

SHERLOCK HOLMES MACERALARI TÜM HIZIYLA DEVAM EDİYOR

TRACY BARRETT

100 YILLIK SIR

SHERLOCK HOLMES MACERALARI TÜM HIZIYLA DEVAM EDİYOR

100 YILLIK SIR TRACY BARRETT

**DÂHİ DEDEKTİF SHERLOCK HOLMES'UN
HEYECAN DOLU HİKÂYELERİ BU MUHTEŞEM SERİ
SAYESİNDE YENİ NESİLLERLE BULUŞUYOR...**

*“Eğer o gün o Oyun’u oynamasalardı ve Xena o gizemli notu
beş dakika sonra okusaydı belki tüm bunlar başlarına
gelmeyecekti. Fakat iş işten geçmiş, artık olanlar olmuştu...”*

Amerika’dan gelip Londra’ya yerleşen Xena ve Xander Holmes kardeşler, burada çok sıkıcı bir hayat süreceklerini düşünürler.

Fakat bir gün öğleden sonra ellerine geçen gizemli bir notla kendilerini büyük büyük büyükbabaları Sherlock Holmes’un sonlandıramadığı bir vakanın tam ortasında bulurlar. Bu not ve ardından yaşanan olaylar sayesinde hayat artık onlar için çok daha heyecanlıdır...

21. yüzyılın iki dâhi çocuğu Xena ve Xander kardeşler, acaba Sherlock Holmes’un yarım bıraktığı bu araştırmayı tamamlayabilecekler midir?

f facebook.com/martiyayinlari
t twitter.com/MARTIYAYINLARI

14 TL

www.martiyayinlari.com

ISBN 978-605-348-021-1

9 786053 480211

internetten sipariş : okuoku.com

MARTI YAYINLARI

SHERLOCK DOSYALARI 100 YILLIK SIR TRACY BARRETT

Orijinal Adı: The 100 Year Old Secret
Yayın Yönetmeni: Şahin Güç

Çeviren: Aslı Karasuil Ermiş

Editör: Rose Mary Samanoğlu

Dizgi: Erkan Küçük

Kapak: Yasin Öksüz

Redaksiyon: Oya Birgül

Son Okuma: Güneş Güldürmez

Baskı: Sistem Matbaa

Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı
Ayazma Sk. No:8 TOPKAPI/İST
0 212 482 11 01

1. Baskı Temmuz 2012

ISBN: 978-605-5872-63-2

Yayınevi Sertifika No:12330

Copyright © TRACY BARRETT

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Pozitif Turizm Dış. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

MARTI YAYINLARI

Bir Pozitif Turizm Dış. Tic. Ltd. Şti Markasıdır.

Maltepe Mh. Davutpaşa cad. Yılanlı Ayazma Sk.

No:8 TOPKAPI/ZEYTİNBURNU/İSTANBUL

Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13- 483 13 30

Fax: 0 212 483 27 38

www.martiyayinlari.com info@martiyayinlari.com

I. Kitap

SHERLOCK HOLMES MACERALARI TÜM HIZIYLA DEVAM EDİYOR

TRACY BARRETT

100 YILLIK SIR

TRAC-BALLET

THE YACHT CLUB

BİRİNCİ BÖLÜM

Eğer o gün o Oyun'u oynamasalardı, balerin kız önlelerinden geçmeseydi, Xander'in gamzeleri ve kocaman mavimsi gözleri o kadar göz alıcı olmasaydı; özellikle de Xena, o gizemli notu beş dakika sonra okusaydı belki tüm bunlar başlarına gelmeyecekti. Fakat iş işten geçmiş, artık olanlar olmuştu.

Londra'daki Dulcey Otel'in merdivenlerinde oynayan abla-kardeş Xena ve Xander Holmes'u izleyen herhangi biri için o gün sıradan bir cuma öğleden sonrasıydı. Fakat on iki yaşındaki Xena için o gün sıradan bir gün olmaktan başka her şeydi. Sıradan değildi, çünkü anne ve babalarıyla henüz bir hafta önce Amerika'dan gelip İngiltere'ye yerleşmişlerdi. Sıradanlığı bozan ikinci şey de, ailece kendile-

rine uygun bir daire buluncaya kadar bu oteldeki çok küçük iki ayrı odada kalacaklardı. Sıradan olmayan başka bir şey ise; Xena ve Xander'in pazartesi gününden itibaren yeni bir okula başlayacak olmalarıydı.

Xena ve Xander her zamanki gibi o Oyun'u oynuyorlardı. Oyun'un kuralları çok basitti. Yoldan geçen biri hakkında kim bir şeyleri doğru tahmin ederse –yani onun işi ya da nereden geldiği gibi konularda– bir puan alıyordu. Bugün otelin kapıcısının “bisküvi” dediği ellerindeki kutuyla otelin ön basamaklarından çevrelerini pür dikkat izlemeye başladılar. Gün ortasında neden bisküvi yemek istediklerini anlayamasalar da, anneleri Amerika'da kurabiye dedikleri şeye, İngiltere'de bisküvi denildiğini söylemişti.

Xander önlerinden geçen bir çifti incelemeye başladı. Adam elindeki haritaya bakarken, onun koluna giren kadın, bir yandan da sol elini uzatıp dördüncü parmağına taktığı altın yüzüğe hayran hayran bakıyordu. Xander “Bunlar turist,” dedi, “sanırım balayındalar.”

Xena “Oh,” dedi. “Ben onları incelemeyecektim bile. Onların kim olduğunu tahmin etmek çantada keklik, yani çok kolay. Şuradaki adama ne dersin?” dedi eliyle işaret ederek.

Xander eline dürbününü alarak, köşede durup trafik ışıklarının yeşil yanmasını bekleyen, yorgun görümlü adamı dürbünle iyice yakınlaştırıp daha da yakından baktı. Xander omuzlarını silkip ablasına döndü.

“Bahçıvan,” dedi Xena. Xena, Oyun'un en çok bu kıs-

minı seviyordu. “Çamurlu botlar.” Fakat botlarındaki çamurun, adamın bahçıvan olduğuna dair yeterli bir ipucu olmadığını biliyordu. Herkesin ayakkabılarında çamur olabilirdi. Özellikle de Londra gibi nemli bir “şehirde” yaşayan herkeste çamur olabilirdi. “Adamın elleri nasırlı. Güneş yanığı ensesi de sanki bütün gün açık havada öne doğru eğilerek çalışıyor izlenimi veriyor.”

“İyi ama bu şehirde yaşayan kimseyi yakacak kadar güneş yok,” dedi Xander, Xena’nın bu tahminine karşı çıkarak.

Xena bunun hakkında aklına bir şey getirmemeye çalıştı. Londra gibi bir yerde bile *zaman zaman* güneş çıkmak zorundaydı. Eğer bu şehirde geçirecekleri koca bir yıl içinde, havalar yine soğuk ve kapalı olursa, o zaman Xena ailesinin Londra’da daha fazla kalmasına karşı çıkıp, onları Amerika’ya dönmeye ikna etmeye çalışacaktı. Xena babasının Londra’da müzik öğretmenliği ya da burada besteler yapmasına aldırılmıyordu. Büyükanne ve babasının da Londralı olmaları bile umurunda değildi. Ailesinin Xander ve kendisini okyanusu aşarak böyle her zaman soğuk ve rutubetli bir şehre yerleşmeye ikna etmelerinin adil bir davranış olduğunu söylemek çok zordu, özellikle tüm arkadaşlarını güneşli Florida’da bırakmak zorunda kalıp bu şehre geldiklerinden beri.

Adam çantasını yere koyunca, çantanın ağzı açıldı. Xander dürbünle çantanın içinde neler olduğunu görmeye çalıştı. Ufak bir kürek ve o ufacık tırmıklardan birinin ucu gözüktüyordu. “Kahretsin!” dedi. Elindeki dürbünü kız kar-

deşine geri verdi.

Xander sıska bir kız onlara yaklaşıncı vücudunu dikleştirdi. Kızın kahverengi saçları düzgün bir şekilde atkuyruğı olarak taranmıştı. Kız son derece zarif bir şekilde yürüyordu. Xander öne doğru eğildi. "Aha, Balerin!" diye çığlık attı.

"Nereden anladın balerin olduğunu?" diye sordu Xena. "Dövüş sanatı dersi alan bir sürü arkadaşım onun gibi yürüyor. Belki de sandığın gibi bir dansçı değil, atlettir." Xander ona hiçbir şey söylemedi. Kendini beğenmiş bir ifadeyle kardeşine baktı. Xena kıza gözlerini kısarak baktı. O hiçbir şey değil. Yalnızca arkadaşlarıyla buluşmaya giden sıradan bir kız işte. "Bilemedin," dedi Xena.

"Evet, öyle," dedi Xander. Sonra bulunduğu yerden aşağı atlayıp, kızın yanına doğru hızlı hızlı yürüdü. Bunun üzerine kız yavaşladı ve durdu.

Xander her zaman bu yöntemi kullanıyordu. On yaşındaydı ve çok şirin bir çocuktı. Onun gamzelerine, tatlı gülüşüne ve kocaman gözlerine karşı koyabilen biri daha henüz karşısına çıkmamıştı. Hatta Xander'in kahverengi bukleli saçlarının arasındaki tel tel sarı saçları onu çok çekici yaparken, Xena sarı perçemlerin kendisinde ucube gibi durduğunu düşünüyordu. Kız Xander'in söylediğı bir şeyi gülümseyip, omzuna astığı çantasından bir kart çıkartıp ona uzattı. Sonra Xander'in saçlarını, onun hiç hoşlanmadığı şekilde karıştırdı. Xander tekrar merdivenlerden çıkmaya başlarken ona el sallayıp gitti.

“O nedir?” diye sordu Xena. Xander kızın verdiği kartı onun kucağına koydu. BAYAN ROSE’NİN DANS OKULU, diye okudu Xena. Kartın üzerinde SINIFLAR, ÖZEL DERSLER, DANIŞMANLAR, adres ve telefonlar yazıyordu.

Xander “Ona baleyle ilgilendiğimi ve bale derslerini nereden alabileceğimi sordum,” dedi. Bunu söylerken yüzündeki kendini beğenmiş ifadesinin sesine de yansımaya aldırılmıyordu.

“Xena, “Peki onun balerin olduğunu nereden anladın?”

“Çok kolay.” Xander kurabiyesinden bir parça ısırıldı. “Yürürken adımlarından anlaşılıyordu; bilirsin, ayak parmakları içe doğru kıvrık değil de diğer şekilde yürüyordu.”

Xena derin bir iç çekti. Onun balerin olduğunu tahmin edememişti.

“İşte dansçılar öyle yürür. Kızın balerin olduğu çantasından da anlaşılıyordu,” diye devam etti. “Çantasında o ayakkabı resimlerinden vardı. Ve...”

“Tamam, tamam,” dedi Xena. Xander’in kusurunu yüzüne tekrar tekrar vurmasını istemedi.

Eskiden Oyun’u hep Xena kazanırdı. Bu Oyun’u babası ona, o daha ikinci sınıfa giderken öğretmişti. Babası, Xena’yı okuldan almaya her gidişinde, Xander’in Pee Wee takımının futbol antrenmanından çıkmasını beklerken, ona ipuçlarını nasıl değerlendireceğini öğretirdi.

Xena, başlangıçta Oyun’da çok başarılıydı. Hatta zaman zaman babasının bile önüne geçebiliyordu. Babası Xena doğru cevap verdikçe onunla övünüyor hatta eve gittiklerinde eşine bile bundan söz ediyordu.

Sonra Xander, Oyun'un nasıl oynanacağını öğrendi. Babası bir gün mavi üniformalı bir adam posta kutusuna mektupları bırakıp gittiğinde Xander "Postacı!" diye çığlık atınca onunla çok gurur duymuş onun çok iyi bir şey yaptığını düşünerek devam etmesi için teşvik etmişti. Xena ve Xander bu Oyun'u oynarken kulak misafiri olan diğer çocuklar onlara tuhaf gözlerle bakıyorlardı. Buz yüzden babaları Oyun'u kendisine büyükbabasının öğrettiğini, ona da kendi babasının öğrettiğini, bunun bir aile mirası olarak nesillerden nesillere geçtiğini ve gurur duyulması gereken bir şey olduğunu söylemişti.

Xander şimdilerde Oyun'da Xena'ya yetişmeye başlamıştı. Xena kızın dans çantasının üzerinde basılı bale ayakkabısına dikkat etmediği için kendine kızıyordu. Xander bir çırpıda her şeyi nasıl değerlendirebiliyordu?

Xena merdivenleri hızla inerken neden her şeyi Xander gibi ilk bakışta göremediğini düşünmekle öylesine meşguldü ki, eline bir kâğıt tutuşturan adamın kim olduğuna bakmayı ya da ardından seslenmeyi aklından bile geçirmemişti. Adamın ona çabuk uçar gibisinden bir şeyler mırıldandığını duyduğunda başını kaldırıp şaşkın şaşkın baktı. Xena eline kâğıt tutuşturup giden kişinin kısa boylu, yuvarlak yüzlü, beyaz ve dik saçlı biri olduğunu görebildi.

"Bu da nedir?" dedi Xander, Xena'nın elindeki kâğıt parçasını almaya çalışarak. Fakat Xena, Xander sakinleşinceye kadar ona kağıdı vermedi. Xander sakinleştikten sonra Xena kağıdı açıp okumaya başladı. Xander, Xena'nın omzuna dayandı, onun yüzüne kurabiye kokan nefesini soluya-

rak kâğıtta neler yazdığını dinledi.

“Benim canlarım,” diye başlıyordu yazı... “Ben burada ünlü Dedektifleri Koruma Derneği adına konuşuyorum. Sizleri atalarınızın evinde, İngiltere’de, kelimelerden öte bir şekilde karşılamaktan mutluluk duyuyorum.”

Xena kâğıdı okumayı bıraktı ancak Xander merakla bakınca gözlerini tekrar elindeki kâğıda çevirdi.

“Ünlü Dedektifleri Koruma Derneği’nin sizleri daha resmi bir şekilde ağırlamasına olanak verin. Dans Eden Adam’a gidin. Açsanız bu çok iyi. Orada “ploughman’in öğle yemeği”ni nefis bir şekilde hazırlıyorlar. Yılanınız için de bir fincan tabağı süt isteyin. Ondan sonra her şey ortaya çıkacak.”

“Hey, baksana mürekkep siliniyor!” dedi Xander. Xena bunun üzerine son kelimeleri alelacele okumaya çalıştı.

“Lütfen gecikmeyin. Sizi ağırlamayı özledik. Zaman, tıpkı ünlü atalarınızın eskiden dediği gibi, çok önemlidir. Saygılar.”

Xena nottaki imza kısmını okuyuncaya kadar soluk mavi mürekkep çoktan uçup gitmişti.

Xander “Bu da ne demek oluyor?” dedi.

Xena başını bilmiyorum diye salladı. Çünkü elinde hiç-

bir ipucu yoktu.

Fakat ne olduğunu hemen bulmaları gerekiyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

Xena kâğıdı açıp ona dikkatle baktı. “Bu silinen mürekkep de ne demek oluyor?” dedi.

“Yalnızca casus filmlerindeki mürekkeplerin silindiğini sanırdım,” dedi Xander.

“Peki, yılanımız için süt ne demek? Üstelik bir yılanımız bile yok,” dedi Xena.

“Yılanımız olsa ne olacak, onlar süt içmez ki,” dedi Xander. Yüzünü buruşturup, gözlerini kapatan Xander’e bakan Xena onun hayalinde bir şey canlandırmaya çalıştığını anladı. Xander bir ansiklopediden bir şeyler okuyormuş gibi konuşmaya başladı.

“Çoğu yılan etoburdur, böcek yer,” dedi Xander, sonra durdu. Xena, bir an onun zihninde canlandığı ansiklope-

dinin birkaç paragrafını atladığını düşündü. Sonra Xander gözlerini açıp “Hayır, süt içmezler,” dedi.

“Ben de onların fincan tabağından süt içebildiklerine inanmıyorum. “Yoksa içiyorlar mı?”Yüzünü tekrar buruşturup gözlerini koskocaman açan Xander omuzlarını silktilti. “Fincan tabaklarıyla ilgili hiçbir açıklama yok. Bu bir çeşit şifre ya da *parola* gibi bir şey olmalı,” dedi gözleri heyecandan daha da büyümüşü.

“O adam da kimdi?” dedi Xena. “Dikkatli bakabildin mi?”

Xander başını salladı. “Maalesef hayır,” dedi. “Ona hiç dikkat etmedim. Neden bizim bazı *Dans Eden Adamlar*’ı görmemizi istiyor? Peki, meşhur atalarımız demekle acaba neyi kastediyordu?”

“Pekâlâ. Meşhur demek ünlü demek değil mi? Soyadlarımız aynı diye bizim ünlü Sherlock Holmes’la bir akrabalığımız olduğunu mu sanıyor?” dedi Xena kahkahalar içinde.

“Keşke onunla akrabalığımız olsaydı,” dedi Xander. Dedektiflik romanları okumayı, özellikle de aynı soyadını paylaştıkları için Sherlock Holmes hikâyelerini okumaya bayılıyordu. Gerçekten müthiş öyküler vardı.

“Bu not, sanki bizi iyi tanıyan biri tarafından yazılmış gibi,” dedi Xena. “Not nasıl başlıyordu?”

“Benim canlarım, diye,” dedi Xander notu tekrar hafızasında canlandırarak.

“Peki ploughman’in öğle yemeği nedir?” dedi Xena, ploughman’deki ilk heceyi kafiyeli bir şekilde söyleyerek.

“Bence pluffman’ın öğle yemeği,” olmalı dedi Xander ilk sessiz harfin üzerine basa basa kaba bir şekilde söyleyerek.

“Aslında plowman olarak söylenir,” dedi arkalarından gelen bir ses. İki birden sesin geldiği yöne doğru baktılar. Bu sözleri söyleyen kişi kapıcıydı. Hani onlara kurabiyeleri veren dost canlısı şu adam.

“Öyleyse plowman’ın öğle yemeği nedir?” Xena sordu.

“Oh, o bir parça ekmek, biraz peynir ve salatalık turşusundan oluşan aperatif bir yiyecektir. Yani İngiliz publarında verilen standart bir yiyecek ve içecek. Dans Eden Adam’da en iyisini yapıyorlar.”

“Dans Eden Adam mı?” Xander sordu. “Fakat o...”

Xena dirseğiyle Xander’i dürterek adama nottan söz etmemesi için uyardı. Tüm bu olanlardan sonra maalesef geriye ellerinde okunacak bir şey kalmamıştı. Kapıcıya boş not kâğıdını gösterecekler, adam onların kaçık birer Amerikalı olduklarını düşünecekti. Bu sefer Xander de Xena’nın sırtını dürtüklekti.

“Pub işte orada,” dedi kapıcı, öne eğilip caddeyi işaret ederek. “Onlar size hemen uygun bir şeyler hazırlarlar. Tam da öğle yemeği vakti değil mi?”

Xena ve Xander birbirlerine baktılar. “Güzel,” dedi Xander. “Annem bize öğle yemeği için para vermişti. Bizden istediği tek şey emlakçı bayanla konuştuğundan sonra otele döndüğünde bizim de orada olmamızı istemesiydi.”

“Ama annem bizim McDonalds’ta yiyeceğimizi sanı-

yordu,” dedi Xena bu fikre itiraz ederek. Üstelik bir pub, bir bar gibidir. Oraya gitsek bile içeri girmeye yaşımız tutar mı?”

İkisi birden kapıcıya döndü. O da oraya gidebilecekleri yönünde başıyla onlara onay verdi. “Elbette gidebilirsiniz. Yalnızca içki sipariş etmeyin, shandy bile istemeyin!” dedi gülerek.

“Hadi gidelim Xena!” Xander ayaklarının üstünde zıp zıp zıplıyordu.

Xena oraya gitmenin ne gibi bir sakıncası olabileceğini düşündü. Anneleri McDonalds’tan çıktuktan sonra özel bir şeyler yapmalarını söylememiştir. “Tamam!” dedi Xena. “Hadi gidelim!” Xena da Xander kadar notta yazanları merak ediyordu.

Üzerinde dans figürleri yapıştırılmış pub’ın kapısını açmak için iterken “Sanırım İngilizlerle iyi anlaşacağız. Çünkü onlarda bizim gibi İngilizce konuşuyorlar,” dedi Xander. Fakat İngiliz İngilizcesi bizimkinden farklı. Onlar *Plow*’u bizden farklı telaffuz ediyorlar. Kurabiyeye ise bisküvi diyorlar. Shandy... denen bir şey içiyorlar.”

Pub, bar ve restoran arası bir çizgideydi. Her yerde ahşap masalar vardı. İçerdekiler ya barda oturuyor ya da barın yanında ayakta durup öğle yemeklerini yiyorlardı. Kimseyle konuşmayanlar ise dev ekran TV’den maç izliyorlardı. Telaşlı görünen bir bayan garson onları bir masaya yönlendirdi. Sipariş almak için yanlarına gittiğinde ise onların ne istediklerini bilmelerinden memnun olmuştu.

“Ona bayılacaksınız. Benim çocuklarımın en favori yi-

yeceği,” dedi bayan garson.

Xena bir parça ağzına aldıktan sonra, “çok lezzetli. Üstelikte annemin bize McDonalds’ta harcamamız için verdiği paradan burada daha az harcayacağız,” dedi.

“Ben bir Shandy alayım,” dedi Xander bayan garson onların yanına başka bir şey isteyip istemediklerini sormak için geldiğinde.

Bayan garson ona güldü. “Size içinde bira bulunmayan bir Shandy getireyim,” dedi. Bir kaç dakika sonra masaya elinde limonata dediği, limon soda karışımı iki bardak içkiyle geldi.

“Yani Shandy soda, limon ve bira karışımı bir içkiymiş?” diye sordu Xena burun bükerek. “Berbat!”

Xena sodasından bir yudum içti. “Bu dernekle ilgili ne düşünüyorsun,” diye Xander’e sordu.

“Ünlü Dedektifleri Koruma Derneği,” dedi Xander.

“Derneğin tam adını ben de biliyorum” dedi Xena. “Sana sorarken aslında ne yaptıklarını bilip bilmediğini sormuştum. Acaba buraya gelmemizi neden istemiş olabilirler?”

“Belki biraz tanıtım amacıyla,” dedi Xander. “Bence dernek rastgele kişilere o gizemli notlardan dağıtıyor. Notu alanlar mürekkep silindiğinde ne yazdığını anlamak için buraya geliyor.”

Xena tıklım tıklım olan barda etrafına bakındı. “Buranın pek de tanıtıma ihtiyacı olduğunu sanmıyorum,” dedi.

Xander ona omuz silkip, limonatasını bitirdi. “Yılan neydi? Buraya geldiğimizde yılanımız için bir *fincan tabağı*

süt istememiz gerekmiyor muydu?”

“Bilmiyorum,” dedi Xena. Yılan için süt istemeye isteksizdi. “Onun daha çok bir şaka olduğunu düşünüyorum. Bayan garson bizi kaçık zannedecek”

“Oh, hadi,” Xander onu bunu yapmaya zorladı. “Eğer bayan garson kaçık olduğumuzu söylerse biz de o zaman buraya bir daha gelmeyiz.”

Bayan garson tekrar bir şeyler isteyip istemediklerini sormak için yanlarına geldiğinde, içeceklerini bitirmek üzereydiler. Bir an birbirlerine çekinerek baktılar.

Xena derin bir soluk aldı. “Yalnızca biraz süt,” dedi.

“Bir bardak sütünüzü şimdi getiriyorum,” dedi bayan garson ve siparişi getirmek için yanlarından uzaklaşmak üzereydi.

“Hayır,” Xander birden seslendi. Biz bir bardak değil bir *fincan tabağı* süt istiyoruz.”

Bayan garson olduğu yerde donakaldı.

“Yılanımız için,” dedi Xena ve nefesini tuttu.

Bayan garson onlara dönüp baktı. Yüzünden bir anlam çıkarmak çok zordu. Acaba çok zor bir şey mi istemişlerdi? Xena karar vermeden önce, bayan garson onların bu isteğini başıyla onaylayıp sipariş kağıdını bıraktı.

Bu kez Xena donakalmıştı. Ne beklediğini bilmesede böyle bir şey beklemediği kesindi. “Gitmesek daha iyi” dedi Xena. Fakat Xander ayağa kalkıp, bayan garsonu hızla takip etmeye başlamıştı bile.

“Bekle!” diye seslendi Xena onun ardından. Fakat Xander onu ya duymuyor ya da duymamazlıktan geliyordu.

Bu nedenle sandalyesini geriye itip, odanın arkasındaki perdeden geçtikten sonra gözden kaybolan Xander ve bayan garsonun peşinden uçarak gitti. İkisini son kez birarada gördüğünde, uzun ve bomboş koridorun sonuna varmışlardı.

“İçeride,” dedi bayan garson. Metal tokmaklı, parlak koyu kahverengi ahşap kapıyı işaret ediyordu.

Xena, Xander’i durduramadı. Xander kapıyı açıp çoktan loş odadan içeri adım atmıştı.

Xena, Xander’in peşine takılıp onu bileğinden yakaladı. “Burada ne arıyorsun?” “Üstelik tanımadığın birinin peşinden gidiyorsun. Annem duyarsa bizi öldürecek.”

Xena daha cümlesini tamamlayamadan, kapı büyük bir gümbürtüyle çarptı; hemen ardından ürkütücü bir “klik” sesi daha çıkararak sınıksız kapandı. Xena, tokmağı döndürmeyi denedi fakat çabaları işe yaramadı. O klik sesi Xena’ya duymak istemediği bir şeyi söylemişti. Kilidi açmaya çalıştı. Hiçbir sonuç alamadı.

Kapı üzerlerine kilitlenmişti. Anlaşılan ikisi de tuzağa düşmüşlerdi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sorun nedir?” diye sordu Xander. Yılanın sırrının ne olduğunu çözmeye çalışırken, acaba Xena neden kapıyla uğraşıyordu.

Xena hemen cevap vermedi. Yüzüne düşen uzun kahverengi saçları endişesini gizliyordu. Buraya *girmemeleri* gerektiğini çok iyi biliyordu. “Kapı kilitlendi,” dedi Xena.

“Kapıyı bir de ben açmaya çalışayım,” dedi Xander, Xena’yı kenara iterek.

Tokmak hafifçe döndü, kapı yarım metre kadar aralandı, Xander sevinçten tam çılgık atacakken yine kapandı.

“Evet. Kapı kilitli.” Xander korktuğunu göstermemeye çalışıp, eşyalarını içeri taşıdı.

“Burası ne? Bir depo mu?” diye sordu Xander. İçerisi

beton bir zemin üzerine eğri büğrü konulmuş bir sürü kutuyla doluydu. Pencereden içeri dolan cılız akşam güneşinin ışığında duvarın üstlerine kadar toz yığını görünüyordu.

Xena, Xander'in sorusuna cevap vermedi; ona bir şeyler söylemek yerine sakin olmaya çalışıp "Sanırım bayan garson bizi buraya kilitlemek istemedi. Herhalde şu anda bizi buradan çıkarmak için geri geliyor," dedi.

Xander aksırdı.

"Çok yaşa," dedi Xena hemen.

Xander kapıya dönüp onu tekmelemeye başladı. "Yardım edin!" diye bağırdı Xander. Hiç cevap yoktu. "Ov!" Xander diğer ayağının üzerinde zıpladı ve tekrar aksırdı.

"Bu işe yaramaz," dedi Xena. "Geldiğimiz koridor bomboştu. Tam kapının önünde durmadıkça bizi kimse duyamaz. Başka bir çıkış kapısı bulmak zorundayız. İşte hepsi bu." İki birden pencereye baktılar.

Xander büyük kutulardan birini duvara doğru sürükleyip onun üstüne çıkmaya çalıştı, fakat karton kutu ayağının altında ezildi. Xander ilk denediği kutudan daha sağlam olabilir düşüncesiyle bir başka kutuya daha çıkmayı denedi. Hâlâ çabaları bir işe yaramıyordu. Şimdi Xena'nın bir şeyler yapma sırası gelmişti.

"Oraya uzanabilir misin?" diye sordu Xander, pencereye bakarak. Xena mükemmel bir uzun mesafe koşucusu ve karatede kara kuşak sahibi olmasının yanında, aynı zamanda uzman dağcıydı.

Xena başıyla onayladı. "Çantada keklik." Xena koşu ayakkabılarını ve çoraplarını ayağından çıkarıp, eline tü-

kürdükten sonra ellerini birbirine sürterek kendini madenle kaplı duvardan yukarı doğru çekmeye başladı.

Memleketinde tırmandığı kaya duvarlara kıyasla bu duvara tırmanmak tıpkı bir merdiven çıkmak kadar kolaydı. Maden kaplı duvarın yüzeyi düzensizdi. Bu nedenle el ve ayakları çok kolay bir şekilde tutunacak bir yer bulurken, uzun kolları ve bacakları rahatça hareket ediyordu. Çoğu kişi Xena'nın kedi gibi düz duvara tırmandığını söylese de, Xander onu izlerken daha çok örümcek gibi hareket ettiğine karar vermişti.

Göz açıp kapayıncaya kadar Xena, Xander'den daha yükseğe çıkıp, elleriyle pencere pervazını tuttu. Kirli cam aralığından dışarı baktı.

“Devam et!” Xander seslendi. “Daha ne bekliyorsun? Yardım çağır! Dışarı çık ve bize yardım edecek birilerini bul getir!”

Xena bir omuzundan aşağı Xander'e baktı. “Dışarıda kimse yok!” dedi. Onun ses tonundaki çaresizlik Xander'in kalp atışlarını daha da hızlandırmıştı. “Burası bir sokak ya da onun gibi bir yer. Pencerelerde demir parmaklıklar var. Camı kırsam bile dışarı çıkmam imkansız.”

Xena çıkarkenki hızından çok daha yavaş bir şekilde inmeye başladı ve son bir kaç adım kalınca yere atladı, hafifçe ayak parmaklarının üzerine düştü. Sonra çoraplarını ve ayakkabılarını ayağına geçirerek, erkek kardeşine baktı. Xander'i korku içinde görünce, Xena kendi korkusunu içine atmak zorunda kaldı.

“Endişelenme!” dedi Xena. “Buradan çıkacağız. Sana

söz veriyorum.” Allah’tan Xander ona nasıl çıkacaklarını sormamıştı. Şu anda tüm yapması gereken kendini ve küçük erkek kardeşini buradan çıkacaklarına ikna etmekte. “Hadi gel bakalım şimdi tam olarak neredeyiz?”

Her ikisi de etraflarına tekrar göz attılar. “Depo gibi bir yerdeyiz,” dedi Xander. Sonra kutuların üzerinde yazanlara baktı. İKİNCİ KALİTE SOFRA TAKIMI yazısını okudu. “Bu da ne demek oluyor?”

“Bilirsin,” dedi Xena. “Annemin renkleri birbirine uymayan yatak çarşaflarını hatırlıyor musun? Onlara ikinci kalite deniyor ve birinci kaliteden daha ucuz. Bunun gibi ucuz mallardan pub’a bol miktarda almış olmalılar.”

“Ama bu bizim işimize çok yardımcı olmayacak.” Xander üzerinde DEFOLU TABAKLAR yazan bir kutunun üstüne bir tekme attı. Kutunun kapağı açıldı.

“Bu çok tuhaf,” dedi Xena. “Kutu mühürlenmiş olmasına rağmen içi bomboş gibi duruyor. İkisi de kutunun içine baktılar.

“İçi boş,” dedi Xander.

“Sanırım birileri bu kutunun içindeki tabakları çıkarılmış” dedi Xena.

“O halde boş kutuları neden plastik bantlarla kapatıp, burada bırakmışlar?” diye sordu Xander. Xander üzerine BAKERS YOLSUZLUĞU yazan geniş ve bir bel boyunda geniş bir karton kutu gördü. O karton kutu, üzerinde İKİNCİ KALİTE MASA ÖRTÜLERİ yazan bir başka karton kutuyla duvara yaslanmış bir şekilde duruyordu. Xander masa örtüleri yazan kutuyu ittirince, kutu yerde kolayca sürük-

lendi.

“Biliyorsun, ilk iki kutunun üzerine çıkmayı denediğimde kutular ayağımın altında ezilivermişlerdi,” dedi Xander. “O kutular da boş. Ama tüm bu boş kutuların ağızları sanki içindekileri birileri kullanacakmış gibi bantlanmış ve üst üste konulmuş. Kutuların içi bomboş olmasına rağmen onları neden öyle sımsıkı kapattıklarını merak ediyorum.”

“Bu oynadıkları bir oyunun ya da onun gibi bir şeylerin kuralı gibi görünüyor,” dedi Xena yavaşça, “ya da birinin burayı depo sanmasını istemişler ama burası bir depo değil.” Öyleyse ne olarak kullanılıyordu?

Üzerinde BAKERS YOLSUZLUĞU yazan kutuda farklı bir şey vardı, ama neydi? Kutunun üzerine çentik atılmış ve tozluymuştu. Ayrıca delikler de vardı. Diğer kutulara nazaran oldukça büyüktü. Acaba o kutu ne işe yarayıyordu? Xander elini kutunun üzerinde gezdirmeye başladı. Sonra bir şey fark etti. “Xena,” dedi Xander.

“Ne var?” dedi Xena. Aynı anda yukarı bakıp, pencerenin etrafındaki demir parmaklıkları kırıp oradan nasıl çıkabileceklerini kestirmeye çalışıyordu. Xena kendisinin güçlü olduğunu biliyordu ama o parmaklıkları kıracak kadar da güçlü değildi.

“Şuna bir bak.” Xander tuhaf kutunun üzerini işaret etti. “Bu toz, gerçek değil.”

“Bu toz, gerçek değil de ne demek? Sahte toz olur mu?”

“Onu bilmiyorum,” dedi Xander “ama sanki üzerine bir şeyler yapıştırılmış ya da üzerine boya püskürtülmüş gibi. Çıkmıyor.” Elini karton kutunun üzerinde bir kez daha

gezdirdi. “Görüyor musun? Toz kalmadı ve artık aksırmıyorum.”

Xena ayağa kalktı ve kutuya yaklaştı. “Ama bu çok tuhaf,” dedi Xena. “Bu kutu neden tozlu gibi gösterilmiş?”

Xander kutuya vurdu. BAKERS YOLSUZLUĞU sözü ona çok bildik bir sözmüş gibi geliyor olsa da nerede duyduğunu bir türlü hatırlayamıyordu. Xander gözlerini sımsıkı yumdu. O kadar derin bir konsantrasyon sağlamıştı ki, artık kendi soluğu dışındaki hiçbir sesi duymuyordu.

Xena onun dikkatini nasıl dağıtacağını çok iyi biliyordu. Ama ne söyleyeceğini çok merak ediyordu. Eğer tüm bu olanlar basit bir hatadan ibaret olsaydı bayan garsonun şimdiye kadar çoktan gelip, onları dışarı çıkarması gerekirdi. Gelmediğine göre neler oluyordu? Onların burada kilitli kalmalarını kim istiyordu? Buradan dışarı nasıl çıkabileceklerdi?

“Buldum!” Xander’in sesi Xena’yı yerinden sıçrattı. “Baker Caddesi Yolsuzluğu!”

Xena hayır der gibi başını salladı.

“Benim Sherlock Holmes kitabımda,” diye ekledi Xander.

“Ben onu hiç okumadım, biliyorsun değil mi?” dedi Xena. “Ne yazıyordu?”

“Orada bu çocuklar vardı. Sherlock Holmes bu çocukları kendisi için detektiflik ekibi oluşturmak üzere tutmuştu. Sherlock, Baker Caddesi’nde yaşadı. Bu nedenle bu küçük dedektiflerin “Baker Caddesi Yolsuzlukları”nı araştırmalarını istiyordu. Bu bizim için iyi bir ipucu olabilir.”

“Ne için bir ipucu?” diye sordu Xena kutunun üzerine vurmaya devam eden erkek kardeşine bakarak. Tam ondan artık vurmaya kesmesini isteyecekken, Xander’in parmaklarından farklı sesler çıkmaya başlayınca ona seslendi. “Hey, hadi devam et.”

“Ne yapayım?”

“Bunu.” Xena uzanıp kutuya parmakları ile vururken göz göze geldiler. “Bu karton kutu diğer kutulardan farklı, tıpkı ağaç gibi tok bir ses çıkarıyor.” Derken Xena kutuya tekme attı ve “Of!” dedi. Kutu yerinden kımıldamamıştı bile.

“İçi ağır bir şeylerle dolu,” Xander onu sürükledi. “Gerçekten çok ağır. Ya da yere yapışık olmalı.”

Xena parmaklarını bandı açabileceği bir yer bulmak için kutunun köşelerinde gezdirmeye başladı. Sonra ansızın durdu. “Bu da nedir?” dedi.

Xander onun arkasından dirseğini dayadı. “Bu bir çentik!” dedi. Elini köşeden aşağı doğru götürünce “bir tane daha var!” dedi. Xander parmaklarını çentiklerin zıt istikametine götürdü ve çekti. Bir an hiçbir şey olmadı. Sonra kutunun ön kısmı açıldı. Geriye çekilip kutuya dikkatle baktılar.

“Güzel, bu sahte tozu bize açıklayabilir,” dedi Xena. Biri bu kutuyla bir şeyler yapmış olmalı, çünkü toz serpiştirmişler. Peki, tozun kutuda kalmasını neden istemediler ki? Sahte toz diğerler kutulara da bulaşıyor.”

İkisi birbirlerine daha da yaklaşmış, içeriği dikkatle incelediler. Baktıkları açıdan fazla bir şey göremiyorlardı. Biri

onun içine girmeliydi. Kutunun kapağını gösteren Xander “Hadi gir,” dedi.

“Hayır, *sen giriyorsun*,” dedi Xena. Oysaki içeri girip neler olduğunu keşfetmek için can atıyordu. “Sen küçük-sün. Ben içeri sığamam.”

Xander derin bir nefes aldı ve içeri girdi. Girer girmez başını vurdu. “Ovv!”

“İlerle kovboy,” dedi Xena. “Sakın içeride bayılıp kalma.”

“Aman, kapa çeneni,” dedi Xander mızımızlanarak. Etrafına bakındı. “Burada hiçbir şey yok.” “Yalnızca kutunun arkası var.” Xander durdu. Gözleri yarı karanlığa yavaş yavaş uyum sağlayınca, Xander kafasını çarptığı yerin kutunun arkası değil bir duvar olduğunu gördü. Duvarın yüzeyi düz değildi. Üzerinde, merkezlerinden etrafına ışık yayan tam dört tane tuş vardı. Kutunun üzerinde sanki hasar görmüş izlenimini veren delikler, aslında son derece zekice tasarlanıp açılmış ve ışığın tuşların üzerine vurmasına olanak veren deliklerden başka bir şey değildi.

“Vay canına,” dedi Xander hafifçe.

“Ne oldu?”

Xander ona cevap vermedi. Elini uzattı. Tuşlar gerçekten bir kilit kombinasyonunu gösteriyor gibiydi. İlk üçünün üzerinde rakamlar vardı, dördüncüsünde ise rakam yerine harf vardı. Xander birini döndürmeye çalıştı birdenbire döndü.

“Xander, o neydi?”

“O tuş sesiydi. Tıpkı kasa üzerinde olanlardan. Bir sa-

niye bekle. Sanırım bu kombinasyonu çözebilirim.”

Xander dikkatle “Baker Caddesi Yolsuzluğu”nu düşündü. Bir keresinde ona Sherlock Holmes’un, Londra’nın en meşhur semti olan Baker Caddesi’nde yaşadığı söylenmişti. Xander rahatlayıp, zihnini açarsa adresin tamamının aklına geleceğini biliyordu. Üç rakam ve bir ....

Evet buldum. Tam gözlerinin önünde ışıklar yanıp sönyordu. 221B, Baker Caddesi.

Tıpkı tuşların üzerinde gözüktüğü gibiydi. Üç numara ve bir tane harften oluşan tuş. Xander ilk iki tuşu 2’ye ayarladı. Üçüncü tuş zaten 1’in üzerindeydi. Xander dördüncüyü döndürmek üzereyken, tuşun yerinden kımıldamadığını fark etti. Tuş B’ye sabitlenmişti. Sonra bir klik sesi ile tuşların üzerindeki üç rakam ve bir harf sıraya girdi.

Xander kapının diğer tarafında neyle karşılaşabileceğini bilmediği için çok gergindi. Fakat artık dönüşü olmayan bir yoldaydı.

Xander itince duvar hareket etti. O anda yüzüne vuran ve kendini bir anlığına kör yapan, parlak ışığı görünce gözlerini kırptı.

“Bu ışık da neydi?” Xena’nın sesi oldukça endişeliydi.

“Bu bir kapı!” Xander heyecandan bağırarak konuşuyordu. “Bir kapı Xena! Buradan dışarı çıkabiliriz!”

Xena bunu duyunca öylesine rahatladı ki, birden dizlerinin bağı çözüldü. “Oh yaşasın! Kapı nereye açılıyor? O kapıdan tekrar bara mı çıkılıyor?”

Xander ona cevap vermedi. Çünkü kapıdan nereye çıktığını o da tam olarak bilmiyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Xena'nın heyecandan içi içine sığmıyor, artık yerinde duramıyordu. Dizlerinin üzerine çöküp, kutunun içine girmeye çalıştı. Başını tıpkı Xander'in yaptığı gibi kutudan içeri soktu.

Duyduğu kahkaha onu korkuttu, sesin geldiği yöne baktı.

Xena ne beklediğini bilmiyordu ama biri kot pantolonlu, biri külotlu çoraplı ve ayağına düz küçük ayakkabı giymiş biri de uzun bacaklı bir adama ait olan tam üç çift bacak görmeyi hiç beklemiyordu. Xena dışarı sürünerek çıkmasına yardımcı olmak için kendisine bir el uzandığında "kimsin?" diye bağırdı. Erkek kardeşini görünce ayağa kalktı, ikisi birlikte odayı dikkatle incelediler.

Oda, rahat görünümlü koltukları, sandalyeleri, birkaç lamba ve bir kitap rafıyla sıradan bir oturma odasına benziyordu. Yeri renkli bir halı süslüyordu. Cılız öğleden sonra güneşi iki geniş pencereden içeri giriyordu. Şimdi ikisi de dimdik durup üç çift bacağına kimlere ait olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Orada, üzerine çiçekli bir elbise giymiş, kırışık yüzlü, sevimli bir ihtiyar kadın vardı. Kadın, Xena'ya çok bildik gelse de onu nereden tanıdığını bir türlü çıkartamıyordu. İhtiyar kadının yanında solgun yüzlü, parlak kızıl saçlı, Xena'nın yaşlarında bir erkek çocuğu duruyordu. Orada ayrıca kısa boylu kel bir adam gördü ve ona yardım eden adamı hatırladı. Kocaman gülüşü adeta yüzünü tam ortadan ikiye bölüyordu. Tam onların arkasında yaklaşık bir düzine kişiden oluşan küçük bir kalabalık, sanki onları tanıyormuş gibi ikisine bakıp, gülümsüyordu.

“Bir dakika! Ben sizi tanıyorum!” dedi Xander yuvarlak yüzlü adama. Ablama otelin basamaklarından inerken o gizemli notu veren kişi sizsiniz!”

Adam onlara yaklaşırken yüzündeki gülümseme daha da arttı. “Ben Leroy Brown, hizmetinizdeyim,” dedi.

“Hizmetimizde mi?” Xena kollarını göğsünün üstüne koyup adama dikkatle baktı. “Sizler de kimsiniz? Bizi neden odaya kilitlediniz? Bizden ne istiyorsunuz?” dedi.

“Hah!” dedi Xander. Xena onun sesinde öfkeden çok merak duygusunu hissetti.

Derken kızıl saçlı erkek çocuğu derin bir iç çekti. “Mary Hala bunu hemen halledemez miyiz? Yoksa futbol antrenmanıma geç kalacağım.”

“Benimle dalga mı geçiyorsunuz?” dedi Xena. “Sizler iki suç işlediniz. Suçunuza adam kaçırma ve zorla alıkoyma denir.”

“Ah, canım!” İhtiyar kadının yüzünde derin bir üzüntü vardı. “Biz sizi kaçırmadık! Sadece bir şakaydı. Bu bir... ihtiyar kadın söyleyeceği sözü hatırlayamamışçasına parmağını oynattı.

“Bir sınavdı,” dedi Bay Brown. “Siz bu sınavı başarıyla geçtiniz. Farklı kutuyu anladınız ve onu açabildiniz.”

“Bir sınav mı?” diye sordu Xander.

“Evet, bir sınav,” dedi kızıl saçlı erkek çocuğu. “Onlar sizin buna değip değmediğinizi anlamak istediler.” Derken kızıl saçlı erkek çocuğu gruptan ayrıлып şöminenin önüne oturdu ve “İşiniz bitince bana haber verin,” dedi.

“Neye değip değmediğimizi anlamak istediler?” diye sordu Xander.

“Buna daha iyi hazırlanmalıydım,” dedi ihtiyar kadın diğerlerine yardım istercesine bakarak. “Sözlerime nereden başlayacağımı gerçekten tam olarak bilemiyorum.”

Kızıl saçlı erkek çocuğu sözü kesip sandalyesinden kalktı. “Mary Hala,” dedi derin bir iç çekerek. “Bunu ben söyleyebilir miyim? Çabucak.”

“Teşekkür ederim, Andrew.” İhtiyar kadın ona mutlu bir şekilde baktı.

“Bu sabah oynadığınız oyun,” dedi kızıl saçlı erkek çocuğu, yani Andrew, “hani otelin basamaklarında oturup gelen geçenin mesleğini tahmin etmek için oynadığınız şu oyun var ya.”

Xena başıyla onaylarken, Xander çocuğun sözünü kestti. “Oynadığımız oyunu nasıl biliyorsun?” dedi Xander.

“Oh, boş ver,” dedi Andrew. “Bizim kendi yöntemlerimiz var.”

“Şu kapıcı,” dedi Xander, Xena’ya bakarak. “Bize çok yakın duruyordu, bizi duymuş olmalı. Fakat Oyun’dan neden bunlara bahsetti?”

Her şey gittikçe karmaşıklaşıyor.

“Otelin kapıcısı bizlerden biri” dedi Bay Brown. “Onun da büyükannesi büyük bir dedektifmiş.”

“Her şeyi daha şimdi açığa çıkarttık,” dedi Andrew sözlerine devam ederek. “Oyun’u Xena ve Xander’in şimdiye dek hiç duymadıkları bir şekilde neredeyse kelimenin başındaki “O” harfini hiç kullanmadan söyledi. Bu deyiş size hiç tanıdık gelmedi mi?”

“Elbette biliyoruz” dedi Xena söze girerek. “Babam bizimle sık sık oynar. O da bu Oyun’u babasından öğrenmiş.”

“Onlar Oyun’u babasından, baba da babasından, o da babasından öğrenmiş,” diye tamamladı çocuk. Sonra “büyük büyük büyükbabanız,” dedi.

Xander “Bütün babalar,” deyip başını salladı. “Tamam, peki ne olmuş?”

“Bu sizin büyük, büyük, büyükbabanızın en sevdiği oyundu,” dedi çocuk. “Eminim bununla ilgili bir şeyler okudunuz.”

“Bir şeyi unutuyorsun” dedi ihtiyar kadın. “Aileleri bundan onlara hiç söz etmedi! Sizin büyük, büyük, büyük-

babanız,” diye cümlesine sesinde daha önce hiç kullanmadığı ciddi bir eda takınanarak devam etti ihtiyar kadın “benim John Watson adındaki büyük, büyük, büyükbabamın en yakın arkadaşıydı,” dedi.

“Ne olmuş yani?” dedi Xena ama Xander epey meraklanmıştı.

İhtiyar kadın konuşmaya devam etti. “Sizin büyük, büyük, büyükbabanızın adı...”

“Sherlock Holmes’tur!” Xander, Xena’ya mutluluktan ışıldayan bir yüzle baktı. “Yani biz Sherlock Holmes’la akraba mıyız! Bu ne kadar hoş!” dedi .

Xena hâlâ duyduklarına inanamıyordu. Bu dünyadan gelmiş geçmiş en önemli dedektif onların birkaç kuşak öteden büyükbabası oluyordu. Ama bu nasıl olabilirdi? Neden ailesi onlara bundan hiç söz etmemişti?

“Peki ama bizim bile bilmediğimiz bu akrabalığı siz nereden biliyorsunuz?” diye sordu Xander.

“Hiç hatırlamıyor musun?” dedi ihtiyar kadın yüzünde bir gülümsemeyle. Ona bakınca Xander onu nerede gördüğünü hatırladı.

“Bizi ziyarete gelmiştiniz, değil mi?” diye sordu Xander. İhtiyar kadın mutlu bir yüz ifadesiyle gülümseyip başını evet der gibi salladı.

Şimdi onu Xena da hatırlamıştı. “Babam size Mary Hala diyor,” dedi. “Siz gerçekten bizim halamız mısınız?”

“Oh, aman Tanrım! Hayır değilim.” Kadın başını hayır dercesine sallayınca, saçları topuz tokasından sıyrılıp ensesine düştü. Enseline düşen saçları tekrar toplayıp topuz

şeklinde tuturmaya çalışırken sözlerine devam etti. “Ben yalnızca ailenin eski bir dostuyum. Ailelerimiz, Sherlock Holmes’a olayları çözmesine yardımcı olan büyük, büyük, büyükbabam Dr. John Watson’dan beri dostlar. Benim adım Mary Watson.”

“Mary Watson benim halam olur,” dedi Andrew. Ama kimse ona kulak asmadı.

“Sherlock Holmes ve Dr. Watson!” dedi Xander. “Bu muhteşem!”

Xena da mutlulukla gülümseyerek “Bu gerçekten çok hoş!” dedi.

“Beni hatırlamanıza çok sevindim,” dedi Mary Hala. “Çünkü sizin sevgili babanız, oldukça zeki ve yetenekli biri olmasına rağmen Sherlock’un büyük çalışmasına hiç ilgi göstermedi. Ünlü dedektifin akrabası olduğunu iddia ettiğinde etrafındaki herkes onunla dalga geçtiği için onu çok iyi anlıyorum. Belki sırf bu nedenden ötürü size bu akrabalık ilişkisinden hiç söz etmemiş olabilir. Sizi daha Amerika’dayken izlemeye başladık. İkinizin farklı olduğunu biliyorduk, bu nedenle sizin Londra’ya gelmenize çok sevindik!”

Sonra odanın bir köşesinde oturmuş vitrinle oynayan Bay Brown’a merakla baktı. Bay Brown elinde tuttuğu büyük, deri kaplı bir kitapla öne doğru bir adım attı. Kitap çok eskiydi ve küf kokuyordu. Bay Brown yüzünde beliren bir gülümsemeyle kitabı onlara uzattı.

Eğer Xena bir şeye dayanamayacak olursa, o da olsa olsa eski kitap olacaktı, bu yüzden derin derin bir nefes çekip, soluğunu tutarak yıpranmış küf kokan kitabı eline

aldı. Kitap kapağına SH Dosyaları: Çözülmemiş Olaylar diye yazılmıştı. Xena adama sorgulayan gözlerle baktı.

Andrew, “O kitap Dr. John Watson ve Sherlock Holmes’un birlikte yaptığı incelemeleri ve henüz çözülmemiş vakaları kapsıyor.”

“Çözülmemiş vakalar mı?” Xena tekrarladı.

“Evet,” dedi Bay Brown yumuşak bir sesle. “Sizin ünlü atanız, dünyadan gelmiş geçmiş en büyük dedektif olsa bile her vakayı çözemiyordu. Bilimsel ve teknoloji bu kadar gelişmemiştii, anlıyorsunuz değil mi?”

“Hatta, zaman zaman yoğun bir iş baskısı altında kaldığı anlar bile oluyordu,” diye söze girdi Mary Hala. “Eğer hükümeti ondan bir şey isterse, elindeki tüm işi gücü yarım bırakıp hükümetinin isteklerini yerine getirmeye çalışıyor-du.”

Xander hâlâ Xena’nın elinde duran kitabın kapağını açıp içinde ne olduğunu anlamaya çalışırken, “O halde bu kitabı neden bize veriyorsunuz, yoksa çözülemeyen vakaları bizim çözmemizi mi istiyorsunuz?” diye sordu.

“Aynen öyle” dedi Andrew burnunu çekerek.

Mary Hala ona sert bir şekilde bakarak susturdu. Sonra yüzünü tekrar şefkatli bir ifadeyle Xander’e baktı. “Hayır, canım,” dedi ihtiyar kadın. “Bunu yapmanızı sizden hiç istemeyecektik. Eminim ki üzerinden bu kadar süre geçince artık o davaların önemi kalmamıştır. Bunu size verdik, çünkü o sizin hakkınızdı, sizin ailenize aitti... belki siz yeteneklerinizi kullanarak içindeki olayları çözersiniz.”

“Teşekkür ederiz!” Xander sevinçten çılgılık atmamak

için kendini zor tuttu. Xena ise bir yarışta zaferle bitirmiş gibi heyecanlandı.

İkisi de bu kitabın yaşamlarını bir şekilde değiştireceğini çok iyi biliyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Belki de kitabın içinde yazan bazı çözülmemiş olayları açığa çıkarabiliriz,” dedi Xander. Mary Hala bunları söyleyen Xena ve Xander’e mutluluktan ışıl ışıl parlayan gözlerle baktı.

“Elimizdeki tüm kaynakları,” dedi Bay Brown. “İstedığınız gibi kullanabilirsiniz. Üyelerimizden biri kimyager. Bize analizlerimizde yardımcı olacaktır, ve...”

“Bunların hepsini yapmaya daha zamanımız var,” dedi Mary Hala. “Biz şimdi Ünlü Dedektifleri Koruma Derneği’nin yeni üyelerini kutlayalım!”

“Sanırım gitsek iyi olacak,” dedi Xena isteksizce. “Annem bizi bekliyor.”

“Biz çoktan ona haber verdik,” dedi Bay Brown.

“Biz küçük bir kutlama töreni yapmayı planlıyorduk,

canlarım,” dedi Mary Hala. “Ünlü Dedektifleri Koruma Derneği'ne üye olan herkes sizinle bir an önce tanışıp, sizi küçük topluluğumuzun içine almaya can atıyor.”

Onun haricindeki tüm üyeler, bizim üyeliğimizden mutlu olacaklar diye içinden geçirdi Xena, kızıl saçlı erkek çocuğunu sessizce odadan sıvışırken görünce. Xena'nın, Andrew Watson'un kendilerinden hiçbir şekilde hoşlanmadığını anlamak için büyük bir dedektif olmasına gerek yoktu.

Ertesi gün Xena yatağında saatlerce elindeki kitabı karıştırırken Xander “Ben ne zaman?” diye ablasına sordu. “Epey yakında,” dedi Xena. Fakat elindeki deri kaplı kitabı Xander'e vermek için hiç de acele etmiyordu.

Xander cumartesi öğleden sonra pencerenin önünde küçük bir sandalyeye oturmuş, dışarıdaki sisli ve yağmurlu havaya bakıyordu. Yağmur damlalarının birbiri ardına hızla cama vurmasını izledi. Derken sıkıldı. “Yağmur damlacıklarının birbiriyle yarışır gibi cama vurmalarını izlemekten bıktım. Acaba kitabın içindeki bir şeyleri çözmeye çalışmaz mıyız?” dedi ablasına.

“Bunu çok isterdim,” dedi Xena. Fakat kitabın içindeki olaylar bundan tam yüz yıl önce olmuş. Kitapta, birinin kaybettiği bir yakut ve parmaksız bir adam hakkında bazı tuhaf notlar var. Eğer bir şeyler görürsem sana söylerim. Annem bu öğleden sonra eğitici bir şeyler yapmamızı istemişti, unuttun mu? Neden bir resim sergisi ya da benzer bir şeylere bakmıyorsun?”

Onun bu sözlerinden sıkılan Xander, ahşap masanın

ucunda duran gazeteyi eline aldı. Londra'ya geldikleri ilk günlerde, anneleri onları Rosetta Stone müzesine yollamış, oradaki büyük yağlıboya manzara resimlerini ve Yunan heykellerini görmüşlerdi. Bu nedenle Xander artık bir daha müze görmek istemiyordu.

Xander gazetenin alt sayfalarına baktı. "Ortaçağdaki kitap süslemelerini yazıyor," diye okudu. "Adını doğru telaffuz edemediğim bir adamın heykelleri, Nigel Batheson'un tabloları, doğa resimleri..."

Xena, Xander'in sözünü kesti. "Ne dedin?"

"Doğa resimleri."

"Hayır, onu demiyorum. Diğerini oku," dedi Xena. "Kimin tabloları?"

Xander tekrar okudu. "Nigel Batheson'un tabloları."

"Vay canına!" dedi Xena. "Bu muhteşem! Gel de bir bak." Xander, Xena'nın yanına gitmek için ayağa kalktı. Xena gazeteyi tutarken, Xander kardeşinin kendine çevirdiği elyazısıyla yazılmış eski kitaba, dikkatle baktı.

Xander yüksek sesle okudu. "Nigel Batheson... *Mor Şapkalı Kız*. Geçen perşembe bu tablonun kaybolduğu bildirilmiş." Ayrıca bu konuyla ilgili başka şeyler de yazıyor. Diğer sayfanın alt kısmında, aynı elyazısıyla fakat biraz farklı bir mürekkep kullanılarak yapılmış bazı çizimler var, sanki ikisinin yazılması arasında epey süre geçmiş. "Davadan aslan yelesindeki bazı entrikaların takip edilmesi amacıyla vazgeçilmiştir," diyor.

İkisi de tekrar yerlerine oturdular. "Bu aynı adam olmalı," dedi Xena. "Nigel Batheson adını taşıyan kaç res-

sam olabilir ki? Bak, gazetede aynı tabloda bahsediliyor.” Xena parmağını sütundan aşağı doğru indirdi. “Gördün mü? Batheson’un en meşhur tablolarından birinin hâlâ kayıp olduğunu yazıyor. Bu yağlıboya tablosu –*Mor Şapkalı Kız*– yazın bahçede sekiz yaşlarında hasır bir sandalyeye oturmuş küçük bir kızın portresi.”

“Ne?” Xander, Xena’nın sözünü kesti. “Defterdeki resmin aynısı!”

“İşte,” dedi Xena, ben de sana bunu anlatmaya çalışıyordum. “Her neyse, gazetede tablonun tam bir asır önce kaybolduğunu ve hâlâ bulunamadığı yazıyor. İyi ki tablonun bir kopyası yapılmış. “Bak, işte burada.” İkisi de başlarını gazeteye doğru eğdi. Pürüzlü resimde kıvrırcık sarı saçlı, güzel bir kız çocuğu başında parlak mor bir şapka ile bir sandalyede oturuyor, hemen arkasında da çiçek ve otlar var. Şapkanın rengi ve kızın yeşil gözleri arasındaki tezatlık gazeteden bile hemen göze çarpıyor.

Jaynesbury

4 Mart 1907

Nigel Batheson - Kız
Mor Sarpkahl
Dersembeden beri kayıp

Çarınmaz çocuklar ayın 10'unda bir doğumünü partisi düzenlediler.
Belki de çocuklar bu resim almış olabilir? (Çarınmaz Çocuklar)

Önemli Noktalar:

Marguerite Batheson evindeki resmin
çalındığını bildirdi. Bu resimler Londra'da
bir müzeye götürülüp satılacaktı.
Eviden kaybolan başka birsey yok.

Aile:
Anne-Marguerite
Çocuklar
Cedric
Abner
Robert

Batheson'un
resim yapması
gereksiz bir detay.
Küçük kız kimdi?

Kasımın 10'unda
resim yerindeymiş.

Not:
Malikane yilbasına
kadar boş.

Mor sarpka komşusunun
kızından ödünç almış.
Fakat bu kızın
resimle alakası yok.

Xena gazeteyi okumaya devam etti. “Tablonun kopyasının orijinal tablodaki tüm güzelliği yansıtamadığı iddia edilse bile, en azından kaybolan tablonun nasıl bir şey olduğu hakkında bizlere fikir veriyor. Tablodaki kızın somurtkan ifadesine bak, çocukluğun tatlı manzarasından çok, o çağdaki portreleri resmediyor.”

Xander ayağa kalktı. “O tabloyu bulmamız biraz tuhaf olmayacak mı? Yani, ressamın adını gazetede görmemiz garip değil mi? Bu sanki söylenmek istenildiği gibi.”

“Bence çok hoş olacak!” dedi Xena. “Fakat tablo çok uzun zamandır kayıp. Onu aramaya nereden başlayabiliriz?”

“Elimizde bize yardımcı olabilecek bir şey var,” dedi Xander. Defteri göstererek, “Elimizde ünlü Sherlock Holmes’un tuttuğu notlar var. Bu notlar bize nereden başlayacağımız konusunda rehber olacaktır. Bak, burada isimler listesi var. Eşi Marguerie; çocukları Abner, Cedric, Robert.”

“Sence bunların anlamı ne?” Xander defterin köşesine karalanmış *Taynesbury* yazan notu gösterdi. “Onun biraz aşağısında kuyruğunu ağzına almış bir ejderha resmi var.”

Xena tekrar Xander’in elindeki deftere baktı. “Bilemiyorum, Xan,” dedi. Orada yazan isimler hiçbir şey olmaya bilir. Ejderha resmini sanki başka bir şeyler düşünürken çizmiş, yani karalamış gibi. O notta tablonun bir perşembe günü ortadan kaybolduğu yazıyor. Fakat bunun bize çok fazla yardımı dokunacağını sanmıyorum.”

“Hadi Xena.” Xander sabırsızlanıyordu. “Televizyon-

dan yüzlerce kez dedektif filmi izledik. İkimiz de suçluyu daha filmdeki dedektif çözemeden bulduk. Ben her zaman dedektif romanları okuyorum. Üstelik bizler Sherlock Holmes'un genlerini taşıyoruz. Bu da mı sana bir şey ifade etmiyor?”

Xena ona cevap vermeden önce biraz duraksadı. “Bu çok tehlikeli olabilir.”

“Dalga mı geçiyorsun?” dedi Xander gülerek. “Başına mor şapka giymiş küçük bir kızın portresini aramak sence neden *tehlikeli* olabilir ki? Yüz yıldır bulunamayan bir şeyi aramak neden tehlikeli olsun?”

Xena tekrar gazeteye göz attı. “Çok fazla zamanımız yok,” dedi Xena. Xander, Xena'nın bunu yapmayı düşündüğünü hissederek soluğunu tuttu. “Sergi gelecek cuma Victoria ve Albert adlı bir müzede açılacak. Tablolar birkaç gün o müzede sergilendikten sonra dünya turuna çıkartılacak. Batheson denen adam bir anda tekrar popüler olacak diye yazıyor gazetede.”

Başıyla onaylayan Xander, ellerini kitabın ön kapağına mühürlenmiş baş harflerin üstüne sürterek, “Bunu ona borçluyuz, Batheson'a değil. Biz bunu büyük, büyük, büyükbabamıza borçluyuz,” dedi.

“Sherlock Holmes üzerindeki çalıştığı vakalardan çoğunu çözmüştü. Bunu bitirmeden bırakmak zorunda kalması onun suçu değildi. Hadi gel, bunu onun adına çözüp çözemeyeceğimize bir bakalım.”

Xena, kardeşine baktı. İçinden derinlerde bir yerde bilmediği bir şekilde ailesinin gururunu taşıyordu. Sherlock

Holmes'un bazı vakalarını onun için çözmek harika olmaz mıydı?

Ayağa kalkan Xena, "Hadi resim sergisi açılmadan önce o tabloyu bulalım," dedi. "En azından sergi dünya turuna çıkmadan önce o kayıp tabloyu bulalım. Bu kez kitaba o tabloyu Sherlock Holmes bulmuş gibi not atalım."

Xander de ayağa kalkıp, ellerini havaya kaldırdı. Xena onun ellerini tuttu ve sanki bir anlaşmaya varmış gibi toka-laştılar.

"Hadi bakalım," dedi Xander. "Nereden başlıyoruz?"

ALTINCI BÖLÜM

Xena içinden, *İyi bir soru*, diye düşündü. Çok zor bir vakaydı, belki bu nedenle büyük büyük büyükbabaları bu olayı incelemekten vazgeçmişti. Belki de bu davadan vazgeçmesinin sebebi büyük büyük büyükbabalarının karşısına çıkan acil bir olay değildi. Sherlock Holmes'un bile yapamadığı bir şeyi iki çocuk acaba nasıl başarabilecekti?

Xander bu konular üzerinde hiç de kuşku duymuyor gibiydi. "Pekâlâ, hadi bir plan yapalım. Önce sen başla. Liste yapmak için yanıp tutuşuyorsun!"

Xander'in kendisiyle dalga geçmesine aldırmadan Xena bir parça kâğıt çıkarttı. "Öncelikle Batheson ve ailesi hakkında öğrenebileceğimiz kadar çok şey öğrenmeye çalışalım," dedi Xena bir yandan not almaya devam ederek.

“1. Ailesi.”

Xander onu başıyla onayladı. “Belki Batheson’un tablolarını nerede sakladığını keşfedebiliriz sonra da içlerinden bu tabloyu kimin aldığını bulabiliriz. Önce portredeki kızın adını öğrenelim,” dedi Xander. “Belki kız bir günlük, not, mektuplar ya da bunun gibi bir bize yardımcı olabilecek bir şeyler bırakmıştır.”

Xena not almaya devam etti. “2. portredeki kızın kimliği.” Tükenmez kalemıyla bunu da not aldı. “Batheson’un diğer çizim ve yağlıboya eserlerine de bakalım,” dedi Xena. “Belki oralardan birer ipucu yakalayabiliriz.”

“İyi bir fikir,” dedi Xander. “Peki sonra ne yapacağız?”

“Biz yalnızca neler bulabileceğimize bir bakalım,” dedi Xena.

Modern çağda yaşamının bazı avanajları vardı. İnternet bunlardan biriydi. Xander, Xena internette aramak için tuşlara bir şeyler yazmaya çalışırken omzunun üstünden bakmak isteyince yanlışlıkla ona dokundu.

“Oh kovboy,” dedi Xena print tuşuna basarken.

“Bana kovboy demeyi kes,” dedi Xander. Ama Xena her zaman olduğu gibi onun bu uyarısına kulak asmamıştı.

“Öncelikle Batheson hakkında neler bulduk dinlemelisin,” dedi Xena. “Buradakiler genellikle onun eserleri hakkında yazılan şeyler. Hayatıyla ilgili pek bir şey yok. Ama burada ilginç bir şey var.” Yazıcı, yazıları basmayı bitirince, Xena çıkan kâğıtları masanın üzerine koydu. “Tamam,” dedi ve yatağa uzun bacaklarıyla bağdaş kurup oturdu.

“Bir numara. Nİgel Batheson, Marguirite Sawyer adın-

da bir bayanla evliymiş. Bu evlilikten üç çocukları olmuş. Aile yerini tam olarak bilemediğimiz Hertfordshire denilen bir kasabada oturuyormuş. Batheson o kadar utangaçmış ki evlerine misafir bile gelmiyormuş. Bence agorafobisi vardı.”

“Kim bilir,” dedi Xander, Xena’yı onaylayarak. Bu arada ne anlama geldiğini öğrenmek için sözlüğe baktı. Bu tanım Xander’in zihnine kazındı. “Agorafobi. Açık mekânlarda bulunma korkusu. Yunanca agora kelimesinden türemiş. Agora meydan anlamına, phobia ise korku anlamına geliyor. Genellikle bildikleri yerden uzaklaşmak korkusu anlamını taşıyor.”

“Göz önüne çıkmak,” dedi Xena. “Tamam, şimdi ikinci maddedeyiz. Batheson öldüğünde ailesi gerçekten çok fakirmiş, böylece karısı onun bazı tablolarını satmaya karar vermiş. Fakat Londra’daki bir galeride satılmak üzere sergilenmesi için *Mor Şakalı Kız* tablosunu almaya depoya gittiğinde, yerinde olmadığını görmüş.”

“Bu olayla ilgili olarak hiç tutuklanan olmuş mu?”

Xena tüm haberleri araştırdı. “Böyle bir şey yazmıyor, eminim olmamıştır. Üç numara. Tablonun kesin olarak çalındığı tarih bilinmiyor. Çünkü Bayan Batheson tablo biter bitmez depoya koyduklarını ve yıllarca oraya hiç bakmadığı şeklinde polise ifade vermiş. Polis tüm hizmetkârları sorgulamış, ama olayla ilgili hiçbir şey bilmediklerini söylemişler. O zaman Batheson’un erkek çocuklarından biri evli ve yetişkin biriymiş. Diğer iki oğlu ise yatılı okulda okuyormuş. Polis çok detaylı bir sorgulama yapmış, fakat hiç-

bir ipucuna rastlayamamış.”

Xander gazeteye uzandı. Sayfalarına tek tek göz gezdirdi. “Bu vakanın çok zor olduğu kesin. Tablo, kaybolduğunu kimse fark etmeden çok önce çalınmış olmalı.” Xander gazeteleri tekrar yatağın üstüne bıraktı.

“Doğru,” dedi Xena. “Hiç ipucu olmaması olayı daha da zorlaştırıyor.”

“Peki şimdi ne yapacağız?” diye sordu Xander.

Xena ona cevap vermeden önce telefon rehberini alıp Batheson ismini araştırmaya başladı. Bu çok uzun zaman alabilirdi. Ama en azından buradan başlamaları gerekiyordu. Rehberde yazan ilk numaranın tuşlarını çevirdi. Karşı taraftan telefona cevap veren olmadı. Bunun üzerine bir başka numara daha çevirdi. Bu kez karşı taraf bir kaç defa çalınca telefonu açtı. Xena almacı tutarken Xander de ona doğru uzanıp konuşulanları duymaya çalışıyordu.

“Merhaba, Bay Batheson’la mı görüşüyorum?” dedi Xena.

“Evet,” dedi karşı taraftan canlı bir erkek sesi.

“Siz beni tanımıyorsunuz. Ben Xena Holmes.”

“Siz Amerikalısınız değil mi?”

“Evet, efendim,” dedi Xena. “Ben...”

Adam onun sözü kesip “Aksanızdan anladım,” dedi.

“Ben aksanlı mı konuşuyorum?” diye düşündü Xena. Benim aksanım yok! Esas aksanı olan onun ta kendisi! “Bura ailemle birlikte taşındık. Nigel Batheson adlı bir ressam hakkında daha detaylı bir şeyler öğrenmek istiyordum. Acaba sizin onunla bir akrabalığınız var mıydı?”

“Evet, canım,” dedi adam. “O benim büyük büyük büyükbabamdı. Elbette onunla şahsen tanışma şerefine erişemedim.”

“Evet!” dedi Xena, bir yandan yumruğunu havaya kaldırarak.

“Ona en sevdiği Batheson tablosunun hangisi olduğunu sor,” diye Xander, Xena’ya fısıldadı.

“Oh bu çok kolay,” dedi adam. *Abner Panayırda*. Abner, Nigel’in oğlu, yani benim büyük büyük büyükbabamdı. Batheson yağlıboya çalışmalarının önemli bir kısmını bitirememişti. Fakat *Abner Panayırda* benim atamdan kalan tek büyük yağlıboya tablosu. Biraz tarihle haşır neşir olmak ne hoş. Demek istediğimi anladınız mı?”

“Evet anladım,” dedi Xena dava defterini düşünerek.

Adam sözlerine devam etti. “Nigel, çok çekingen bir adamdı. Bir tarihçi Abner’in portresinin yer aldığı o panayırın, aslında yaşadığı dönemdeki panayırları yansıtmadığını söylemişti. Tablodaki panayır, çizildiği dönemden çok daha eski panayırları yansıtıyordu. Yani Batheson önce bahçede oğlunun portresini çizmiş, daha sonra da o portrenin arkasına fon olarak çocukluğunda hatırladığı bir panayır resmini çizmiş olabilir.” Adam gülümsedi. “İnsanlar biz İngilizlerin biraz ilginç olduğunu söylerler. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. Ama Nigel Batheson gerçekten ilginç biriydi!”

Bu iyi, diye düşündü Xena. “Hem de çok iyi.” Derin bir soluk aldı ve heyecanını belli etmeden konuşmaya özen gösterdi. “Peki küçük kızı çizdiği tablosu, hani şu kayıp

olan tablo?"

"Ah, evet," dedi adam. "*Mor Şapkalı Kız*. Eğer o tablonun kopyalarına bakılırsa son derece sevimli."

"Tabloya ne olduğuna dair her hangi bir tahmininiz var mı?"

"Korkarım ki yok canım. O tabloda poz veren çocuğun kim olduğunu da bilemiyorum!"

İşte her şey şimdi daha da ilginç bir hal alıyordu. Nigel Batheson'un hiç kızı olmadıysa, insan içine çıkmaktan hoşlanmayan, ressama poz veren o kız kim olabilirdi ki? Xena bunu merak etmeye başlamıştı.

Derken telefondaki adamın ona bir şeyler söylediğini fark etti.

"Affedersiniz, sizi duyamıyorum," dedi Xena.

"Bana soracak başka sorunuz olup olmadığını sormuştum," dedi adam.

Xena, başka sorum yok der gibi omuz silken Xander'e döndü. "Şimdilik başka sorumuz yok" dedi Xena. "Fakat aklıma bir şeyler gelirse sizi tekrar arayabilir miyim?"

"Kesinlikle," dedi adam ve telefonu kapattı.

"Rehberdeki başka bir Batheson'u daha ara," dedi Xander. Fakat bundan pek bir şey çıkartamadılar. Çünkü rehberde fazla Batheson yoktu. Çoğu telefon cevap vermiyor, telefona çıkanlar ise Nigel Batheson adını daha önce hiç duymamış, hatta kim olduğunu bile bilmiyorlardı.

"Sanırım bu işi bıraksak iyi olacak," dedi Xander. Fakat bu işten vazgeçmeyi gerçekten istemiyordu. Xena'nın da aklına koyduğunu yapacağını biliyordu. Babası Xena'ya

bulldog derdi.

Xena gazeteyi eline aldı ve kasaba hakkındaki haberlerle ilgili kısmı tekrar gözden geçirmeye başladı. "Bazı Batheson taslaklarının sergilendiği bir sanat galerisi var. Hadi gel oraya gidelim."

"Tamam," dedi Xander. "Üstelik annem de sanatla ilgilendiğimizi öğrenince çok heyecanlanacak."

"Heyecanlanacağıma eminim!" İkisi de annelerinin sesinin geldiği yöne doğru baktı. "Ne gibi bir faaliyette bulunmayı düşünüyorsunuz?"

Xander annesine açıklama yaparken, Xena gidecekleri resim galerisinin adresini bir kâğıda not alıyordu.

"Bu kulağa hoş geliyor. Sizinle otobüs durağına kadar geleyim," dedi anneleri.

"Of, anne..."

"Mızızlanma, Xander. Sadece yolda kaybolmadan gittiğinizden emin olmak istiyorum."

Yağmurluklarını giyip, çiseleyen yağmurun altında otobüs durağında beklediler. Otobüs durağına yanaştığında, anneleri de onlarla birlikte bindi. Xena ve Xander annelerini tanıımıyormuş gibi davranıp içerde kendilerine yer bulduklarında, anneleri otobüs şoförüne bir şeyler soruyordu.

Onlara doğru gülümseyerek bakan anneleri, "Şoför size nerede ineceğinizi söyleyecek," dedi. "Dönüşte otobüse, galeride indiğiniz durağın karşısından bineceksiniz."

"Tamam anne, teşekkürler!" Xena elinden geldiğince neşeli bir sesle cevap vermeye çalıştı. Annesi otobüsten inip onlara el salladı.

“Bize çocuk gibi davranmamasını isterdim,” dedi Xander.

Artık yollarda, eskiden olduğu kadar Londra'nın meşhur çift katlı otobüsleri olmasa da, şehir içindeki otobüslere binmek hâlâ çok eğlenceliydi. Londra kendi memleketlerinden çok farklıydı. Xander eski binaların yanında yükselen yepyeni binaları ve ortalarda vızır vızır işleyen siyah dolgun taksileri görmeyi çok sevdi. Alnını otobüsün penceresine koyup, yağmuru izledi. Londra'nın sağdan akan trafiğine bir türlü alışmamışlardı. Yolun köşesine her gelişlerinde şoförün yönünü şaşırıp ters yöne girdiğini sanıyor, sanki karşı yönden gelen araçla çarpışacakları hissine kapılıp endişeleniyorlardı.

İnsanlar ellerinde şemsiye tutuyor, yağmurluk ve bot giyiyorlardı. Her şey gri ve kaba görünüyordu. Yağmurluklar, yağmurdan kararan vitrinler, insanların yüz ifadeleri.

İşte bu nedenle, Xander'in gözüne mor bir ışık vurunca önce o ışığın ne olduğunu anlayamadı. Gri tonların arasında canlı bir renk gördüğüne çok şaşırmişti. Mor ışığa biraz daha dikkatli baktı. O muydu? Olabilir miydi?... Evet, oydu.

“Xena!” diye bağırdı Xander.

“Hişş!” dedi Xena. “Herkes sana dik dik bakıyor.” Fakat Xander gözlerini başındaki renkli şapkasını tek eliyle tutup yürüyen, tentenin altındaki kızdan alamıyordu. Hatta gri ışığın altından bile kızın şapkasının altında gözükten altın sarısı buklelerini görebiliyordu.

“Bak!” dedi Xander, pencereden dışarıyı işaret ederek.

“Ne oldu?” diye sordu Xena.

“O kız işte!” Xander hafifçe sandalyesinden kalktı.
“Mor Şapkalı Kız’ın kendisi!”

YEDİNCİ BÖLÜM

“Yani portrede poz veren kızı mı gördüğünü söylüyorsun? Ama bu mümkün değil!” Xena, Xander’in işaret ettiği yöne doğru baktı. Fakat kız bir anda kalabalığın içinde yok oldu. Otobüs Xander’in kızı gördüğü köşeye vardığında orada ne bir kız ne de mor bir şapka vardı.

“Sen çıldırdın galiba,” dedi Xena. “Sanırım sahip olduğun o ufacık beynin seni yanılttı, sevgili kardeşim.”

“Fakat kız oradaydı! Onu gördüm!”

“Xander, onu göremezsin. Senin gördüğün doğru olsaydı, o kızın en az yüz yaşında olması gerekirdi. Belki onu hayal ettin ya da caddede yürüyen mor şapkalı bir çocuk gördün.”

“Gördüğüm şapka, yağmurda giyilen şapkalardan de-

ğildi! O şapka tıpkı eskiden kadınların giydiği gibi çiçekliydi ve kurdelesi vardı.” Xander burnunu pencereye yapıştırarak kızı tekrar görmeye çalıştı. Ama hiç işe yaramadı. Kız çoktan gözden kaybolmuştu.

“İneceğimiz durağa geldik,” dedi Xena. Xander ayağa kalkıp otobüsten inmek için Xena’nın arkasından yürüdü, inerken ayağı yerdeki su birikintisinin içine girdi. Xena’yu takip ederken *aman ne güzel*, diye düşündü.

Resim galerisinin kapısından içeri girerken, kapıdaki çingirak şingirdadı. Masadaki adam onlara başını salladı sonra elindeki gazeteyi okumaya devam etti. Galeri bir takım küçük odalardan oluşuyordu, duvarlarda aşağı doğru sarkan koyu çerçeveli çizimlerin üzerini aydınlatan ışıklar konulmuştu.

Batheson’un odasında onun eserlerini tanıtan bir broşür olmasına rağmen onun *Pembe Gül Toplayan Çocuk* gibi en bilinen eserlerine broşürde yer verilmemişti.

Galeriyi onlardan başka birkaç kişi daha yalnız ya da yanlarında biriyle birlikte geziyor, gördükleri her tablonun önünde duruyorlardı. Galeriyi gezen çok fazla kişi yoktu.

Xena köpek yavrularıyla oynayan çocuklar, iğneyle işleme yapan güzel bir kadın ve aynı kadının çiçek toplarken çizilmiş birkaç tablosuna baktı.

İpucu toplaması gerekirken neden tablolara baktığını merak etse bile Xander gerçekten o tabloları incelemiyordu. Akli yolda yürürken gördüğü o Mor Şapkalı Kız’da kalmıştı. Kendisinin *deli* olmadığını *biliyordu*. *Onu görmüştü*.

Xander en sonunda diğer tabloların önüne gittiğinde

botlarından ses çıktı. Herkes dönüp ona ters ters baktı. Xander ses çıkarmadan yürümeye çalıştı. Fakat ne yaparsa yaparsın botlarından sürekli ses gelmesinin önüne nasıl geçebilirdi?

Derken Xena'nın kendisine üç tablo öteden yüksek sesle bağırdığını duydu. "Buna dikkat et!" dedi Xander onun yanına gittiğinde. Taslağı tanıtmak amacıyla hemen onun altındaki duvara asılmış notu gösteriyordu.

"St. Freda Kilisesi'nin çan kulesi, Taynesbury, Herts," yazıyordu.

"Hey Taynesbury! Bu isim defterde de yazıyordu." Xander'in mavi gözlerinde ansızın şimşekler çaktı. "Bunun anlamı ne olabilir?"

"Bilmiyorum," dedi Xena. "Belki birine sormalıyız."

İkisi de giriş kapısındaki bankoya gittiler. Bankodaki adam okuduğu gazetenin üzerinden gözlerini onlara doğru yükselterek baktı. "Buyurun?"

"Şu kayıp tablo hakkında bir şeyler biliyor musunuz? Hani *Mor Şapkalı Kız* tablosu?" diye sordu Xena.

"Korkarım bir şey bilmiyorum," dedi adam. "Yani sanat kitaplarında yazarlardan başka bir şey bilmiyorum. Sanırım çizimleri, yağlıboya tabloları kadar güzel."

"Evet, öyleler" dedi Xena adamla hemfikir olarak. "Fakat biz birkaç şeyi merak ediyorduk."

Adam, Xena ona bir şeyler sorarken merakla dinledi. "Taynesbury ressamın yaşadığı kasabanın adı mı? O zaman *Herts* ne anlama geliyor?"

"Evet, onun yaşadığı kasabanın adıydı. Ressam eserle-

rinin çoğunu Taynesbury’de yaptı. Taynesbury Hertfordshire’de.” Xena ve Xander adamın Hertfordshire’ı, Hartfurdsheer der gibi söylediğine dikkat ettiler. “Herts, bu ismin kısaltılmışı. Burası Londra’ya çok uzak olmamasına rağmen, eskiden iki kentin arasının çok uzak olduğu söylenirdi. Bildiğiniz gibi o dönemde atlar ve arabalar çok yavaş giderdi.”

Xena ve Xander adama teşekkür edip dışarı çıktılar. Xander kaldırımda yürürken sevinçten hafifçe dans etti.

“Dans etmeyi birileri seni görmeden hemen bıraksan iyi olacak,” dedi Xena.

Xander dans etmeyi bıraktı fakat hâlâ heyecanının önüne geçemiyordu. “Şimdiden elimize bir ipucu geçti!” dedi Xander. “Artık, en azından onun nerede yaşadığını biliyoruz. Hadi biraz daha ipucu bulalım sonra o kasabaya gidip gidemeyeceğimize bakalım.”

“Annem ve babam bizi Londra dışında bir yerlere seyerek götüreceklerdir,” dedi Xena. “Batheson’un tablolarının önümüzdeki hafta sergileneceği müzede muhakkak başka ipuçları da bulacağız; yani Victoria ve Albert Müzesi’nde. Hadi buradan sonra o müzeye gidelim.”

Sokaklar insanlarla dolup taşıyordu. Mağaza vitrinleri gri gökyüzünün tam tersine, ıslık ıslık parlıyordu. Kaldırımlar Amerika’dakilerden daha dardı. Telaşlı oldukları için kaldırımda yürürken sürekli insanları itirmek zorunda kalıyorlardı.

Allah’tan Victoria ve Albert Müzesi buldukları yere çok yakındı. “Umarım müze hâlâ açıktır,” dedi Xander. Xena başını salladı. Müzeye vardıklarında müzenin kapısına

asılmış, “on beş dakika sonra kapanacak” notunu okudular.

İçeride bir adam oturuyor, parmaklarının arasında kalem oynatıyordu. Müze boş denecek kadar tenhaydı.

“Merhaba!” dedi adam yüzünde beliren kocaman bir gülümsemeyle. “Siz ikiniz bu yağmura rağmen resim sergisine geldiğinize göre gerçek bir sanat âşığı olmalısınız!”

“Oh! Ben sanatı çok severim,” dedi Xena

“Özellikle görmek istediğiniz bir şey var mı?” diye sordu adam. “Fazla zamanınız yok. Neredeyse kapanmak üzereyiz.”

“Biz Nigel Batheson ile ilgileniyoruz,” dedi Xena. “Onun bazı resimlerine internetten baktık. Ama bir de gerçek gözlerle görmek istedik.”

“Hemen buradan.” Adam üzerinde suluboyayla çizilmiş meyve resimleri bulunan beyaz bir duvarın önünden geçerek onlara yol gösterdi. Derken karakalemde yapılmış bir taslağın önünde durdu. “İşte burada,” dedi adam. “Fakat korkarım burada şu an görülebilecek çok şey yok. Çünkü onun en önemli çalışmalarını önümüzdeki hafta sergilemek için hazırlanıyoruz.”

Xander resme baktı. Resimde bahçede bir tavşanı kucaklayan küçük bir erkek çocuğu, onun arkasında duran bazı yetişkinler ve otların üstüne oturmuş büyük bir erkek çocuğu vardı. Pikniğe gitmiş mutlu bir aile portresi gibi görünüyordu. “Burada hiç *Mor Şapkalı Kız* yok,” dedi Xander.

Adam ona güldü. “Onun tablolarında hiç kız olmaz. Batheson yabancılarla konuşmaktan zevk almazdı. Bu nedenle yalnızca karısı ve oğullarını çizimlerinde model ola-

rak kullanırdı. *Mor Şapkalı Kız* tablosundan başka hiçbir tablosunda model olarak kız kullanmadı. Herkes kendisine poz veren o kızın kim olduğunu hep merak etmiştir. Bunun önemli olup olmadığını bilmiyorum, ama o kızın kim olduğunu bulmak güzel olacak, değil mi?”

Xena sessiz bir şekilde adamla hemfikir oldu ve duvara baktı. “Ben daha çok onun *Mor Şapkalı Kız* tablosunun taslaklarıyla ilgileniyorum,” dedi Xena.

“Maalesef onlar imha edildi,” dedi adam. “Bu taslak tıpkı hâlâ günümüze kadar kalan diğer Batheson taslakları gibi onun asla boyamasını tamamlayamadığı çalışmalarından biridir. Aslında, onun yağlıboya çalışmalarını nasıl yaptığını öğrenmeniz ilginç olacaktır. Batheson bir yağlıboya tablosu hazırlamadan önce o tabloyla ilgili oldukça çok çizim yapardı, bu çizimler bazen, yüz çizimden fazla olurdu; sonra içlerinden seçim yapar ve seçtiği her bir çizimi yağlıboyayla boyamaya hazır hale getirirdi. Ondan sonra o taslak çalışmalarını boyamakla uğraşırdu. Tabloların boyalarını tamamladığında onları bitirmiş olur, sonra da hizmetçilerinden çizim odasındaki şöminede büyük bir ateş yakmalarını ister, sonra tüm taslaklarını o ateşte yakardı.”

“Ama neden?” diye sordu Xander.

“Sanırım bir projeyi tamamladığında onu bu şekilde kutluyordu,” dedi adam. “İşte bu nedenle günümüze kadar kalan taslakları yalnızca yağlıboyayla boyanmamış çizimleridir. Eğer, onun aynı zamanda boyamasını da tamamladığı bir taslağını bulursanız, koleksiyoncular o taslağa eminim çok para teklif edeceklerdir.”

“Acaba Batheson çok yağlıboya tablosu yaptı mı?” diye sordu Xander.

“Hayır, o mükemmeliyetçiydi,” dedi adam. “O yalnızca on beş yağlıboya tablosu ve birkaç sulu boya çalışmasını bitirdi. Şimdi elimizde yağlıboya çalışmalarından yalnızca on dördü var. Victoria ve Albert Müzesi’nde bu çalışmaların hepsi bulunduğu için çok şanslıyız.”

“*Mor Şapkalı Kız* haricinde,” diye cümleyi tamamladı Xena.

“Doğru,” dedi adam derin bir iç çekerek. “O çok çekici olmalı. Onun koleksiyonu bu kadar azken o tablonun bulunamaması çok büyük bir kayıp.”

Müzeden ayrılırken güneş batmak üzereydi, fakat en azından yağmurun yağması dinmişti.

“Batheson hakkında bu kadar çok şey öğrenebildiğimize hâlâ inanamıyorum,” dedi Xena. “Özellikle de onun Tainesbury’de yaşadığını, resimlerini önce karakalemle taslak halinde hazırladığını, sonra yağlıboyayla boyamasını bitirince taslakları yakarak imha ettiğini.” Xena bulutlu gökyüzüne baktı. “Umarım yarın güzel bir gün olur. Bütün araştırmalarımızı yağmur altında yapmayı hiç istemiyorum.”

Fakat Xander’in aklında yağmurdan çok daha başka şeyler vardı. “Ben tabloya poz veren o küçük kızın kim olduğunu merak ediyorum,” dedi Xander. “Belki o tabloyu, ona poz veren küçük kız aldı. O kızın kim olduğunu bulursak, belki kayıp tablonun yerini de bulabiliriz!”

“Kız o tabloyu sence neden almış olabilir?” Xena, Xander’in bu fikrinden etkilenmiş benziyordu.

Xander omzunu silkeledi. “Belki tabloyu kendine saklamayı istemiş olabilir, ne dersin?”

Xena bunu düşündü. “Belki de o tabloyu başkalarının görmesini istemeyecek kadar utangaçtı,” dedi Xena. “O kızın kim olduğunu çözersek, belki de kayıp tablo hakkında daha çok şey bulabiliriz.”

“Annemin ve babamın bizi Taynesbury’ye götürüp götürmeyeceklerine bir bakalım,” dedi Xander. “Bize hep gerçek İngiltere’yi göstermek istediklerini söyleyip durdular, annem yarın arabayla gezmeye gideceğimizden söz ediyordu.”

Otele vardıklarında, Mary Hala’yı da tanıyan ve ayrıca *Ünlü Dedektifleri Koruma Derneği*’ni de bilen dost canlısı kapıcı görev başında değildi. Otel onsuz çok sessizdi. Asansörün üzerinde HİZMET DIŞI yazıyordu. Bu nedenle üçüncü kata kadar Xander’in attığı her adımda ses çıkaran botları eşliğinde çıktılar.

Anneleri onların odasında, Xena’nın yatağına oturmuş, önüne yaydığı bir harita ve şehir rehberlerine bakıyordu. Xander kendini annesinin yanına atarak botlarını ve ıslak çoraplarını çıkardı.

“Tam sırası!” dedi annesi. “Size muhteşem haberlerim var. Kendimize oturacak bir daire bulduk! Buradan çok uzak değil. Siz yeni okulunuzla tanışırken, babanız ve ben pazartesi yeni bulduğumuz daireye bazı eşyaları götüreceğiz...”

“Korkunç!” dedi Xena.

“Şimdi yarın gidebileceğimiz eğlenceli bir yer arıyo-

rum. İşe başlamadan önce, bu kadar zamanımı ev aramakla geçirdiğim için güzel bir dinlenceyi hak ediyorum.” Annesi sarı renkli parlak bir kutunun durduğu odanın köşesine baktı. Xena ve Xander hemen o kutunun içinde ne olduğunu anladılar. Annelerinin çalıştığı ürün deneme şirketinden gelen, içinde yeni deneme aletleri olan bir kutuydu.

“Bari bize gösterecek iyi ürünlerin var mı?” dedi Xander annesinin bakışlarını takip ederek. “Son seferde ellerinde yeni teknolojiyle kullanılan bir video oyunu vardı, şimdi ona benzer hoş bir şeyler var mı?”

“Yalnızca bir cep telefonu,” dedi anneleri. “Daha telefonun nasıl bir şey olduğuna bakmadım. İsterseniz yarın gideceğimiz yere onu da beraberimizde götürüp, gideceğiniz yeri kararlaştırdıktan sonra onu arabada kontrol edersiniz. Sorun şu ki görülecek çok şey var. Görülecek yerleri seçmeme yardımcı olabilir misiniz?”

“Taynesbury’ye gitmeye ne dersin?” diye sordu Xena. “Batheson adında bir ressamın tablolarının sergilendiği bir galeriye gittik. Orada Batheson’un Taynesbury’li olduğunu öğrendik.” Annelerinin bu fikre sıcak bakmayacağını düşünerek Sherlock Holmes’un çözemediği ve hâlâ gizemini koruyan olaylarla ilgili ipuçlarının değerlendirilmesi kısmını bir kenara bıraktı.

“Evet,” dedi Xander. “Oradan çok şey öğrenebiliriz.”

“Taynesbury mi?” dedi anneleri. “Orası benim de gitmek istediğim yerlerden biri. Bu kulağa hoş geliyor,” dedi. Şehir rehberinin sayfalarını hızla çevirdi. “Taynesbury on dokuzuncu yüzyıldan kalma köyleriyle oldukça eski bir

kente benziyor. Oraya gidersek VIII. Kral Henry'nin çocukluğunu geçirdiği konağı da gezebiliriz.”

“Harika!” dedi Xena.

“Oh, bu arada, Mary Watson aradı ve yarın yanımızda yeğeni Andrew’i de götürüp götüremeyeceğimizi sordu. O, sizin onunla iyi arkadaş olacağınıza inanıyor.”

Xena bunu duyduğuna üzüldü. Yatağa atladı. “Olmaz Anne. O çok yapışkan biri!”

“Xena! Nasıl böyle söylersin?” dedi annesi. “Bence Mary Hala size yaşınıza uygun arkadaş bulmaya çalışmakla çok büyük nezaket göstermiş.” Annesi kitaplarını topladı ve kendi odasına açılan kapıdan odasına geçti. “Biraz sonra akşam yemeği yiyeceğiz” deyip ardından kapıyı kapattı. “Bu akşam baharatlı bir şeyler yiyeceğiz.”

Xena Hint yemeklerini çok seviyordu ama o an akşama ne yiyeceğini kim düşünebilirdi? Daha dün kendisi ve Xander ellerinde hiçbir şey olmadığı için aylak aylak oturuyorlardı, bugün ise Sherlock Holmes’un çözüme kavuşturmadığı vakalardan birini çözmek için yola çıkmak üzereydiler.

Xander’le cep telefonunu küçük paketinden çıkarıp kullanım kılavuzunu okudular. Xena’nın heyecandan kalbi pır pır atmaya başladı. Yarın *gerçek* bir dedektif gibi keşfe çıkacaklardı!

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sana son kez söylüyorum. Ayağıma dolanmayı kes artık,” dedi Andrew, Xander’i itekleyerek.

“Neden erkek kardeşimi rahat bırakmıyorsun? dedi Xena ona. “Eğer üçümüz arabanın arka koltuğunda sıkışmak zorundaysak, Xander’in bu konuda yapabileceği bir şey yok.”

“Eğer, istediğim şekilde davransaydım bunların hiçbiri başımıza gelmeyecekti,” dedi Andrew.

Bence de, diye düşündü Xena. Andrew burnunu sokmadan bu sırrı çözmeleri zor olacaktı.

“Halamın neden sizle gelmem için bana ısrar ettiğini bilmiyorum,” deyip halinden şikâyet etti Andrew. “Halama Taynesbury’ye gitmek yerine yapacak çok daha önemli şey-

lerim olduğunu söylemişim.”

“Ne gibi?” dedi Xander bile bile oğlanın üzerine yaslanarak.

“Hey, hey!” Bayan Holmes öndeki yolcu koltuğundan arkasına baktı. “Artık daha fazla tartışmayın lütfen. Aranızda güzel güzel konuşamaz mısınız? Yalnızca otuz dakikalık bir araba yolculuğu yapacağız.”

Annem haklı, diye düşündü Xena. “Yarım saat için birbirimize karşı şirin olabiliriz. Dedektif kitapları okumayı sever misin?” diye Andrew’e sordu.

Andrew gözlerini çevirdi. “Bunu kendi başınıza anlıyamıyorsunuz, değil mi? Ünlü Sherlock Holmes’un soyundan geldiğinize emin misiniz?”

“Biliyorum!” dedi Bay Holmes, onlara sürücü koltuğundan. “Aranızda hafıza oyunu ya da kelime oyunu oynayın ya da...”

Andrew cevap verdi. “Hayır, teşekkür ederim.”

Xena başka bir oyun oynayalım demeyi istedi. Fakat sonra vazgeçti. “Telefonun ne gibi özellikleri var, diye Xena, Xander’e sordu.

“Üzerinde ses tanıma teknolojisi var,” dedi Xander. “Hiç arama tuşu yok. Telefona aramak istediğin numarayı söylüyorsun.”

Anneleri hemen söze girdi. “Ama burada bir sorun olabilir” dedi. “Eğer arayacağınız numarayı yanınızdakilerin bilmesini istemiyorsanız ne olacak?”

Xander annesiyle yeni telefonun artıları ve eksilerini tartışırken, Xena pencereden dışarıya bakıyordu. İyi şeyler

düşünmeye çalışarak, “En azından dışarıda yağmur yağmıyor,” dedi. Esasında o gün sıcak ve parlak bir gün değildi ama hafif bir güneş ışığı tepelerin üstüne vuruyordu. Hemen hemen her yolun bir anita çıktığı karmaşık şehir trafiğinden uzaklaşır uzaklaşmaz, kendilerini kasabada buldular ya da burası bir kasaba değil bir banliyöydü. Fakat vardıkları yer her neresi olursa olsun gürültülü ve telaşlı Londra’dan uzaklaştıklarına sevindiler. Yol dardı ve yol kenarları sanki bir tünelden geçiyormuş izlenimi veren kalın çitlerle çevriliydi.

“Bir sonraki solda,” dedi Bayan Holmes, elindeki harita ve yoldaki levhalardan konağın yerini anlamıştı. “Sonra sağa döndüğümüzde konağın önüne varmış olacağız.”

Son köşeyi de döndükten sonra, VIII. Henry’nin çocukluğunu geçirdiği konak karşılına çıktı. Xena konağı görünce konuşmayı bıraktı. Konak yalnızca kocaman olmakla kalmıyor, aynı zamanda yemyeşil çimenlerin üzerinde son derece zarif ve soylu bir şekilde görünüyordu. Evin her iki yakasından yükselen iki kulesiyle Xena’nın şimdiye dek gördüğü evlerin tümünden daha büyüktü. Ev kırmızımtırak kahve taştan yapılmıştı ve yaklaşık on fite kadar yükselen büyük pencereleri vardı. Ön girişte kullanılan taşlardan pencere pervazlarına da konulmuştu.

“Amerika’da hiç böyle yapı yok, değil mi?” diye sordu Andrew.

Xena “Bizde de Beyaz Saray var,” diye sözlerine başlasa da devam etmekten vazgeçti. “Hayır,” dedi Xena. “Böylesi yok. İçini gezebilir miyiz, anne?”

Xena içeride kaç oda olduğunu sayarken rakamları

unutuveriyordu. Bazı odaların tavanlarında büyük bir ihtimamla boyanmış, ellerinde boyalı perdeleri tutarak Tanrı ve Tanrıça sahnesini gösteren küçük şişman melek resimleri vardı. Diğer odalardaki, olağanüstü büyük taş şömine kenarlarının üzerine, ormada avlanan insan figürleri kazınmıştı. Oradan büyük merdivenleri buldular, küçük boyalı camlı penceresine giden yolda duvarlarda sert suratlı adamlar ve kadın portreleri azametli koridorları süslüyordu. “Burası Kral 8.Henry’nin daha çocukken oynadığı yer,” dedi anneleri.

“Burada nasıl oynayabilirsin?” dedi Xander, Xena’ya. “Büyük ve soğuk bir oda. Duvarlarındaki süslemeler ve mobilyalar odaya kasvetli bir hava veriyor.”

“Belki kralın oyuncakları da vardı,” dedi Xena. Ama içinden böyle bunaltıcı bir odada oynamaya çalışan, asırlar önce ölmüş küçük çocuğa çok acıdı.

Gezi başladıkları ilk odaya girdiklerinde bitti.

Bayan Holmes “Hadi bahçeyi gezelim,” dedi. “Bahçe çok güzel görünüyor.”

Xander yüzünü ekşitti. Xena ve o biraz inceleme yapmak için yanlarındakilerden nasıl kurtulacaklardı?

“Yüzünü öyle ekşitme, Xander,” dedi annesi.

“Siz neden kasabaya inip, tur bittiğinde bizi buradan almıyorsunuz?” Andrew söze karıştı. Xena ona şaşkınlıktan bakakaldı. Yoksa Andrew, kendileriyle mi zaman geçirmek istiyordu?

“Ben buraya okul gezisiyle gelmiştim,” dedi Andrew. “Çıkış kapısından kasabaya giden bir otobüs var.”

“Güzel fikir” dedi Bayan Holmes.

“Bu yeni cep telefonunu size bırakalım çocuklar,” dedi annesi elindeki telefonu Xena’ya uzatarak. “İşiniz bittiğinde sizi almamız için babanızı ararsınız.”

“Ya da biz onları ararız,” dedi babası. “Ya da...”

“Canım, sizi bahçe turunda baş başa bırakıyoruz,” dedi annesi.

Bayan Holmes elini cebine daldırıp Xena’ya bir avuç bozuk para verdi. “Bununla kendinize yiyecek bir şeyler alın.”

Otobüste giderken Xena, Xander’in kulağına fısıldayıp “Yemekte masadan kalkmak için bir mazeret uydurup, bu kasabada yaşayan başka Batheson olup olmadığına telefon rehberinden bakalım,” dedi.

“Anladım,” dedi Xander.

Kasaba annelerinin onlara anlattığı kadar antikti; eğer “antik” demek çok küçük ve gezilecek çok yeri yok anlamına geliyorsa. Üzerinde dükkânlar, küçük evler ve pek çok bahçe olan dar bir yol vardı. Kasabadaki her şey yalnızca bu daracık yoldan ibaretti.

Xander’in yağlı çörek ve süt kreması siparişinde bulunduğu bir çay bahçesinin önünde durdular. Bu isimdeki başka herhangi kremalı bir yiyecek hiç de iştah açıcı olmazdı. Fakat Xander üzerine yumuşak krema dökülmüş bisküvi yemekten kendini alıkoyamadı. Andrew kızarmış bir şeyler istedi. Xena onun ne istediğini bilmediği halde kendisine de aynıısından istedi. *Umarım tadı tuhaf değildir*, diye düşündü. Sonunda karşılıklarına kızarmış patates ve haşlan-

mış sosis geldi.

Andrew kendine bir kola daha isterken, Xander yavaşça masadan sıvıştı. Döndüğünde, “Rehberde kayıtlı Batheson yok,” diye Xena’ya fısıldadı. “Kadın garson Andrew’in bir kola daha sipariş ettiğini duymamıştı.”

“Ne dedin?” diye sordu Andrew.

Xena ve Xander birbirlerine baktılar. Belki Andrew onlara yardım edebilirdi. Elbette, bu konuda onlara yardım etmek istemeyebilirdi, fakat yine de bir yolunu bulup bir şeyler öğrenmeye çalışacaklardı.

“Biz bir sırrı açığa kavuşturmaya çalışıyoruz,” dedi Xander. Andrew burnunu çekti. “Evet, biz,” diye Xander sözlerine devam etti. “Kayıp bir tablo hakkında...”

Andrew ayağa kalkıp sandalyesini gürültülü bir şekilde çekti. Xena ve Xander, Andrew’e şaşkınlıkla baktılar.

“Bir sırrı açığa kavuşturmaya çalışmanızın sebebi nedir?” diye sordu Andrew. “Yalnızca büyükbabanızın Sherlock Holmes olması mı?” Sesi gittikçe ukala bir hal alıyordu “Ve benim büyükbabamın yalnızca Dr. Watson olması mı? Dr. Watson da Holmes kadar zeki biriydi. Ve yalnızca kendi hakkında bir şeyler yazmayacak kadar alçakgönüllüydü. Hakkında yapılmış tüm filmler onu aptal biriymiş gibi gösteriyor. Ben bundan rahatsızlık duyuyorum.” Elini masaya vurdu. “Ben sokağın karşısındaki internet kafeye gidiyorum. Eve gideceğiniz zaman gelip beni oradan alın,” dedi. Kapıdan dışarı çıktı.

Xena ve Xander onun arkasından birbirlerine sessizce baktılar. “Güzel, en azından onun bizi neden sevmediğini

öğrenmiş olduk. O büyükbabasının bizimki kadar meşhur biri olmamasını kıskanıyor.”

Xena derin bir soluk aldı. “Hemen araştırmaya başlayalım,” dedi Xena. “Buraya bir daha gelip gelmeyeceğimiz belli değil. Hadi, Batheson Malikânesi’ni bulalım.”

Hesabı ödeyip dışarı çıktılar. Rüzgar hafiflemişti ama hava hâlâ soğuktu.

Xander sokağın karşısındaki küçük taş kiliseyi gösterdi. “Bir yerde kiliselerin, çevrelerinde yaşayan insanlar hakkında kayıt tuttuklarını okumuştum. Belki içeride birileri Batheson’lar hakkında bir şeyler biliyordur,” dedi Xander.

Bunu kontrol etmek için karşıya geçtiler. “Saat üçe kadar dönerim.” Saat iki kırk beşti, aileleri onları hemen aramazsa çok iyi olacaktı.

Xander bir broşür aldı. “İşe yarayacak bir şeyler var mı?” diye sordu Xena.

“Hayır,” dedi Xander. “Yalnızca kilisenin kaç yıllık olduğu ve muhteşem mimarisi hakkında bir şeyler yazıyor. Bu da nedir? Ünlü bir şairin bir şiiri mi? Burada yaşayan insanlar hakkında hiçbir bilgi yok.”

“Belki beklerken biraz etrafı gezebiliriz,” dedi Xena.

İkisi orada gezinirlerken kilisenin arkasında küçük bir mezarlık gördüler. Mezar taşlarının çoğunun üzerine çiçekler bırakılmıştı; bunlardan bazıları taze çiçekken, bazıları ise mezar taşlarının önüne yaslanan plastik çiçeklerdi. Çoğu fazla büyüdüğünden bazı mezar taşlarında yazanları okumaya imkân yoktu; diğerleri sanki orada gömülenlerin unutulduğunu gösterir gibi mezarların üzerine tuhaf açılarla taç

gibi eğilmişlerdi.

Xena süveterini çıkartıp eline aldı ve orada yazanları okumaya başladı. Aniden bir mezar taşının önünde durdu.

“Xander!” diyerek kardeşini yanına çağırdı. “Buraya gel!”

Kilisenin bahçesini gezen Xander, onun yanına gitti. Xena'nın yüz ifadesini görünce, boğazında bir şeyler düğümlendi.

“Şuna bir bak!” dedi Xena. “Bizim yeni ipucumuz!”

DOKUZUNCU BÖLÜM

“Bu nedir?” diye sordu Xander.

“Önce bir oku,” dedi Xena.

Xander yere doğru eğildi. “Cyril Batheson. O yalnızca bundan iki yıl önce ölmüş!”

“Bu ne demek biliyor musun?” diye sordu Xena.

Xander yavaşça başını salladı. “Bu Tynesbury’de hâlâ yaşayan Bathesonlar’ın olduğuna işaret eder. Ya da yalnızca bundan iki yıl öncesine kadar burada yaşayan Batheson ailesinden biri vardı.”

“Hadi!” dedi Xena. “İnsanlar genellikle ölen aile bireylerini önceden ölmüş olanların yanına gömerler. Belki de hâlâ yaşayan daha çok Batheson vardır.”

Belki vardı ama bundan çok ama çok zaman önce ol-

malıydı. En sonunda tam bunu sorgulamayı bırakacakken Xander daha önce önünden okumadan geçtikleri küçük bir mezar taşını fark etti, önüne çömelip, başparmağının tırnağıyla mezar taşını kazıdı.

“Sophie, Nigel Bath’ın kızı.” Xander’in heyecandan soluğu kesilmişti.

Xena onun yanına gitti. “Kazımaya devam et!” dedi Xander’e. Fakat mezar taşından kalan yazılar yosun tutmuştu.

“Belki de bir kızı yoktu!” dedi Xena. “Poz veren çocuk sadece model olabilir.”

Xander başını salladı. “Sophie’den neden daha önce hiç söz edilmemiş olabilir?” dedi Xander. “Şimdi hayatta olan Bathesonlar’ı bulmamız gerekiyor.”

O an cep telefonu çaldı. Zır zır çalmaya devam ederken elinde bir buket çiçekle gelen bir kadın elindeki çiçekleri mezara bırakıp, onlara merakla baktı. Xena bundan çok utanmıştı. Telefonda konuşma tuşuna bastı.

“Merhaba baba,” dedi. İçinden, *umarım bizi almaya hemen gelmezler*, diye geçirdi.

“İyi misiniz çocuklar?” diye sordu babaları .

“Elbette,” dedi Xena.

“Siz üçünüz bir saat daha orada kalabilir misiniz? Bizim şimdi Elizabethan müzik konserine katılmamız gerekiyor.”

Xena, Xander’e bakarak, başparmağını her şey yolunda der gibi havaya kaldırdı. “Tamam,” dedi Xena. “Biz şimdi eski bir kiliseyi gezeceğiz.”

“Konser bitince sizi ararız çocuklar.”

“Tamam” dedi Xena ve telefonu kapattı.

“Xander,” dedi Xena. “Bir saatimiz var. Bu süreyi nasıl değerlendirelim?”

“Bir saniye bekle,” dedi Xander. Koşa koşa kiliseye gitti. Bir kaç dakika sonra elinde bir kâğıt parçasını sallayarak döndü.

Zafer kazanmış edasıyla “Bathesonlar’ın evine giden yolu gösteriyor!” dedi. “Temizlikçiye Bathesonlar’ın uzak-tan akrabası olduğumuzu söyledim. O da bana Batheson soyadı evlenince Emerson olan bir bayandan bahsetti.”

“Garson Bayan Emerson’dan neden hiç söz etmedi?” dedi Xena. Xander’in elinden kâğıdı kapmaya çalıştı.

Xander kâğıdı sımsıkı tutarak “Belki de garson buralı değildi. Adam eve yürüyerek gidebileceğimizi söyledi. Hadi oraya gidip Bayan Emerson’un neler bildiğini öğrenelim!”

“Tamam,” dedi Xena. “Yalnızca Bayan Emerson’a bakarken gamzelerini iyice belirginleştir, eminim onların güzelliğine dayanamayacak, ne istersen söyleyecektir.”

Xander, Xena’ya en içten gülüşüyle baktı. Gamzeleri iyice belirginleşti. “Tablonun o evde olup olmadığını merak ediyorum,” dedi uzun adımlarla yürürken. “Belki orada bir stüdyo vardır. Batheson da tablonun üzerine başka bir resim yaptı bu yüzden *Mor Şapkalı Kız* portresi resmin altında kaldı.”

“Eğer Batheson öyle yaptıysa *Ünlü Dedektifleri Koruma Derneği*’nin laboratuvarında bu anlaşılabilir,” dedi Xena.

“Tabloyu X ışınları ya da onun gibi bir şeylerle inceleyebilirler. Laboratuvar incelemesi gerekli olsa bile, şimdilik derneği işin içine sokmayalım. O ukala Andrew’in ne yaptığımızı anlamasını hiç istemiyorum,” dedi Xander.

Her iki yanında uzun çitleri olan dar bir yoldan yürümeye devam ettiler. Oraları koruyan bir köpek evden çıkıp koşarak havlamaya başladı. Kuyruğunu sallıyordu ama gözlerinde tehlikeli bir bakış vardı. Xena titredi.

“Ne oldu?” dedi Xander.

Xena “Yok bir şey,” dedi. “Yalnızca üşüdüm.”

Xander durup elindeki kâğıtla önlerinde duran kapıya bir göz attı. “Yanlış yerdeyiz galiba,” dedi.

Xena tekrar kağıdı oradan almaya çalıştı ve bu sefer başardı. “76 Numara, Lilac Lane” notunu yüksek sesle okudu. “Söğütler... ‘Söğüt’ ne demek?”

“Adam onun evin adı olduğunu söylemişti.”

“Burada evlere isim mi konuyor?”

Xander omuzlarını silkip eve baktı. “Sanırım öyle. Fakat yine de bir hata olmalı.” Adam İngiltere’ye yeni gelmiş olmasına rağmen, bu evin kesinlikle tarihi bir konak olmadığını söyleyebilmişti. Ev çok küçük, fakat son derece modern bir köşktü.

“Haklısın,” dedi Xena. “Bu Bathesonlar’ın evi olamayacak kadar yeni.”

“Ama bu onların evi, genç Bayan,” dedi arkalarından bir ses. İkisi de arkaya döndü ve onlara bakan orta yaşlı bir kadının pırıl pırıl parlayan yeşil gözlerini gördüler. Kapıyı açıp içeri giren kadın ne kapıyı kapatmış ne de onları eve

davet etmişti. Onun yerine bir elini kapı mandalına dayamış, diğer eliyle de alışveriş çantasını tutuyordu.

“Siz Bayan Emerson musunuz?” diye sordu Xena.

“Evet, benim,” dedi kadın. “Sizin için ne yapabilirim?”

“Biz ressam Nigel Batheson’la ilgili bir proje hazırlıyoruz,” dedi Xander kadına kocaman gözlerini açarak en güzel tavrıyla söze girdi. “Onun resimlerini okulumuzda gösterecek özel bir sergi hazırlıyoruz, öğretmenlerimiz eğer onun hakkında bir şeyler yazabilirsek bize yüksek not vereceklerini söylediler.”

Kadın, Xander’e hayran hayran baktı. Ondaki bu bakışların sebebi acaba Xander çok güzel bir çocuk diye mi yoksa Nigel Batheson hakkında bir şeyler duyduğuna sevindiğinden mi Xena anlamaya çalıştı. Xena, Sherlock Holmes’ un torunu olduğunu yalnızca geçen gün öğrenmişti ve bu akrabalıktan gurur duyuyordu.

“Ne bilmek istiyorsunuz?”

“Öncelikle,” dedi Xander, “Batheson bu evde mi yaşamıştı?”

“Bu evde mi?” Bayan Emerson komik bir şey duymuş gibi gülümsedi. “Elbette hayır. Onun yaşadığı ev hava saldırısında yıkıldı.”

“Ne zaman?” diye sordu Xena.

“İkinci Dünya Savaşı’ndaki hava saldırısında. Buradaki bazı evler hâlâ boş görünebilir. Çünkü bombalandı. Eski evde öyle. Tanrı’ya şükür, o an evde kimse yoktu.”

Xena bunu duyduğuna çok üzüldü. O evle birlikte ipuçları da yok olmuştu belki. Yine de “Ne olursa olsun bu

olayı çözeceğim” deyip, büyük atasına söz verdi. “Bu tabloyu senin için bulacağız.”

Xander doğrudan “Nigel Batheson’un kayıp tablolarından olan birinin nerede olabileceğini merak ediyoruz,” dedi. Kadın diğer eliyle çantasını açarken, “Üzgünüm, size bu konuda pek yardımcı olamayacağım, aldıklarımı hemen yerleştirmek istiyorum,” dedi.

“Acaba, o tablo nerede bir fikriniz var mı?” dedi Xander yine de.

“Elbette hayır,” dedi kadın. “Eğer bunu bilseydim, tablo bugüne kadar bulunurdu, değil mi?”

“Sophie Batheson hakkında ne biliyorsunuz?” dedi Xena. “Mezar taşında Sophie’nin Nigel’in kızı olduğu yazıyordu. Fakat bildiğimiz kadarıyla Nigel’in hiç kızı olmamıştı, değil mi?”

“Oh, o benim kuzenim olan Sophie,” dedi kadın. “Onun da babasının adı Nigel Batheson’dur. Ünlü ressam Nigel Batheson öldükten sonra doğunca ona da büyükbabasının adını vermişler. Sophie, henüz küçük bir bebekken öldü. Zavallı çocuk.”

Ne büyük bir hüsrana. Tam kadın arkasını dönmek üzereyken Xander çabucak söze girip, “Biz o tabloya poz veren küçük kızın kim olduğunu merak ediyoruz,” dedi.

Kapı kapanmadan “Üzgünüm canım,” dedi kadın. “İnanın bu konuda hiçbir fikrim yok. Şimdi ev işlerimi yapmam lazım. Size denemenizde başarılar.”

“Fakat...” diye Xander söze başladığında kadın çoktan eve girmişti. Üstelik onları kesinlikle eve davet etmeyece-

ğini belli ederek, kapıyı da kibarca yüzlerine kapatmıştı.

“Sakin ol,” dedi Xena.

“Senin daha iyi bir şeyler söylediğini görmedim,” dedi Xander.

“Beni çıldırtma,” dedi Xena. “Eğer birlikte çalışmazsak Batheson sergisi başlamadan o tabloyu hiç bulamayacağız!”

Onları Dulcey Oteli’ne götürecek sapağı döndüklerinde güneş batıyordu. Önce Andrew’i evine bıraktılar. Saat çok geçti ve herkes yorgundu. Babaları önce Xena ve Xander’i otelin önünde indirip, eşiyile birlikte arabayı garaja park etmeye gitti.

Derken Xander onu heyecanlandıran bir şey gördü. “Xena!” dedi Xander. “Bak! İşte yine o kız!”

Xena, Xander’i çığına çeviren yere doğru dönüp baktı. “Kim?” dedi Xena. “Sen neden söz ediyorsun?”

“İşte orada!”

“Göremiyorum...” Sonra konuşmayı kesip sadece bir noktaya sabitlenip baktı. Altın sarısı bukleleri olan küçük bir kız, başındaki mor şapkası ve uzun gri renkli yağmurluğuyla bir arabaya binmeye çalışıyordu, derken araba hızla yanlarından uzaklaştı.

“Gördün mü?” dedi Xander. “Sana onun gerçek olduğunu söylemiştim.”

ONUNCU BÖLÜM

Eğer okula gidersek bu olayı asla çözemeyiz” dedi Xander.

“Hiç değilse okul ilk hafta sadece yarım gün olacak. Bizim için çok iyi.” Xena valizine pijamalarını koydu. Böylece anneleri onlar okuldayken, valizlere konmuş her şeyi kolaylıkla taşıyacaktı. Sherlock Holmes’un de önüne bazı engeller çıkmıştı. Bunu sonra daha iyi anlayacağız.” Xena şimdiye dek hiç olmadığı kadar kendinden emin bir ses tonuyla konuşmuştu.

Anneleri içeri girip onlara baktı. Xander’in kravatını sıkıca bağladı, Xena’nın gömleğinin kollarını süveterinin içinden çıkarıp, dışa katladı.

Xander, elini kravatına götürüp, onu gevşetmeye ça-

lıştı. “Kravatım çok sıkı, hiç rahat değilim. Yoksa, beni boğmaya mı niyetlendin?” dedi Xander, ama annesi ona yalnızca gülümsedi.

“İngiltere’deki pek çok okulda öğrencilerden üniforma giymeleri isteniyor. Bu, bence de çok iyi fikir.”

“Eminim öyle,” dedi Xena homurdanarak. Valizlerini dışarı çıkarıp, arabaya koydular. Xena, başını eğerek, mavi-yeşil ekose kumaştan eteğine, kalın deri ayakkabılarına ve beyaz çoraplarına baktı. Arabanın arka koltuğuna otururken, “Amerika’daki arkadaşlarıma bundan söz etmezsin, değil mi?” diye Xander’e sordu.

“Eğer sen istemezsen kimseye söylemem,” dedi Xander.

“Anlaştık öyleyse.”

Arabada, birbirleriyle bir kaç dakika hiç konuşmadılar. Xena, Xander’in avuç içlerini pantolonuna sürdüğünü gördü. Holmes’lar daha önce hiç taşınmamışlardı. İki kardeş okula yeni başlayan öğrenci durumunda olmaya hiç de alışkın değillerdi.

“Her şey yolunda gidecek,” dedi Xena, Xander’e. Esasında kardeşini bu sözlerle rahatlatırken, kendisi için de aynı şeyi bekliyordu. “Yalnızca bir futbol maçına çıkıncaya kadar bekle ve o maçta onlara tüm hünelerini göster. Seni seveceklerdir.”

Ablasının bu güzel sözlerine çok sevinen Xander, Xena’yı öptü ve arabanın penceresinden dışarı bakmaya devam etti.

Yol boyunca aralarında bundan başka hiçbir şey konuş-

mamışlardı. Derken yanyana dizilmiş bir sürü binanın önüne gelince arabaları durdu; dikdörtgen, düz tuğladan kocaman pencereleri olan binanın önünde.

Anneleri arabadan inip merdivenleri çıkarken, onların kendi peşinden gelmediğini fark etmemiş gibi yaptı.

“Aman ne güzel.” Xena’nın en sonunda ağzından bir kelime çıkabilmişti. “Bizim bu okula gitmekten başka bir seçeneğimiz yok sanırım.” Bunun üzerine ikisi de arabadan inip, annelerinin peşinden gittiler.

Anneleri okul kapısını açarken, onları kahkaha ve konuşma sesleri karşıladı. Xena, aynı model okul formasını giyen ve salına salına yürüyen üç kız öğrencinin önünden onlara homurdanmadan geçebilmek için hızla yürüdü. Kızlar kenara çekilip ona yol verirken, Xena’ya öfkeli bir şekilde baktılar.

Okulun koridoru genişti. Yerlerde kahverengi cilalı bir zemin vardı. Xena’nın önceki okulunda, koridorlara öğrencilerin kendi özel eşyalarını bırakabileceği kilitli dolaplar konulmuştu. Ama yeni okulunda böyle bir şey yoktu. Duvardaki panoya raptiyelerle bülten ve dünya haritası asılmıştı. Üzerinde ANTARTİKA HARİCİNDE HER KİTADAN ÖĞRENCİMİZ BULUNUR! diye yazıyordu.

Kapalı kapıların ardından kulağa son derece tanıdık bir gıcırta geliyordu. Koridorun altından bir yerden gelen seslerden, orada bir koro çalışması yapıldığı anlaşılıyordu. Xena biraz rahatladığını hissetti. Belki burada okumak, sandığı kadar kötü olmayacaktı. Okul, okuldur.

Derken anneleri onları eliyle yanına çağırdı. Daha ne-

ler olup bittiğinin farkına bile varamadan kendisine “baş müdür,” diyen bir adamla tanıştırıldılar.

“Tıpkı Oz Büyücüsü gibi mi?” diye ablasının kulağına fısıldayan Xander onu güldürmek istedi.

Fakat Xena havasında değildi ve kardeşine, “Hayır canım, tıpkı bir okul müdürü gibi ama konumu gereği ondan daha büyük,” dedi.

Anneleri bazı kâğıtları imzaladıktan sonra Xena ve Xander’e döndü. “Şimdi şunu unutmayın. Okuldan çıkınca yeni dairemize geleceksiniz. Sakın yanlışlıkla otele gitmeyin. Beni anladınız mı?”

Annelerine onu iyice anladıklarını belli etmek için ikisi de başını salladı. Vedalaşırken evin anahtarları ve yeterince paraları olup olmadığını kontrol ettiler.

Derken kapı çaldı. Okul müdürü “Sizin rehberiniz gelmiş olmalı,” dedi. İçeri giren Andrew Watson’dı.

Xena, *Bu şaka olmalı,* diye düşündü.

Andrew’in yüzündeki hoş geldin tebessümü onları görünce yok oldu. Okul müdürüne dönüp, “Benim okulu gezdirmemi istediğiniz yeni öğrenciler bunlar mı?” dedi.

Okul müdürü ona “Evet,” dedi. “Şimdi gidebilirsin. Ders bittiğinde onlara eve nasıl gideceklerini de göstereceksin.”

“Evet, efendim,” dedi Andrew. Koridorda o kadar hızlı yürümeye başladı ki Xena ve Xander onu izlerken yetişmekte güçlük çektiler.

Xander sessizliği bozmak için “Buranın uluslararası bir okul olduğunu sanıyordum,” dedi.

“Evet öyle.”

“Ama sen İngilizsin!”

“Doğru,” dedi Andrew. “Annem Güney Afrikalı. Bu yüzden benim başka ülkelerden gelen öğrencilerle birlikte okumamı istediler ve bu okula yazdırdılar.” Andrew, onları okuyacakları sınıfın kapısına götürünceye kadar onlara başka hiçbir şey söylemedi.

İlk gün rüzgâr gibi geçti. Sınıftaki öğrenciler, sınıflarına yeni öğrenci gelmesine alışkindılar ve çok dost canlısıydılar. Xena okul korosuna girmek istediğini söyledi. Direktör de “Koromuza alto sesli bir başka öğrenciyi daha almaktan mutlu olurum,” dedi.

Xander okulun futbol takımı denemelerine girmeyi istedi. Eğer takıma alınırsa aynı gün öğleden sonra okuldaki ilk antrenmanına başlayacaktı.

İkisi de daha önce hiç yabancı dil dersi almadıkları için, Paraguaylı genç bir öğretmenin verdiği yeni öğrenmeye başlayanlar için İspanyolca derslerine katıldılar.

Xander ve Xena o akşam okul bitinceye kadar Andrew’i hiç görmediler. Ders bittiğinde Andrew onları kapıda bekliyordu.

Andrew “Eğer iyi bir dedektifseniz, metroda yolunuzu ben olmadan da bulabilirsiniz,” dedi.

Güzel, diye düşündü Xander. Sonra SUBWAY –Amerikalılar buna metro diyorlar– işaretini görünce oraya doğru yürüdü.

Andrew “Nereye gidiyorsun?” diye Xander’in arka-

sından seslendi. “Metroya buradan gidiliyor,” dedi.

“Hayır değil,” dedi Xander ve merdivenlerden hızla indi ve karşısında bir yaya alt geçidi buldu. *Oh, harika*, dedi kendi kendine ve sonra geldiği yere doğru adımlarını çevirdi.

Andrew “İngiltere’de, SUBWAY sizin dediğiniz gibi metro değil, işlek bir caddenin altından geçen altgeçit demektir,” diye ona anlattı.

“Benimle dalga geçme,” dedi ona Xander. Andrew onlara trene giden doğru yolu gösterirken, Xander başı yere eğik ilerleyerek, Andrew’in onun acemiliğine pis pis gülmesini görmek istemedi. Onları metroda bırakan Andrew’in istasyondan giderken basamaklardan ikişer ikişer çıktığını gördüler. En azından otele değil, yüksek tavanları, büyük pencereleri ve şöminesi olan yeni dairelerine gidiyorlardı.

Evin kapısına gelir gelmez, Xander formasının ceketini çıkarıp yere fırlattı. “Bu aptalca şeyden kurtuldum,” dedi. “Ceketimin üstünde neden zürafa resmi var?” Annesi “Çünkü okulun kurucusu Kenyalı; o yüzden zürafa resmi var,” deyince Xena başka bir şey söylemek zorunda kalmadı.

Kısa bir süre sonra Xander homurdanmayı kesti. “Hadi üzerimizi değiştirip dün gördüğümüz o kızın kim olduğunu öğrenmeye çalışalım, buraya yakın bir yerlerde oturuyor olmalı,” dedi.

“Seni böyle düşünmeye yönelten nedir?” dedi Xander sırt çantasının içini boşaltırken.

“Onu otobüste ilk gördüğümde, otelin yakınlarında bir yerlerde yürüyordu, değil mi?”

Xena başını salladı.

“Bir başka kez gördüğümde caddenin karşısından geçiyordu. Otel buradan yalnızca bir kaç blok ötede. Biz gidebilir...”

“Üzgünüm ama bugün hiçbir yere gitmiyorsunuz,” dedi annesi kapıdan içeri girerek. “Burada yapılacak çok işimiz var.” İki de annelerinin arkasında duran valiz ve kutu yığınlarına baktılar.

Onların Mor Şapkalı Kız’ı aramaları bir başka güne kaldı.

Ertesi gün Xander okul takımına yazıldı ama iyi bir şey yapıp yapmadığına bir türlü karar verememişti. Futbolu çok güzel oynadığı söylenemezdi. Bu sezon okul takımının denemelerine yalnızca üç erkek öğrenci katıldığı için Koç Craig, Xander’i da okul takımına almak zorunda kalmıştı. Buna rağmen, koç ona Amerikalılar gibi “soccer,” değil, İngilizlerin dediği gibi “futbol” diyeceğine söz verinceye kadar ona formasını vermemişti. Bundan da kötüsü takım kaptanı Andrew’dan başkası değildi.

Okulda ikinci günleri olmasına rağmen Xander kendisini okul takımında göstermeye kesinlikle karar vermişti. Kendisi Amerika’daki okulunda takımının yıldızıydı. Formalarını giyen oyuncularla dolu soyunma odasına girdi, Simon adlı Avusturalya’dan yeni gelen bir çocuğun yanına oturdu.

“Hey ortak, bu sabahki maçta kaçırdığın goller için üzülme,” dedi Simon. “Tecrübe kazanarak daha iyi olacak-

sın.”

“Teşekkürler,” dedi ona Xander. Üzerinde zürafa amblemi olan üniformasını giydi. O ve takım arkadaşları sahanın ortasında toplandılar. O sırada Xander karnı adeta bir yumruya dönen Andrew’ e baktı.

“Bu maçta Yankların kendilerini gösterebileceklerinden pek emin değilim,” dedi yüksek sesle bir takım arkadaşına.

Derken koçları ellerini şıklatarak herkesten, kendisini dinlemesini istedi. “Zürafalar! Bu maçta konuk takım olan Yılan Başlı Ejderhalar takımıyla mücadele edeceksiniz.”

“Yılan Başlı Ejderhalar ne demek?” diye sordu Xander arkadaşı Simon’a.

“Efsanevi bir yaratık,” dedi Simon. “Bir deniz sürüngeyi olduğu söyleniyor. Bir efsaneye göre İngiltere’nin güneyindekileri çok korkutmuş.”

“Oh,” dedi Xander. Vahşi bir deniz sürüngeyi bir zürafadan daha ürkütücü.

“Bu yalnızca bir deneme maçı olacak,” dedi onlara takım koçu Craig. “Bu bir deneme maçı ama yine de onları yenmenizi istiyorum. Beni anladınız mı?”

Takımdakiler “Evet anladık,” diye hep bir ağızdan bağırdılar.

İki takım da maçın başlaması için sahanın ortasında durdular. Yılan Başlı Ejderhalar, üzerinde biri sarı diğeri mavi, iki pullu deniz sürüngeininin resmi olan yeşil parlak jarseden formalarını giydiler. Xander bu maçın çok güzel olacağını düşündü. Bu sırada bir ıslık sesi duyuldu ve maç

başladı.

Yılan Başlı Ejderhalar adını taşıdığı efsanevi su canavarı kadar vahşi bir ekipti. Topu defalarca çaldılar ve iki gol attılar. “Zürafalar uyuyor musunuz?” dedi içlerinden biri verilen molada. Diğerleri yuh çekiyorlardı.

Xander topu kısa süreliğine eline aldığı anda, topu kısa boylu, şişman bir Yılan Başlı Ejderhalar oyuncusu elinden çaldı. “Kahretsin!” dedi. “Bir sonraki sefere gol atacağım!”

Fakat, International School takımına ilk golünü kazandıran oyuncu Andrew'di. Sonraki oyunda, Xander, topu tekrar kapabilmek için Andrew kadar hızlı koştu. Xander soldan, kendisine geçiş pozisyonu yarattı.

Andrew topu doğrudan Xander'e attı. “Kap onu Holmes!” dedi.

Küçük bir taraftar grubu Xander topu sürerken onun gol atması için tezahürat yaptı.

Xander, topu atmaya hazır olduğunu düşündü. Topun, Yılan Başlı Ejderhalar'ın sahasına nasıl gol olarak gireceğini hayal etti. Topa vurmaya hazırlandı. Tam o sırada gözüne mor bir renk çarptı.

Yılan Başlı Ejderhalar, Mor Şapkalı Kız'ın sahadan geçmesiyle Xander'in bir anda dikkatinin dağılmasını fırsat bilip topun önünü kestiler. Kızsa kaşla göz arasında ortadan kayboldu.

Bir sonraki dakikada Yılan Başlı Ejderhalar bir gol daha attılar. International School takımı ise durumunu bir türlü düzeltemedi. Gol atmalarına rağmen maç maalesef 4-2 Yılan Başlı Ejderhalar'ın zaferiyle bitti.

Oyuncular sahayı boşaltırlarken, Xander, Andrew'in Zürafalar takımına ikinci golü kazandıran Zafir adında bir Türk'le konuştuğunu duydu. Zafir'e "Sen acemileri takımında oynattığın için maç böyle bitti," diyordu Andrew.

Xander yumruğunu sıktı. Utancından alev alev yanıyordu. O kız yüzünden maç kaybetmişlerdi! Eğer kızı bir kez daha görürse gitmesine izin vermeyeceğine dair kendi kendine sessizce yemin etti.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün hava soğuktu ve yağmur çiseliyordu. Xena ve Xander okuldan sonra metrodan inmiş, şemsiyelerini açıp, eve kadar zar zor yürüyebilmişlerdi. Sadece bir kaç blok yürümek bile onlar için hiç bu kadar zor olmamıştı. Xena'nın ev ödevleriyle iyice ağırlaşan sırt çantası ve bir gün önce yaptıkları maçın yorgunluğunu üzerinden atamayan Xander için bu kısa mesafeli yürüyüş çok zor olmuştu.

Xena "Oyun'u oynamak ister misin?" diye sordu.

Xander etrafına bakındı. Bedenlerinin yarısı şemsiyelerin altında gizlenmiş başları yerde, kaldırımlarda hızlı hızlı yürüyen insanların, yağmurluklarından sular damlıyordu. "Bu havada Oyun'u oynayabileceğimizi sanmıyorum," dedi Xander.

Xena cebindeki bozuk paraları göstererek "Öyleyse bir

şeyler atıştırmaya ne dersin?” dedi. Xena İngiliz parasını çözmüştü ve cebinde bir şeyler atıştırmaya yetecek kadar parası olduğunu düşünüyordu. Belki hafif bir şeyler atıştırdıktan sonra daha iyi düşünebilirlerdi.

Xander neşelenince, Xena içten içe güldü. Ona ne zaman yemek dese Xander hemen neşelenirdi. “Şu köşede harika yağlı çörekler yapan bir yer var,” dedi Xander. “Biz otelde kaldığımızda, sen ve babam geç saatlere kadar uyurken annemle oraya bir kaç kez gitmiştik.”

Xena daha çok patates kızartması ve balık yemeyi düşünmüştü, Xander’in futbol maçındaki yenilgilerini kendine dert etmesine rağmen yine de bir şeyler yemeye can atmasını görmek çok güzeldi. Bu nedenle kardeşinin oraya gitme teklifini kabul etti.

Islak eşyalarını kapının arkasındaki askıya asıp pencere kenarında oturdular. Kafenin içi sıcak ve hareketliydi. Pencereden dışarısını izlerken yarı karanlık havada yağmurdan kaçmak için başları önlerinde hızlı hızlı giden insanları görünce kendilerini daha sıcak bir ortamda hissettiler.

Kadın garson “Oh işte şu Amerikalı çocuk!” dedi. Xander ona gamzelerini çıkarıp gülümserken kadın da ona gülümsedi. “Yağlı çörek ve krema?” diye sordu. Xander de “Evet, lütfen,” dedi.

Xena “Biraz da kakao olsun lütfen,” dedi.

Xander sıcak yağlı çöreğinin üzerine kremayı boca ederken, kakao onların midelerini ısıttı.

“Batheson sergisinin açılmasına yalnızca iki günümüz kaldı,” dedi Xena. “Biz bu sürede hemen bir şeyler bulmak

zorundayız.” Başını sallayan Xander, çöreğinden koca bir dilim ısırdı.

Xena, Xander’e “Şimdi ne yapacaksın?” diye sordu.

Xander ona cevap vermek yerine dimdik oturdu. Ağzında yağlı çörek varken eliyle pencereyi gösterdi.

Xander, Xena’nın anlayamadığı bir şeyler yapıyordu.

“Ne?” diye sordu Xena. Gözüne mor renkli bir şeyler çarpan Xander yağmurluğunu, şemsiyesini ve her şeyini orada bırakıp kapıdan dışarı fırladı. Hatta yağlı çörekleri bile tabağında kalmıştı.

Xena hesabı masaya bırakıp, içinden eksik ödeme yapmadığını umarak kardeşinin peşinden koştu. Kapıdan koşarak çıkarken içeri giren şişman bir adamla çarpıştı. Adam kendisine “İşte şimdi buyurun genç Bayan,” dedi. Xena bir an dengesini kaybetti. Sonra kendini çabucak toparlayıp “Özür dilerim,” diyerek doğruca dışarı çıktı.

Yayaların yoğunluğu biraz azalmış olsa da hâlâ Xena’nın görüş açısını kısıtlıyorlardı. Tanrı’ya şükür yağmurun çiselemesi durmuştu, zira bulanık havalarda görüş alanı iyice azalıyordu. Xander nerede? Bir an panikleyerek kardeşinin nerede olduğunu düşündü. Acaba kafeden neden öyle hızla fırlamıştı? Bunun tek bir sebebi olabilirdi. O kızı tekrar görmüştü.

Xena, küçük bir dükkânın basamağında ayak parmaklarının üzerine yükselerek önce sola sonra sağa bakıp öğleden sonranın karanlığında yürüyen başların üzerinden etrafı iyice kolaçan etti. Hiçbir şey görememişti. Eğer Xander’i bulamazsam ne yapacağım? Derken kardeşini bir blok

ötede, yaya kaldırımında hızla koşarken gördü. Kalabalık arasında onun yerini kaybetmemek için bir kez daha bakıp gittiği yöne doğru ilerledi.

İnsanlar, Xena etrafına su sıçratarak koşup elektrik direklerinin etrafında dolanırken ona dikkatle bakıyorlardı. Xena geçen yıl okuldan beri birinin peşinden koşmamıştı ve kaygan kaldırımlarda kayıp düşmekten korkuyordu. Fakat düşse bile kardeşiyle arasındaki mesafeyi upuzun bacaklarıyla kısa sürede kapatabilirdi. Xander'e yetişip onun dikkatini çekmek için omuzundan yakaladı. Xander binbir güçlkle yavaşlayabildi.

Xena ona "Kız nereye gitti?" diye sordu.

Xander hiç ses çıkarmadan eliyle dükkân ışıklarıyla aydınlanmış dar bir sokağı işaret etti. Kızın izini sürmeye devam eden Xena mor şapka ya da altın bukle saçlı bir kız görmese de yürümeye devam etti. Köşeye geldiğinde trafik ışıkları kırmızı yandı. Işıkların yeşile dönmelerini beklerken ellerini dizlerine koyup, soluğunu düzenlemeye çalıştı.

Xander ablasının uzun bacaklarıyla attığı adımlara ayak uyduramıyordu. Onun ileride ışıklarda durduğunu gördü. Fakat köşeye vardığında ablası çoktan gitmişti. Xander her yere dikkatle baktı, sonunda ablasının bir tentenin altında durduğunu gördü. Sırtını bir binanın tuğla duvarına dayamış, tabloların ve heykel çalışmalarının sergilendiği ışıklı bir vitrinin içine bakıyordu. Xena, Xander'i görünce yanına gelmesi için ona işaret etti.

"Kız buraya girdi!" dedi Xena. "Ben de içeri girip onu arayacağım. Sen binanın arkasından dolanıp acil çıkış ka-

pısında bekle. Belki kız oradan çıkar.” Xander başını sallayıp binanın arkasındaki acil çıkış kapısına doğru gitti.

Xena çekindi. Yağmurdan dümdüz olmuş koyu renkli saçları, çamurlanmış beyaz çorapları ve üzerinden su damlayan mavi gömleğiyle çok berbat gözüksüğünü düşündü.

Xena tam dükkândan içeri girmek üzereyken, Xander binanın köşesinde görüldü. Xena’ya kendisini izlemesi için tuhaf hareketler yaptı.

Xena, binanın arkasındaki caddede yürüyen Xander’in peşinden gidip “Ne oldu?” diye sordu. “Ya biz buraya tekrar döndüğümüzde o kız gelirse?”

Xander duvara yaslanmış bir çöp bidonuna çıktı. Çöp bidonu öylesine sallanıyordu ki, Xena onu dengeli durması için sımsıkı tuttu.

“Oradan aşağı in, ben çıkacağım,” dedi Xena. Xander aşağı atladı. Xena bir sıçrayışta çıktığı çöp bidonunun üzerindeki pencereden içeri baktı.

Xena nefes nefese kaldı. Hiç beklemediği şeyleri görünce onların ne olduğunu ilk bakışta kavrayamadı. Gözlerini sımsıkı yumdu, sonra tekrar açtı.

O hâlâ orada duruyordu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Eğer Xena'nın gördüğü eski bir sandalye üzerinde oturan mor şapkalı bir kızdan ibaret olsaydı, buna hiç şaşırmayacaktı. Ama Xena, parlak bir bahçede oturan, her birinin şişman yüzünde aynı asık ifadeyle başlarındaki mor renkli, geniş siperlikli şapkalarının altından sarı buklelerinin fırladığı bir oda dolusu kız gördü. Kızlar çerçevede, gerilmiş kanaviçelerde, kısacası Mor Şapkalı Kızlar her yerdedi.

Oda, Batheson'un yağlıboya çalışmalarının kopyalarıyla doluydu!

İzledikleri kız bir tabureye oturmuştu. Odadan içeri giren kadın, kıza baktı; ressam sehпасının üzerindeki örtüyü kaldırıp, tablodaki fırça darbelerini daha da koyulaştırarak işe koyuldu. Tablonun çoğu bitmişti; tamamlanmayan

tek yer kızın omuzları ve yüzüydü.

Xena pencereden başka yöne dönüp, dizlerini düşerken olabilecek yaralanmaya karşı esneterek sessizce yere atladı.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Xander. “Onun tekrar kaçmasına izin veremeyiz.”

Xena başını salladı. “Hadi. Galeriye girelim.” Önden gidip içeri girdiler.

Sırılsıklam olmuşlardı. Xena'nın giysileri sırtını yasladığı tuğla duvardan kirlenmişti. Sıksa, sarı saçlı ve bir telefon tuşunu çeviremeyecek kadar uzun tırnakları olan resepsiyoncu kadın halıya o halde bastıklarını görünce dehşetle baktı.

Xena hemen halının üzerinden ayaklarını çekip, ahşap zemine bastı. Sonra Xander'i dürtükleyip onun da kendisi gibi yapması için işaret etti. Xander “Beni ittirme,” dese de ayaklarını halının üstünden çekti.

Resepsiyoncu onlara “Size nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu.

Xander “Hiç,” dedi.

“Yalnızca bakıyorduk,” dedi Xena.

“Bakmak mı?” Kadının onlara inanmadığı açıkça belli oluyordu. “Ne bakıyordunuz?”

“Bir hediye,” dedi Xander.

“Babamıza,” diye ilave etti Xena.

“Kapıda broşürler var,” dedi kadın ve iki kez çalan telefona yöneldi. Xander kadının, elindeki kalemin arkasındaki silgi kısmıyla telefonun tuşuna basmasını hayranlıkla iz-

ledi. Telefonu nasıl cevapladığını gördük! Peki, o pençe gibi tırnaklarıyla bilgisayarın klavyesini nasıl kullanıyor acaba?

Xander sanat çalışmalarına bakıyordu. “Tütsü,” dedi babasının en beğendiği tanımlardan birini kullanarak. “Ne, on bin pound mu? Ne için?” Xander üzerinde metal parçacıkları bulunan hantal gri cama bakıyordu. “Bu da nedir, kâğıt tutamacı mı?”

Resepsiyoncu telefonu kapatırken, onlara sert bir şekilde “O gelecek vadeden Romanyalı bir cam yapımcısının eseri,” dedi. “Eğer şimdi, başka sorunuz yoksa...”

Aynı anda kapı ardına kadar açıldı, içeriye kollarını sallaya sallaya çok zayıf ve uzun boylu genç bir adam girdi.

“Hâlâ benim parçalarımдан birini bile satamadınız, değil mi? Yoksa benim eserlerimi sadece vitrininizde durması amacıyla mı sergiliyorsunuz?”

“Lütfen, Bay Georgescu,” dedi kadın, masasının arkasındaki koltuktan ayağa kalkarak. “Bay Georgescu, ne olur sakın olun.”

“Sakin mi olayım?” Kolları şimdi daha çok sallanıyordu. Xena ve Xander birbirlerine bakıp, başlarını salladılar. Gizlice resepsiyoncunun masasının durduğu kapının ardından dışarı sıvıştılar.

Kendilerini daha önce Xena'nın içerisini dışarıdan izlediği odada buldular. Hani her yerinde *Mor Şapkalı Kız* tablolarının kopyası bulunan odada. Ressam sırtı onlara dönük bir şekilde oturuyordu. Fakat küçük kız onların kapıda durup içeri baktıklarını gördü. Kızın gözleri büyümüştü.

“Burada birileri var, Annie,” dedi.

“Hişş Sarah,” dedi kadın. Sesi tuhaf çıkıyordu. Xander kadının sesinin dişlerinin arasına sıkıştırdığı boya fırçası yüzünden tuhaf çıktığını fark etti. “Ağzını çizerken bir saniye sessiz ol. Güzel oldu ama...” Kadının sesi kızın tuvaldeki dudaklarını boyarken iyice gitti.

“Orada!” dedi boya fırçasını kenara koyarak. “Diğeri de açılış için yapıldı! Bayan Selden çayımızı mı getirdiniz? Biraz erken gelmediniz mi?”

Derken kadın arkasına döndü Xena ve Xander’i görünce şaşırarak “Siz de kimsiniz çocuklar?” diye sordu ve eline bir bez parçası alarak boyaları bez parçasının üzerine sildi.

İki kardeş birbirlerine baktılar.

“Bizler dedektifiz,” dedi Xena. Sandalyede oturan kız kahkahalara boğulunca Xena ona baktı. Xena kibarca “Evet, biz dedektifiz,” dedi. “Bizler kayıp bir tabloyu arayan dedektifleriz.”

“Kayıp bir tablo mu?” diye sordu ressam üzerindeki önlüğü çıkarıp sandalyenin arkasına astı.

“Yani *Mor Şapkalı Kız*’ı mı kastediyorsunuz?” dedi.

Xander “Aha!” dedi. “Bizim hangi tablodan söz ettiğimizi nereden anladınız?”

“Bunda anlaşılmayacak ne var?” Ressam elini *Mor Şapkalı Kız* kopyalarıyla dolu olan odanın duvarlarına götürdü. “Başka neden bu stüdyoya gelesiniz ki?”

“Gerçekten neden buraya geldiniz?” diye Xena ve Xander’e arkalarından gelen bir ses sordu?”

Arkalarına döndüler. Onlara seslenen resepsiyoncu ba-

yan Selden'di. Elinde taşıdığı tepside kurabiyeler, küçük bir çay demliğı ve çay kupası, bir bardak dolusu maden suyu vardı.

“Çay mı?” dedi kız, sandalyesinden atladı. Bayan Selden'in elindeki tepside cam bardağı aldı.

“Dikkat et!” diye ressam onu uyardı. “Üzerindeki elbiseyi lekeleyeceksiniz!”

Kız elindeki bardağı bıraktı, kadın ona elbisesini lekelememesi için ressam önlüğünü verdi. Sonra kız ellerini ona uzattı.

Xena ve Xander güçlükle nefes aldılar. Kız şapkasını çıkardığında, altın bukleleri de şapkayla birlikte çıktı!

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Xena, kızın başındaki şapkayı sarı saçlarıyla birlikte çıkarıp, sandalyeye bırakışını ve kahverengi saçlarını sallamasını izledi.

“Meğer perukmuş!” dedi Xander.

“Çocuklar!” dedi Bayan Selden, sabrının taşmaya başladığını belli eden bir ifade ile. Tam bir şeyler söyleyeceken dış odadan bir zil sesi duyuldu. Bu ses stüdyodan içeri birinin girdiğini haber veriyordu.

“Tamam, Mary,” dedi ressam, Mary bir fincan çay doldururken. “Ben hallederim.”

Bayan Selden başını salladı, elindeki tepsiyi ressamın yanında duran sehpanın üstüne bıraktı. Sonra odadan çıkarken geriye dönüp bir daha baktı ve kapıyı kapattı.

“Ona aldırma. Galerinin üzerine biraz fazla titriyor,”

dedi kadın, çayını karıştırırken. “Bu biraz tuhaf değil mi? Siz ikiniz buraya ıslak ve çamurlu bir halde mi girdiniz?” Çayından bir yudum içti.

“Böyle girdiğimiz için özür dileriz,” dedi Xena. “Fakat *Mor Şapkalı Kız* tablosuna ne olduğunu bulmaya çalışıyorduk.”

Xander ablasının sözlerini başıyla destekledi. “Bu kızını gördüğümde, gözlerime inanmamıştım. Tıpkı tablodaki kıza benziyordu! Aslında onun tabloda poz veren kızla aynı kız olmadığını biliyordum, fakat onu görmek beni meraklandırmıştı. Kızın bizlere kaybolan tablo hakkında yardımcı olabileceğini düşünmüştüm.”

“Tabloların kopyalarını yapmak nereden aklınıza geldi?” diye sordu Xena.

Ressam ona gülümseyince göz çevresindeki dostça kırışıklıklar daha da belirgin bir hal aldı. Ayağa kalktı, küçük bir dosya dolabını açıp, içeri didik didik aradı.

“*Mor Şapkalı Kız* tablosuna poz veren o küçük kız hakkında hiçbir şey bilmiyorum,” dedi. “Keşke onun kim olduğunu bilseydim! Bu resimleri cuma açılacak Batheson sergisinde satmak için yapıyorum. Bilirsiniz, hediyelik eşya olarak.” Çekmeceden bir kâğıt çekip, o kağıdı Xander’e uzattı. Kağıdın üzerinde Victoria ve Albert Müzesi’nin logosuyla birlikte yine aynı müzenin mührünü taşıması son derece etkileyiciydi.

Xander mektubu okudu. “Yani siz tabloların kopyalarını yapmak için izin mi almıştınız?” diye sordu.

Kadın onun sorusuna başını sallayarak cevap verdi.

Tabloda bazı değişiklikler yaparak, insanların onun sahici olmadığını anlamasını amaçlıyorum.” Görüyorsun değil mi, benim kızımın gözleri orjinalindeki gibi yeşil değil kahverengi. Yeğenim Sarah’ı model olarak kullanıyorum.”

“Oh,” dedi Xena. “Peki nasıl oluyor da biz onu buralarda üzerindeki bu kostümle dolaşırken gördük?”

“Ben tablonun zeminini çizmek için orjinal resmin bir fotoğrafına bakıyorum,” dedi ressam. “Fakat tablodaki kızın yüzüne ifade kazandırabilmek için canlı bir modele ihtiyacım vardı. Hâlâ onu yalnızca doğru yaptığıma değil, daha iyi yaptığıma da inanıyorum. Sarah yakınlarda bir yerde oturuyor, bu nedenle okul çıkışlarında buraya geliyor. Bu kostümü önceleri giyip dolaşmasının sebebi onu taşımaya alışması için.”

“Elbise sarkıyor,” dedi Sarah, “ve peruk çok sıcak tutuyor.”

“Evet canım,” dedi teyzesi sabırlı bir şekilde, bu şikâyetleri yeğeninden defalarca duymuş gibiydi. Sonra Xena ve Xander’e döndü. “Her neyse, yeğenimi daha önce bu kıyafetle görmeyişiniz sebebinizi size anlatabildiğimi sanıyorum.”

İkram edilen çayı kabul etmeyen Xena ve Xander galeriden ayrıldı. Yağmur dinmişti. Ama onun dinmesi bile ruh hallerini düzeltememişti. Kafeye tekrar dönüp, eşyalarını topladılar ve sonra eve gitmek üzere oradan çıktılar.

Xander homurdanarak, “Güzel, orası bir çıkmaz sokaktı,” diyerek yolda gördüğü ıslak bir gazete parçasına bir tekme atıp kaldırıma fırlatmak istedi. Ama o botuna yapıştı,

botuna yapışan gazete parçasını çıkartarak çöp kutusuna attı. “Biz o tabloyu hiçbir zaman bulamayacağız. Önümüzde yalnızca iki günümüz kaldı!”

“Hadi,” dedi Xena, olaya olumlu bir açıyla bakarak. “En azından *Mor Şapkalı Kız* tablosundaki kızın kayıp tabloyla yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyoruz, doğru mu?”

Xander başını onaylar gibi salladı. “Doğru,” dedi.

“Böylece o kızı çıkardık. Şimdi başka ipuçları bulup onları değerlendirebiliriz,” dedi Xena. “Defterde çizilmiş şu ejderha resmini inceleyebiliriz. Biz onun can sıkıntısı nedeniyle öylesine çizilmiş bir ejderha ya da özellikle çizilmiş bir resim olup olmadığını bulmalıyız. Hadi bakalım. Onun hakkında neler öğrenebileceğiz?”

Eve dönünce Xena tekrar deftere baktı. Ejderha resmini görmek için sayfaları hızla çevirirken gözüne bir şey takıldı. Elindeki defterin arkasına baktı.

“Batheson’un mektuplarını oku,” diye defterin kenarına yazılmış bir not vardı. Xena, Xander’e baktı. “Tamam,” dedi Xena. “Deftere neredeyse bundan sonra yapmamız gerekenleri bile yazmış,” dedi.

Ertesi gün okullarına giden yolun biraz ilerisindeki kütüphaneye gidip Batheson’un mektuplarını okumaya can atıyorlardı. Fakat Xena’nın öncelikle kendisine ödev olarak verilen Kuzey Avrupa’daki göçmen kuşların özellikle ilgili kütüphaneden bir şeyler bulup, rapor hazırlaması gerekiyordu.

Süpheliler??

Uyarın öğlen bayan B. ile konuş
Cocuklar?

Hizmetli - kadın sokta, konuşamaz!

Karşı evdeki centilmen bey de bir ressam mi?

Batheson'un karısı Dr. Watson'u boyamak istiyor
- Komik!

Batheson'un mektubunu oku.

Watson la bölgenin
en lezzetli balık lokantası
Kings & Arms da buluş.

Depo kilitli mi?

Anahtar sakının altına saklıyorlar
- çok basit

Keşin olan birşeyden daha yanlıcı birşey olamaz.

Ailesi bu konuda oldukça katıydı. “Önce okulunuz,” dediler. “Okuldan başka her şey bekleyebilir.”

Böylece bu konuyla ilgilenmek tamamen Xander’e kaldı. Xena kütüphanedeki ornitolojik kitapları incelerken, Xander onun yanındaki bilgisayarın önüne geçip, kütüphane kayıtlarındaki arama motorunun yazar hanesine “Batheson,” yazıp, onun mektuplarına ulaşmayı denedi.

Yalnızca bir isim çıkıyor. O da “Nigel et al.”

“Xena?”

“Ne var?”

“Et al da ne demek oluyor?”

“O ve diğerleri,” anlamına gelen Latince kısaltılmış bir kelime.”

“Şuna bak,” dedi Xander. Bunun üzerine Xena yanına gidip onun arkasından ekrana dikkatle baktı. Xena bir kaç kelime yazdı ve o kelimeler hakkında daha çok bilgiye ulaştılar.

“Mektuplar!” Xena derin bir nefes aldı.

“Mikrofilme kaydedilmiş,” dedi Xander. “Mikrofilm nedir?”

“Bilmiyorum,” dedi Xena. Ödevini bir an önce yapmaya çalışıyordu, fakat elindeki bilgiler eksikti. “Önce gidip ödevimi yapabilir miyim? Elimden geldiğince çabuk dönerim.”

Otuz dakika sonra Xander, Batheson’un mektuplarının mikrofilmlerini eline almış, okuyabilmek için özenle, kütüphanecinin ona gösterdiği şekilde makineye takmıştı. Öylesine kendinden geçmişti ki, Xena ona “Herhangi bir şey

bulabildin mi?” diye seslenince korkudan yerinden fırladı.

“Henüz değil,” dedi. “Bu insanlar hep mektup yazmışlar. Gerçek mektuplardan söz ediyorum. Sanki her gün bir şeyler yazmışlar. Uzun uzun. Mektuplar bu küçük sayfalara kopyalanmış. Onları oradan okuyabilirsin,” dedi ve Xena’ya ekranı gösterdi.

“Gerçekten mi?” Xena hemen kardeşinin sandalyesine sıkışarak oturdu. “Biraz öteye git.”

Nigel Batheson çok mektup yazmamış. Genellikle mektuplarını tuval, boya ve fırça siparişi vermek için yazarmış. Ama onun eşi çok mektup yazarmış. Karısının Londra’da bir kız kardeşi varmış. Batheson seyahat etmekten hoşlanmadığı için karısının kız kardeşiyle görüşemediğini ama onunla sık sık mektuplaştığını gösterir.

Xander “O devirde e-posta olmadığı için çok şanslıyız!” dedi.

Bayan Batheson mektuplarında oğulları hakkında pek çok şeyden söz etmiş. Mesela büyük oğlu Abner sessiz ve çalışkan bir çocukmuş. Ortanca oğlu Cedric ise müziğe yatkınmış. En küçük oğlu Robert her zaman başını derde sokan, haylaz bir çocukmuş. Bayan Batheson, kız kardeşine bir keresinde “Robbie hâlâ kendi portresi için poz vermiyor,” diye yazmış. “Nigel onun yüzünden çok zahmet çekti ve en sonunda elinden fırçasını fırlattı. Bundan sonra bir daha asla kimsenin portresini çizmeyeceğini söyledi. Üstelik Robert, Bayan Bailey’nin yatağına bir karakurbağası koymuş.” (Bayan Bailey’nin mürebbiye gibi biri olduğu anlaşılıyor.) “Ayrıca Robert sokakta gördüğü bir dilencinin

çocuğuna ayağındaki ayakkabıları çıkartıp vermiş. Eminim ki o çocuğun ayakkabıya ihtiyacı vardı. Fakat, babasının o ayakkabıyı bir içki alabilmek için sattığını duyarsam buna hiç şaşmam.”

Oğlanlar, teker teker yatılı okullara gitmiş. Her hafta eve mektup gönderiyorlar, fakat mektuplarında çok şeyden bahsetmiyorlar. Xander, mektupların tarihlerine bakarak aklından bir hesaplama yaptı. “Yedi yaşında yatılı okula mı gidiyorlarmış?” diye sordu Xander.

“Sanırım İngiltere’de çocuklarını yedi yaşında yatılı okula yolluyorlar,” dedi Xena. “Tıpkı Hogwart’lar gibi.”

Bir başka mektupta oğlanların hastalıklarından söz ediyor. Cedric’i neredeyse çiçek hastalığından kaybediyorlarmış. “Sonunda iyileşti ama korkarım onun o küçük, güzel yüzü bir daha asla eskisi gibi güzel olmayacak,” diye yazmış anneleri kız kardeşine. “Tanrı küçük, tatlı oğlumu yanına almadığı için ona her gün şükrediyorum,” demiş.

Cedric iyileşince okula dönmüş ve her şey normale dönmüş. Okul müdürü sık sık aileye oğullarının durumu hakkında, özellikle de onları öven mektuplar yazmış. Fakat, anlaşılan Robert başını derde sokmaya orada da devam etmiş. Okul müdürü ailesine, Robert’ın üst yatakhane kalan çocuğun birinin yatağına bir karakurbağası bıraktığını yazmış.

“Robert’ın yataklara karakurbağası bırakmak gibi bir alışkanlığı vardı demek,” dedi Xander. “Ondan hoşlandım.”

“Eminim,” dedi Xena.

Dışarıda bir kilise çanı çaldı. “Gitme vakti,” dedi Xe-

na. “Bu mektuplardan bir yere varmamız imkânsız. En iyisi sen futbol antrenmanına dön. Seni beklerim. Antrenmandan çıktığında vaktimiz kalırsa buraya yeniden gelebiliriz.”

“Harika.” Xander’in midesine kramplar giriyordu. Takım arkadaşlarıyla tekrar karşılaşmayı hiç istemiyordu. Memleketindeki tüm arkadaşları onun kolay kolay hata yapmayacağını çok iyi biliyorlardı. Ama buradakiler onun bu özelliğini bilecek kadar iyi tanımıyorlardı. O arkadaşlarının gözünde okula yeni gelen öğrenciden başka bir anlam ifade etmediğini düşünüp kaldırım kenarına bir tekme savurdu.

Okula döndüğünde üzerini değiştirdi. Antrenmana çıktığında oğlanlar sahanın bir kenarında, kızlar diğer tarafında oynamaya başlamışlardı. Xena’yı açık tribünlerin yanında bir kızla konuşurken bir yandan da antrenman yapan oğlanları izlerken gördü.

Xander ısınma hareketleri yaparken Koç Craig’in sesini duydu.

“Holmes!” diye bağıriyordu.

“Evet, efendim?”

“Oraya git.” Eliyle sahanın en uzak köşesini gösterdi.

“Watson sana bazı işaretleri gösterecek.”

Xander’in kalbi çarpmaya başladı. Umarım Andrew değildir. Watson adında başka biri daha vardı. Maalesef şansı yoktu. Sahanın köşesinde uzun boylu, sıska, kızıl parlak saçları olan ve ellerini kalçasına koymuş, her halinden Andrew olduğu anlaşılan bir çocuk, bir ayağına aldığı futbol topuyla onu bekliyordu.

“Hadi gel,” dedi Andrew. “Sana göstermem gereken çok şey var ve ne yazık ki hepsini gösterebilecek kadar zamanımız yok.”

Andrew şaşırtıcı şekilde, sabırlı bir öğretmen olmuştu. Bir saat sonra Xander onu şaşırtıp bir gol atınca kendine güveni gelmişti.

“Aferin,” dedi Andrew. Bir elini havaya kaldırıp onunla el çakışmak için bekledi.

Xander onunla el çakıştı ve kendini otların üzerine bıraktı. “Gelecek hafta kimlerle maç yapacağız?”

“Tekrar Yılan Başlı Ejderhalar’la,” dedi Andrew ve Xander gibi yüksek sesle homurdandı. “Beraberliği yakalamak için büyük bir fırsat,” dedi. “Sen biraz daha antrenman yapsan iyi olacak.”

Xander antrenman sırasında üzerinden çıkarıp yere fırlattığı formasını almak için bir kaç metre yürüdü. “Andrew acaba bana neden o kadar iyi davranıyor merak ediyorum,” diye düşünmeye başladı.

“Gitmeye hazır mısın?” dedi Xena, Xander’e yaklaşıp. “Andrew’le antrenmanın nasıl geçti?” diye ona fısılda-yarak sordu.

“O kadar da kötü değil,” dedi Xander. Belki bana yardım ederken, Watson’ların o kadar önemsiz olduklarını düşünmedi.”

Xander soyunma odasına giderken, Xena sırt çantasını karıştırarak otobüs paraları olup olmadığını kontrol etti. Cüzdanını açınca içinden birkaç kâğıt parçası düştü. Bir anda kâğıtları rüzgar uzaklara uçurdu. “Onlar benim resim-

lerimdi!” dedi çığlık atarak.

Hemen yanında birkaç oğlanla sohbet eden Andrew onun bu çığlığını duydu, yerde uçuşan resimleri koşarak tuttu.

“Yoksa bu senin köpeğin mi?” diye sordu Andrew, ona sevimli köpeği Sukey’in resmini verirken.

Xena ona başını salladı. “Biz Amerika’ya dönünceye kadar ona kuzenlerim göz kulak olacaklar.”

“Bu sevimli küçük kız kim?” dedi Andrew, eline aldığı bir başka resime bakarak.

“Küçük kız mı?” Xena şaşırılmıştı. Andrew’in elinde tuttuğu resme baktı.

“Oh! O Xander’in çocukluk resmi,” dedi Xena. “Ana okuluna giderken papatya olmuştu.” Fotoğrafta toplu yüzü olan Xander’in başının etrafına beyaz taç yapraklardan bir daire yapılmıştı. “Ben bir papatyayım. İlbaharda doğdum. Kuşlar şakırdarken ben topraktan çıktım,” diye Xena çocuksu bir sesle bu satırları ezberinden söyledi.

“Hey kes şunu!” Xander ablasının çocuksu bir tavırla okuduğu dizelere kızarak ona susmasını söyledi. Resmi onun elinden almaya çalıştı. Fakat Andrew ona vermiyor, elinde sımsıkı tutuyordu.

“Bunu mu istiyorsun?” diye sordu Andrew elindeki resmi ona doğru alçaltarak. “Küçük güzel bir çiçek kız olursan, o resmi sana veririm.”

Xander ona doğru elini bir kez daha uzattı. Bu kez resmi Andrew’in elinden alabilmişti. Hâlâ içinden bugün olanlardan sonra Andrew’in kendisine karşı bu kadar kötü dav-

ranabileceğini düşünmüyordu! Fakat Xander'in Andrew'den edindiği ilk izlenimi bir kez daha onu haklı çıkarmıştı, bu adam gerçekten yapışık biriydi. Xander resmi yırtmaya hazırlandı.

“Hey, o resim benim! O resme senin güzel çocukluk dönemini bana hatırlatması için ihtiyacım var.” Xena resmi Xander'in elinden almaya çalıştı ama Xander elini hızla çekti.

Xander resme bir kez daha bakıp, onu arka cebine koydu. Bu çok aşağılayıcı bir resimdi. O resmin bir daha gün yüzüne çıkmasına asla izin vermeyecekti.

Eve giderlerken yolda Xena ona “Resmini Andrew'e gösterdiğim için senden çok özür dilerim,” dedi. “Kendini o papatya kostümü içinde görünce deliye döndüğünü bilmiyordum.”

Xander ona hiç cevap vermedi. Yol boyunca başı öne eğik şekilde, hiç konuşmadan yürüdü.

“En azından Andrew senin küçük şirin bir kız olduğunu söyledi,” dedi Xena evlerinin basamaklarından çıkarlar-ken. Xander hâlâ ona karşılık vermiyordu. Xena kapı kilitini açıp içeri girdi. Sonra tekrar döndü. Xander yerinden kıpırdamıyordu. “Ne yapıyorsun?”

Xander, soğuktan donmuş bir halde kapının önünde bekliyordu. Ağzını sonuna kadar açmış ve gözleri sersem sersem bakıyordu.

“Xander!” Xena onun için endişelenmişti. “Bu da ne?”

Xander sanki onun çığlıklarıyla kendine gelmiş gibi gözlerini açtı.

“Buldum, Xena!”

“Ne buldun?”

“Sanırım Mor Şapkalı Kız’ın kim olduğunu buldum.”

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Xena dışarı doğru uzanıp onu içeri çekti. Sonra gece ayazına karşı kapıyı çat diye kapadı.

“Ne hakkında konuşuyoruz?” dedi Xena. Senin de aynı sonuca varıp varmayacağını görelim.”

Xena eline bir kâğıt parçası aldı ve kağıdın ortasından aşağıya doğru onu ikiye bölecek şekilde bir çizik attı. Sol eli onu ipuçlarına ve sağ eliyse sonuçlara götürüyordu. Elindeki kâğıdı Xander’e uzattı.

Xander ipucu sütununa, “Sarah’ın tabloda poz veren kız olduğuna inanıyoruz fakat kızın şapkasını ve peruğunu çıkarınca poz veren kişinin Sarah olmadığı anlaşılıyor.” Sonuç kısmına Xander, “Batheson’un yağlıboyaıyla tamamlama-

dığı tablosunda çizdiği kızın ona poz veren modele benzermesi gerekmiyor,” diye yazdı.

“Öyleyse ona kim poz vermiş olabilir?” diye sordu Xena.

Xander onun sorusunu duymamış gibi yaptı. “İpucu: Küçük çocukların kız ya da erkek oldukları anlaşılabilir. Çiçeklerden yapılmış bir taç erkek çocuğunu bile küçük bir kız çocuğu gibi gösterebilir.”

“Çok erkeksi,” deyip Xena onunla dalga geçti.

“Kapa çeneni,” dedi Xander ve not almaya devam etti. “Sonuç: Tabloya poz veren çocuğun ille de kız olması gerekmiyor.”

“Ah” dedi Xena. Onun nereden yola çıktığını anlamıştı ve bu bir anlam ifade ediyordu.

“İpucu.” Xander duraksadı ve sonra şöyle yazdı: *Batheson'un yalnızca erkek çocukları vardı. Batheson oldukça utangaç ve insan içine çıkmayı sevmeyen biriydi. Onun gibi biri asla bir yabancidan, özellikle de küçük bir çocuktan kendisine poz vermesini istemezdi.*

Xander kalemini elinden bırakıp geriye yaslandı. “İmkânsız çıkardığında,” dedi Sherlock Holmes’un sözleriyle “geriye kalan, olmayacak bir şey bile olsa, gerçektir.” Abner’in gözlerine baktı.

“Mor Şapkalı Kız,” dedi yavaşça Xena “aslında bir kız değil erkek çocuk muydu?”

Xander başını salladı. Sonuç sütununa “Ona poz veren kişi Abner, Cedric ya da Robert Batheson’dan herhangi biri olabilir!” diye not alıp, arkasına yaslandı.

Xena masanın üstünden Batheson sergisi hakkında çıkan gazete küpürünü aldı. O ve kardeşi *Mor Şapkalı Kız* tablosunu incelemeye başladılar. Emin olmak için önce hiçbir şey söylemeden küpürdeki resme baktılar. Yeşil gözler, pembe yanaklar ve bükük dudaklar kız çocuğuna da erkek çocuğuna da ait olabilirdi. Fakat poz veren çocuk kendini pek rahat hissetmiyor gibi durmuş. Yoksa elbisesi tıpkı Sarah'ın üzerinde olduğu gibi sarkık mı duruyordu? Yoksa, onun kendini rahatsız hissetmesinin sebebi, elbise giymek istemeyen bir çocuk olmasından mı kaynaklanıyordu?

“Bence gerçek ipucu,” dedi Xena yavaşça. “Yüz ifadesinde saklı. Eğer o döneme ait çoğu portre çocukları böyle gösteriyorsa.” Tekrar elindeki gazete kupürüne baktı. “Oldukça tatlı görünmesine rağmen, neden bu tabloda poz veren kişinin yüz ifadesi, babam sana futbol takımından çıkamazsın dediğinde yüzünün aldığı ifadeye bürünmüş?”

Xander ona aldırmadı. “Bu yaklaşımlarımız bize tablonun nerede olabileceğini göstermeyecek. Diyelim ki poz veren kişi Batheson'un oğullarından biriydi. Bunu bilmek bizim nasıl işimize yarayacak? Yarın resim sergisi açılmadan tabloyu bulabilecek kadar yeterli ipucu yok elimizde.”

“Bu bizim tabloyu aramaktan vazgeçmemiz anlamına gelmesin,” dedi Xena. “Bir şeyin üzerindeyiz, Xander! Açılışa gittiğimizde onun bazı torunlarına rastlayacağız. Eminim orada daha fazla ipucu bulacağız.”

“Bu arada galerinin açılışında ne giyeceksin?” diye sordu Xander.

“Siyah,” dedi Xena. “TV ya da onun gibi yerlerde ne

zaman açılışa katılan davetlileri görsem hepsi siyah renk giyiyorlar.”

Xena gardırobundaki tüm giysileri denedikten sonra en sonunda ayağına siyah bir kot pantolon ve ona uygun bir süveter giydi. Victoria ve Albert Müzesi’ne gitmek için beklerlerken, anneleri her iki kolunda dövme olan bir kadın ve kulağında, dudağında, burnunda ve kaşında piercing olan kirpi gibi görünen bir adamla konuşuyordu. Sanırım oraya giderken ne giyeceğin önemli değil, dedi Xena kendi kendine.

Xena ve Xander paltolarını giyip büyüleyici tabloların önünde dolaşırken, o tarihe kadar bulunamamış *Mor Şapkalı Kız* tablosunun yerine onu temsilen boş bırakılan duvarın önünde durmamaya çalıştılar.

Xander, Xena’ya broşürden bir şeyler gösterip ona bir şeyler söyledi. “Broşürde, ressamın tablolarına ahşap çerçeveyi kendisinin hazırladığı, sonra bu çerçevelerin altın yapraklarla kaplandığı yazıyordu; çok ince altın tabakasından. Bu çok şirin!”

Xena çerçevelerin altın kaplama olup olmamasıyla hiç ilgilenmedi. O daha ziyade oraya gelenleri inceliyordu. Çarşamba günü tanıştıkları ressam, açılışa *Mor Şapkalı Kız* kostümü giyen yeğeni Sarah’la gelmişti. Sarah, Xena’ya gülümseyip el salladı, Xena da ona aynı şekilde karşılık verdi. Sonra Xena, Taynesbury’de tanıştıkları Bayan Emerson’u gördü. Bayan Emerson köşede bir grup adamla konuşuyordu. Belki onlar da kendi aralarında kayıp tablodan söz edi-

yorlardı. Uzun bir konuşma olmasına rağmen yine de dinlemeye değerdı.

Xena, Bayan Emerson'un bulunduğu köşeye el salladı. Planı, mümkün olduğunca onların yanlarına yaklaşıp belli etmeden konuşmalarına kulak misafiri olmaktı. Xena genellikle kendini kimseye fark ettirmeden insanların arasına karışabiliyordu. Annesi onun bu yeteneğine "Xena'nın görünmez olma saati," derdi. Xander ise onun bu yeteneğine "Yine maydanoz oldu," derdi. Bu yeteneğine ne dersenez deyin şimdi çok işine yarayacaktı.

Fakat gruptakiler önemli bir şeylerden konuşmuyorlar, trafiğin ne kadar kötü olduğundan, havanın berbat gitmesinden ve Noel için ne gibi şeyler planladıklarından söz ediyorlardı. Birbirlerine, özellikle de Bayan Emerson'un parlak yeşil gözlerine iltifat ediyorlardı. Onlar Batheson'un torunları olmalıydılar.

"Ne yapıyorsun?" Bu sözler Xena'nın görünmezliğinin sonu olmuştu. Xander'in görünmemesine kimse yardımcı olamazdı, istediği kadar kısık sesle konuşsun ya da görünmemeye çalışsın hemen fark edilirdi.

"Artık hiçbir şey," dedi Xena. "Tüm planlarımı altüst ettin."

"Çocuklar?" diye sordu Bayan Emerson. "Büyük büyük büyükbabalarının evini arayan şu çocuklar. Büyükbabaları üzerine bir okul çalışması yapıyorlar. Siz çocuklar gerçek bir sanat âşığı olmalısınız!"

"Öyleyiz," dedi Xena. "Özellikle konu Nigel Batheson olunca. Ben Xena Holmes ve bu da erkek kardeşim Xan-

der.”

“Beni birkaç gün önce arayan çocuklar siz miydiniz?” diye sordu yeşil gözlü adamlardan biri.

Xena başını salladı. “Evet,” dedi. “Büyükbabamızın yaşadığı evi göremediğimiz için hayal kırıklığına uğradık.”

“Savaş nedeniyle çok şey tahrip oldu,” dedi elinde kadeh tutan bir adam. “Büyük bir trajedi. Sevimli eski bir çiftlik evi artık bir moloz yığını.”

“Bence, gerçek trajedi Nigel Batheson’un koleksiyonunun tamamlanamamış olmasıdır.” Bayan Emerson *Mor Şapkalı Kız* tablosunun anısına ayrılmış duvardaki boş köşeyi gösterdi. “Bu çok üzücü.”

“Gerçekten de öyle,” dedi adamlardan biri.

“Dünyanın, onun en önemli eserini görebilme fırsatını elde edemeyecek olması çok üzücü,” dedi uzun boylu adam. “Hatta o tabloya poz veren çocuğun kimliği bile günümüze kadar gizemini sürdürdü.”

“O tabloya poz veren modelin kim olduğunu bildiğimizi sanıyoruz!” dedi Xander. “Ya da en azından onun kim olmadığını biliyoruz.”

Xena, Xander’i dirseğiyle dürtükledi. O yalnızca bir teoriydi.

“Ne demeye çalışıyorsunuz?” dedi Bayan Emerson. “Siz çocuklar tabloya poz veren o küçük kızın kim olduğunu nereden biliyorsunuz? Biz bile ressamın ailesinden olmamıza rağmen, onun kimliğini bilmiyoruz!”

“Sanırım,” dedi Xena, “tabloya poz veren kişi bir kız çocuğu değildi. Biz onun daha ziyade bir erkek çocuğu ol-

duğuna inanıyoruz. Batheson'un oğullarından biri kız gibi giyinip o pozu vermiş olabilir!"

Xena onların tepkisini bekledi. Ona bu sözleri yüzünden gülecekler miydi? Yoksa ikisini birden müzeden kovacaklar mıydı?

Bir dakikalığına derin bir sessizlik oldu. Sonra bıyıklı adam "Ne kadar ilginç bir teori! Hangi oğlunun olduğunu düşünüyorsunuz?" diye Xander'e sordu.

"Emin değiliz," dedi Xander. "Nigel'in çocukları hakkında, onların yatılı okulda okuduklarından, birinde çiçek hastalığı diğerinde ise karakurbağası olmasından başka bir şey bilmiyoruz."

"Belki bize siz yardımcı olabilirsiniz," dedi Xena. "Nigel Batheson'un o portreyi yaptığında hangi oğlunun sekiz yaşları civarında olduğunu biliyor musunuz?"

Uzun boylu Batheson, Bayan Emerson'a döndü. "Emily sen her zaman çantanda gerekli şeyler taşırsın, acaba bize bir parça kâğıt ve kalem bulabilir misin? Neler hatırlayabileceğimize bir bakalım."

Bayan Emerson çantasının içini bir süre karıştırdıktan sonra bir zarf ve kalem çıkardı. Batheson soyundan gelen bir adam, küçük masanın üzerindeki boş bardakları ve kâğıt peçeteleri kaldırarak masada yer açtı. Herkes masanın etrafında toplandı. Xena ve Xander olan biteni görmek için ayak uçlarında yükselerek durdular.

Daha önce hiç duymadıkları konulardan konuşulması onları etkilemişti. "Abner ne zaman doğdu Jack? Sanırım kuzenleri Frank, Cedric'ten büyüktü." Merak ettikleri konu-

larda sorular sorarken, yetişkinler masanın kenarından hafifçe uzaklaşarak zarfa yazılanlara bakıp onların konuyu daha iyi anlamalarına yardımcı oldular.

O bir aile ağacıydı. Üzerine akrabaların doğum yıllarını yazmışlardı. Ailede hiç kız çocuğu ya da kız kuzen yoktu. Hatta o tablonun yapıldığı dönemde bir halaları bile yoktu.

Xander kâğıda dikkatle baktı. *Mor Şapkalı Kız* tablosu 1902’de yapıldıysa ve Abner 1885’te dünyaya geldiyse, o zaman onun bu tabloda poz veren çocuk olma ihtimali çok düşük.”

“Cedric 1890’da doğdu,” dedi Xena. “Yani bu tablo çizildiğinde on iki yaşındaydı. Bu tabloda poz veren çocuktan biraz daha büyük, eğer genç görünmüyorsa. Her neyse, o zamanlar yüzünde çiçek hastalığının izlerini taşıyormuş.

“Ama Robert,” dedi Xander. “1894’te doğmuş.”

“Bu tablo yapıldığında sekiz yaşındaydı!” dedi Xena. “Yani o zaman bu tabloya poz veren çocuğun yaşlarındaymış. Poz veren çocuk Robert olabilir.”

“Çok zekisiniz, çocuklar,” dedi bıyıklı adam. “Hatta bu tabloya kimin poz verdiğini bir türlü bulamayan sanat tarihi uzmanlarından bile.”

Bu iltifat onları çok mutlu etmişti. Xena, Batheson ailesinin zarf üstüne yazdıkları aile ağacını katlayıp cebine koydu. Sonra Batheson’lara veda edip odadan çıktılar.

“Şimdi nereye gidelim?” diye sordu Xena. “*Mor Şapkalı Kız* tablosuna kimin poz verdiğini bulmak o tabloyu kimin çaldığını bulmamıza nasıl yardımcı olacak?”

Xander bu soruya cevap vermedi. Paltosunu galeriye girerken astığı askıdan alıp üzerine geçirdi. O anda paltosunun cebinden papatya kostümüyle poz verdiği resmi düştü.

“Hey!” dedi Xena. “O benim resmim!”

Xander onu yerde itti. “O şimdi benim resmim,” dedi. “Sana söylemişim. Onu geri alamazsın. Bir daha kimseye göstermeyeceğin konusunda sana güvenmiyorum.”

“Bu nedenle mi onu gittiğin her yere cebinde götürüyorsun? dedi Xena. “Yoksa onu yırtıp atacak mısın?”

“Belki,” diye cevapladı Xander, kendisinin o resme hiçbir şey yapmayacağını bile bile. Orada bir şey vardı; kendi resmini yırtmak kadar tuhaf bir şey. Fakat evlerine döner dönmez resmini şiltenin altına saklayacaktı.

Gerçekten de öyle yaptı. Elini yatağındaki şiltesinin altına sokunca bu işin sırrını çözdü.

Xena, Batheson’un *Mor Şapkalı Kız* tablosunda poz veren kızın kimliğinin önemli olabileceğini düşünmemişti. Ama o kızın kim olduğu çok önemliydi... Onun kimliği yaklaşık bir asırdır çözülemeyen olayın çözümünde kilit noktası olacaktı!

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

“Olayı çözdüm! Olayı çözdüm!” Xander koridordan hızla geçerek, kız kardeşinin odasına gitti.

Xena yatağının üzerine oturmuş, kucağına aldığı kitaba bakıyordu. “Sakin ol, Xander sen neden bahsediyorsun?”

Xander derin bir soluk aldı. “Tabloyu kimin aldığını artık tahmin edebiliyorum,” dedi Xander. “Alan Robert’ın kendisiydi. Bence ondan başka kimse olamaz.”

“Bu sonuca nasıl varabildin?” diye sordu Xena.

“Anlamıyor musun?” diye söyledi Xander coşkuyla. “Benim o resmimin ne kadar utandırıcı bir şey olduğunu bilsek bile, o resmi yırtmaya kıyamadım ama gizledim. Sanırım, o tablonun başına da böyle bir şey gelmiş olmalı!”

Xena'nın gözlerinden, Xander'in dediklerini çok iyi anladığı belli oluyordu. "O zaman belki Robert da tam olarak böyle yapmıştır!"

"Robert ailenin en küçük çocuğuydu, muhtemelen ağabeyleri onunla dalga geçtiler," dedi Xander. "Hatta ağabeylerinin onunla yıllarca dalga geçtiklerine dair bahse bile girerim! Yani, hangi kardeş, kardeşine takılmaz ki?" Derken, bir şey bulmuş gibi yüzünde bir ifade belirdi. "Ama sonra ev bombalandı. O zaman tablonun da yok olduğuna bahse girerim."

"Belki de öyle olmamıştır," dedi Xena hafifçe. "Robert yılın büyük bir kısmı evinde değildi. Doğru mu? Yatılı bir okulda okuyordu."

"Doğru," dedi Xander. "Belki de tabloyu okula götürmüştür."

"Sonra o tabloyu tekrar eve geri getirmediğini kim söyledi?" dedi Xena.

"Belki de getirmiştir," dedi Xander. "Fakat belki de o tabloyu okula götürdüğünü ondan başka kimse bilmiyordu, böylece okulda tabloyu kimsenin bulamayacağını düşünüp orada bırakmış olabilir. Üzerinden bunca yıl geçmesine rağmen tablo hâlâ okuldaysa?"

"Robert'ın nerede yatılı okuduğunu bulmak zorundayız." Xena yerinden fırladığı gibi odayı arşınlamaya başladı. "Kütüphanedeki mektuplar hakkında ne biliyorsun?" Xena sustu. "Oh, kahretsin!"

"Ne oldu?" diye sordu Xander.

"Kütüphane hafta sonu kapalı," dedi Xena. "Pazartesi-

ye kadar bekleyemeyiz! Oraya hemen gitmeliyiz!”

“Bu sorun değil,” dedi Xander. Robert’ın mektuplarında gittiği okulun adı yazmıyor.

“Bunu nereden biliyorsun?” dedi Xena.

“Günaydın,” Xander kafasına parmağıyla birkaç kez vurdu. “Görsel hafıza, hatırladın mı?”

Xena kitabı tekrar eline alıp sayfalarını çevirdi. “Sorunun cevabının bu kitabın içinde bir yerlerde olduğunu umuyorum. Sherlock Holmes’un notlarını milyonuncu kez okuyordu.

“Taynesbury.” Bu notla, Sherlock onları Nigel ve ailesinin yaşadığı kasabaya yönlendirmişti. “Abner, Cedric, Robert.” Ünlü dedektif bu üç isimle ünlü ressamın oğullarının adını yazmıştı. Sonra notta, “Model” yazıyordu? Meğer, Sherlock da tabloya poz veren modelin kim olduğunu bilmiyor, onu merak ediyormuş. En sonunda notta ejderha çizimi vardı.

“Bu ejderha resmini bir yerlerde gördüğümü hatırlıyorum,” dedi Xander, çizimi göstererek. “Ama nerede?”

“Hı?” dedi Xena. “Neden görsel hafızandan yararlanmıyorsun?”

“Hafızam bana yalnızca onu gördüğümü söylüyor. Onu gördüm, ama hafızam onu nerede gördüğümü söylemiyor. Bahse girerim bu ejderha çiziminin bu olayla bir ilişkisi var. Sherlock’un tüm bu önemli notları yazmaktan keyif almadığı hatta sıkıldığı anlaşılıyor. Can sıkıntısından notunun sonuna bu resmi karalamış olabilir.”

Xena, Xander’e dikkatle baktı. “Ayrıca çok güzel bir

resim değil,” dedi Xena. “Tablodaki ejderhanın ayakları nerede? Eğer ejderha o şekilde kıvrılırsa ağzından ateşi nasıl çıkaracak, ejderhanın ağzına soktuğu şey acaba kendi kuyruğu mu?”

Jaynesbury

4 Mart 1907
Nigel Batheson - Kız
Mor Sapkali
Persembeden beri kayıp

Uzunca çocuklar ayını 10 iunda bir doçronuğu parti düzenlediler.
Belki de çocuklar bu resim almış olabilir? (Jaramaz Seyler)

Am
Coca
Cedric
Abner
Robert

Not:
Malikane yilbasım
kadar boş.

Mor sapka komutanın
kızından olduğu alınmış.
Tebehat bu kızın
resimle alakası yok.

Xander bu not üzerine biraz daha düşündü. “Belki resimdeki ejderha değildi,” dedi.

“Biliyorum!” dedi Xena. Xena oturma odasından dışarı koşarak eline bir büyüteç alıp geri döndü. Resme büyüteçle bile bakıldığında çok net görünmüyordu. Onların büyüteçten görebildikleri ağzına kuyruğunu sıkıştırmış ejderha resminde aslında iki farklı yaratık olduğuydu.

Xena oturdu. “Sherlock Holmes büyük bir detektifti fakat büyük bir ressam değildi,” dedi.

“Peki ama neden resim bize bu kadar çok tanıdık gibi geliyor?” Xander gözlerini kapatıp cevabın kendisine gelmesini istedi. Derken iki mavi ve sarı kabuklu yaratık beyine girdi. İki vahşi deniz sürüngeni birbirleriyle savaşmak için kıvrılıyorlardı.

Orada bir şey daha vardı. Bir kalkan. Derken yeşil bir zemin. Bu zeminde futbol oynayan bir çocuk vardı.

Yılan Başlı Ejderha.

“Xander?” Xena onun omzuna elini koydu. “Bu nedir?”

Xander kız kardeşine döndü ve onun kocaman koyu mavi gözleri, kız kardeşinin kahverengi gözleriyle karşılaştı. “Sanırım Sherlock Holmes’un ne çizmeye çalıştığını şimdi anladım,” dedi Xander. “O aslında ejderha çizmişti, Yılan Başlı Ejderha çizmeye çalışmıştı!”

Xena taslağı parmağıyla yokladı. “Haklısın! O şimdi daha da belirginleşiyor. Sherlock, Robert Batheson’un gittiği okulun logosunun Yılan Başlı Ejderha olduğunu biliyor olmalıydı. Bu nedenle buraya Yılan Başlı Ejderha çizmiş olabilir.”

Xander başını salladı. “Ona takip etmesi için başka bir önemli görev verilmedikçe, Sherlock Holmes’un gidip o okulda çok detaylı bir inceleme yaptığına bahse girerim.”

“Zürafalar, Yılan Başlı Ejderha’yla göğüs göğüse çarpıyorlar,” dedi Xena.”Bu da okulun buradan çok uzakta olmadığı anlamına geliyor. Hemen okulu bulmalıyız!”

Ertesi gün Xena ve Xander dışarıya ellerinde otobüse ödeyecekleri bilet parası otobüs güzergâhlarını gösteren bir kitapçık ve planla yola çıktılar. Worthingon’a gideceklerdi. Yani Yılan Başlı Ejderha logosu olan Robert Batheson’un ilk gittiği yatılı okulda tabloyu arayacaklardı. Xander hemen annesine bir not yazıp, futbol maçını izlemek için okula gittiklerini yazdı.

“Anneme Oyun’a gittiğimizi söylemedim,” dedi, ne yazdığını merak eden Xena’ya. “Bu tamamen doğru.”

Omuzlarını silkeleyerek “Bilmiyorum,” dedi Xena. “Onlar bizim bu şehirdeki metro ve otobüslere binebildiğimizi bilmiyorlar, bu nedenle başka yere gittiğimizden şüphelenmeyecekler. Başka bir şey daha düşünüyorum.” Xena annelerinin çalışma odasına girip denemek için alet kutusunu çekip çıkardı ve Xander’e gösterdi.

“İyi fikir,” dedi Xander. “Neyin işe yarayacağını asla bilemezsin.”

Yolculuk düşündüklerinden uzun sürdü. Metroya binip son durakta indiler, sonra otobüse bindiler. Otobüs her durakta duruyordu. Yolculukları çok sıkıcı geçmişti.

Kısa bir süre sonra evler daha sık görünmeye başladı.

Büyük bahçeler, bahçelerde salıncaklar ve köpekler görmeye başladılar. Xena sıkıntıdan parmak eklemelerini çıtlatmaya başladı. Yoksa okula hiç varamayacaklar mıydı?

Ağaçlar büyüktü ve çoğunun yaprakları dökülmüştü. Daha vakit erken olmasına rağmen gökyüzü kararıyordu.

“Fırtına geliyor,” dedi Xander. Xena daha ne kadar gitmek zorunda olduklarını öğrenmeye çalışırken Xander yüzünü cama yapıştırıp yolu izledi.

En sonunda Xena “Yalnızca birkaç blok sonra ineceğiz,” dedi. Sonra otobüs bir durakta durdu ve otobüsten indiler.

İndiklerinde hemen durağın yanında işlenmiş dökme demirden bir kapının üzerinde, donuk metal bir levhada WORTINGTON ERKEKLER OKULU yazıyordu.

İkisi de okul binasına göz gezdirdiler. İslı duvarları olan eski taş bir binaydı.

“Önce levhayı inceleyelim,” dedi Xena metal plakanın üzerinde kabarık harfle yazılmış yuvarlak amblemi göstererek. Solgun levha üzerine kabartılarak yazılmış Yılan Başlı Ejderha amblemindeki yılanlar, tıpkı ellerindeki kitapta çizildiği gibi birbirleriyle iç içe geçmişlerdi.

“Okul burada sanki sonsuzdan beri duruyor gibi,” Xander.

“En az yüz yıldır,” dedi Xena içeri girmek için giriş kapısını iterken. “Hadi gel. Önce yatakhanelerin nerede olduğuna bakalım.”

Burası şehirden haritada belirtildiğinden çok daha uzaktaydı. Yapraklar burunlarından içeri tatlı bir baharat ko-

kusu yayarak ayaklarının dibine döne döne düşüyordu. Uzaklardan bir yerden bir köpek havlıyor, rüzgâr sesi enselerinde hissettiriyordu. Xander sırtının titrediğini hissetti.

“Hey, bekle!” dedi Xander ve Xena’yı yakalamak için peşinden koştu.

Bazı öğrenciler zil çalınca kollarına sıkıştırdıkları kitaplarla önlerinden hızlı hızlı geçtiler. Tombul bir çocuk Xander’e gözlerini kısarak bakı. Bir başka çocuk ise “Eğer acele etmezsek derse geç kalacağız,” dedi ve tombul çocuk sırtını çevirip diğerlerini takip ederek yüksek ahşap bir kapıdan içeri girdi.

Sonra Xena ve Xander tekrar baş başa kaldılar. “O tombul çocuk da kimdi? Sana sanki seni tanıyormuş gibi baktı,” dedi Xena.

“Onunla aynı takımda futbol oynuyoruz,” dedi Xander. “Benim topumu çalan kişi işte oydu.”

“Huh,” dedi Xena. Çocuklar içeri girdikten sonra Xander ve Xena da onların gittikleri yerden içeri girdi.

Koridorda sınıflar vardı, yatakhaneler yoktu. Her yere yayılan tebeşir tozu kokusu yanlış yerde dolaştıklarının işaretiydi. Her an birileri gelip onları buraya izinsiz girmekle suçlayabilirdi. Esasında buraya izinsiz girmişlerdi.

“Buralarda bir yerde öğrencilerin kaldığı bir yatakhane olmalı,” dedi Xena. “Fakat orayı bulmak için tüm binayı gezip vakit kaybedemeyiz.”

Karşılarına çıkan kapılardan birinin üzerinde OFİS yazıyordu. Xena o kapının önünde durdu. “Xander acaba o mektuplarda Robert’ın annesi yatakhane de kaldığı odanın

numarasını hiç yazmamış mıydı?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Xander.

“Harika,” dedi Xena. “Yatakhanelerin nerede olduğunu birine sormak zorundayız.”

Xena ofisin kapısına vurdu. Fakat hiç yanıt alamadı. Bir kez daha gürültülü bir şekilde vurdu. Hâlâ içeriden hiç ses gelmiyordu. O ve Xander birbirlerine baktılar. Xander içeride kimsenin olmamasına aldırmıyordu. Başka ne yapabiliriz? dedi Xander. Böylece Xena kapıyı açmak için itti.

İlk bakışta içeride kimse yokmuş gibi görünüyordu. Daha sonra odada birinin olduğunu gördüler.

ON ALTINCI BÖLÜM

Tam önlerinde oturan kişinin yüzünü göremeseler de bir erkek olduğu her halinden anlaşılıyordu. Adam büyükçe bir sandalyeye arkasını yaslayıp, ayaklarını masaya uzatmış, başı ise doğal olmayan bir açıyla yere sarkmıştı.

Xander, Xena'nın ellerine yapıştı. "Yoksa bu adam ölmüş mü?" diye boğuk bir sesle fısıldayarak sordu.

"Bilmiyorum," dedi Xena. O an o kadar korkmuştu ki adeta boğazını bir yumru tıkamıştı. O sırada duydukları bir sesle ikisi de yerlerinden fırladılar.

Bu bir horlama sesiydi ve bu ses sandalyede oturan adamdan geliyordu. Xander, Xena'nın elini bırakıp, sanki onu hiç tutmamış gibi davranmaya çalıştı.

Xena bir adım öne gitti. "Bayım?" dedi Xena. Bir ho-

murdanma sesi duydular. Xena derin bir soluk alarak, tüm gücünü toparlayıp bu kez adamın omzunu silkeledi.

Adam tek gözünü açtı. “Ne var?” diye sordu. Sonra ayağa kalktı. “Siz bu okulun öğrencisi değilsiniz,” dedi adam onların kim olduğunu merak ederek.

“Bingo,” dedi Xena.

“Ne?”

“Hiçbir şey,” dedi Xander. Xander, Xena’nın alaycı konuşmaları yüzünden oradan kovulmak istemiyordu. Xander bekçi olduğunu anladığı adama dönüp en şirin tavrını takınarak baktı; ona büyükbabalarının bu okulda okuduğunu ve bu okulu görmek istedikleri için Londra’dan buraya kadar otobüsle geldiklerini söyledi. Xena, adam “Ne istiyorsunuz çocuklar,” deyince Xander’in tüm şirinliğini kullanarak adamı elde edip edemeyeceğinden ya da adamın onları susturup uykusuna devam edip etmeyeceğinden bir türlü emin olamamıştı.

“Biz yalnızca büyükbabamızın kaldığı odayı görmek istiyoruz,” dedi Xander.

“Öyleyse gidin ve bakın,” dedi adam.

“Fakat oda numarasını bilmiyoruz,” dedi Xena.

“Size yardım edemem,” dedi adam, tekrar geriye yaslanarak. “Tüm kayıtlarımız çıkan bir yangında yok oldu.”

“Yatakhaneler nerede?” diye sordu Xander.

“Ana kapıdan dışarı çıkın, sola dönün, yatakhanelerin olduğu binayı hemen göreceksiniz.”

“Teşekkürler,” dedi Xena ve ikisi birden adamın yanından ayrıldılar.

Ana kapıdan çıkar çıkmaz karşılarına çıkan iki katlı, alçak tuğla bina yatakhane olmalıydı. Binadaki pencerele-
rin perdeleri kapalıydı. Yatakhane girişine giden kapının ya-
nına bisikletler park etmişti.

“Şimdi nereye gideceğiz?” diye sordu Xander.

“Sanırım nereye gidebileceğimizi bulabilirim,” dedi Xena. “Benimle gel.”

Bu binanın içindeki uzun koridor ilk binadaki koridor-
dan biraz daha parlaktı. Yere serilmiş, yıpranmış bir halı ve
kapıların üzerine iplerle asılmış beyaz tahtalar ve kalemler
vardı. “Bu tahtalardan birinin üzerinde hafta sonu eve gidi-
lecek,” Diğerinde “Eğitim için müracaat edin,” yazıyordu.

Xena uzun koridorlarda başı boş dolaşan, dar merdi-
venlerden bir yukarı bir aşağı inen erkek kardeşini takip et-
ti. Bir odadan bornozlu bir halde çıkan bir erkek çocuğu on-
lara meraklı gözlerle baktı. Fakat yatakhane kalan öğ-
rencilerin çoğu o gün orada değillerdi.

“Aklım o mektuplara takıldı,” dedi Xena. “Onlardan
birinde Robert’ın sabah çok erken kalkıp üzerini giyinir-
ken, odasının penceresinden güneşin doğuşunu görebildiği-
ni yazıyordu.”

“Güneş doğudan doğar, batıdan batar,” dedi Xander.
“O doğuya bakan bir odada kalıyor olmalıydı. Yani bu ta-
rafta,” dedi eliyle göstererek. “Başka nerede olabilir ki?”

Xena, başını salladı. “Okul müdürü Robert’ın yukarı
katta kalan bir çocuğun yatağına bir karakurbağası koydu-
ğunu söylediğini hatırlıyor musun? O halde Robert’ın odası
birinci katta olmalıydı. Çünkü burada yalnızca iki kat var.

Robert'tan söz ederken üst kattaki çocuğun odası dediğine göre, eğer Robert ikinci katta olsaydı onun üstünde kalan kimse olmayacaktı.” Kelimeler Xena'nın ağzından şimdi dökülüyordu. “Okul müdürü ayrıca borulardan su sesi geldiğini bunun da kendisine evinin yanından geçen nehrin sesini hatırlattığını söylemişti.”

Banyonun yanındaki bir kapının önünde durdular. “Onun odası işte burası olmalı,” dedi Xena. “Banyo koridorunun sonunda olduğuna göre, borulara en yakın yer tam burası olmalı. Doğu yakası, birinci kat.”

Xander adeta kilitlenip kaldı. Ağzını bıçak açmıyordu. Xena da kilitlenip kalmıştı. Kapı ardına kadar açıktı. İki de öylece birbirlerine bakakaldılar. Heyecanlarını bastırıp içeri girdiler.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Xena ışığı yaktı. İçindeki tek kişilik yatak, üzerine kitaplar yığılmış bir masa, okuma lambası, çekmeceler ve duvara dayalı duran bir gardırop ile oda sıradan bir yatak odasına benziyordu.

Xander cebinden çıkardığı bandanayla burnunu kapattı. Oda asırlardır toz tutmuş gibi kokuyordu.

Xena gardırobun kapağını açıp içeri baktı. Gardırobun üst rafında kaşını çatmış, kendisine bakan *Mor Şapkalı Kız* tablosunu görmeyi umuyordu.

“Burada tablo yok,” dedi. “Başka hiçbir şey de yok,” diye ilave etti.

Derken yatağın üstündeki şiltenin altına bakmaya çalışan Xander’e döndü. Şilteyi yatağın üzerinden çekince saç-

ları elektriklenip, dimdik havaya kalktı. “Hiçbir şey yok,” dedi Xander. Xena, Xander aksırınca ona güldü. “Ama oraya bakmadan duramazdım,” dedi Xander. “Fakat şiltenin altında çizgi roman koleksiyonu vardı.” Derken Xander burnunu bir kez daha çekti.

“Bu çok komik,” dedi Xena. “Tablo yaklaşık bir asırdan uzunca bir süredir kayıp. Yani o ortalıkta bir yerlerde olamaz.” Xena ellerini kalçasına koyup odayı inceledi. Masanın üstünde küçük bir aile resmi vardı. Tablo yoktu.

“Belki tablo duvarın arkasındadır,” dedi Xena. “Tablonun bu kadar uzunca bir süre gizlenebileceği tek yer duvarın arkası.”

Fakat Xena odanın her yerini didik didik aradı. “Aha!” dedi Xena büzgülü bir kâğıda sarılmış küçük bir nesne bulunca.

“O da nedir?” diye sordu Xander, Xena üzerindeki büzgülü torbayı çıkarmaya çalışırken.

“Babamın duvar kabinini nasıl yemek odasına yerleştirdiğini hatırlıyor musun?” diye sordu Xena. Xander kabin ağır olduğu için vidaları banttardan çıkarmak zorunda kalmıştı. Bu nedenle kabindeki vida yerlerini bulmaları gerekiyordu. “Hani şu destek olanları; onlara ne deniyordu?”

“Çiviler,” dedi Xander ve duvara bir tekme atı.

“Tekmelemeyi kes,” dedi Xena. Parmaklarıyla duvara vurup, desteklerin nerede olduğunu anlamak istedi. Fakat yerini tam olarak söyleyemedi. Onun yerine kendisine destek yerini gösterecek küçük aleti kullanması gerekiyordu. “Ta ta!” Xena nesneyi kaldırmış, şimdi üzerindeki kılıfı çı-

kartıyordu. “Elimizde bir şey var! Bu, annemin şirketten getirdiği aletlerden biri. Tıpkı metal dedektörü gibi, fakat metalleri bulmak yerine onları yerine geçiriyor. Son derece hassas bir alet.”

“Yani?”

Dürüstçe söylemek gerekirse bazen Xander’e tahammül etmek çok zorlaşıyordu!

“Göremedin mi? Aramadığımız bir tek duvarın arkası kaldı. Maalesef onun arkasını aramak için bütün panelleri sökmemyiz.”

“Sevgili ablacığım,” dedi Xander sesindeki kendini beğenmiş bir ifadeyle. “Sanırım bir şeyi unutuyorsun. Bizim aradığımız bir tablo, bir çivi değil. Tablo. Ahşaptan. Metal-den değil.”

“Sevgili erkek kardeşim,” dedi Xena, Xander’in kullandığı ses tonuyla. Galeride gördüğümüz resimleri bir aklına getir. Onların çerçevelerini hatırla. Onların çok soğuk olduğunu söylemiştin, hatırlıyor musun? Altın çerçeveler. Metal kablolarla asılmış. Onların hepsinin üzerinde metal var.”

Belki Xena haklıydı. Xander metal dedektörüyle altın bulunup bulunamayacağını bilemiyordu, fakat o kabloların yerini tespit edebilirlerdi.

“Fakat bu bilginin bize faydası ne?” diye sordu Xander. “Odadaki her şeyi söküp atamayız. Bu sanat eserlerine zarar vermek olacaktır.”

“Biliyorum,” dedi Xena. “Fakat tablo duvarın arkasındaysa, onun nerede olduğunu tespit edip, sadece onun oldu-

ğu yerden bir paneli çıkartarak tabloyu bulabiliriz.

“Hiç yolu yok,” dedi Xander. Zaten harekete geçmek için çok geç kalmışlardı. “Kahretsin!” dedi Xena. Metal dedektörünü duvara tutmaya başlamıştı. “Oh kahretsin!” dedi tekrar ve yüzünde beliren endişe ifadesi yakalanacakları korkusuna rağmen Xander’i güldürmeye yetmişti bile.

“Bu nedir?”

“Onu çalıştırmak için pil kullanmaya ihtiyacımız olup olmadığını bile bilmiyorum!”

Xander sessizce sırt çantasından taşınabilir CD oynatıcısını çıkardı.

Xena onu kapıp pil yuvasını açtı. “Onu okulda kullanamazsın,” dedi Xena.

“Biliyorum.” Xander, Xena’nın metal dedektörüne pil takmasını izledi. “Bunu yanımda getirdiğimi unutmuşum. Babam internetten müzik indirmemi istemişti, ben...”

Xena onu dinlemiyordu. Kullanma talimatlarını Xander’e okuyordu. “Acele et,” dedi Xena. “O hızlı okuma şeyini hemen beynine yerleştir ve bana ne yapacağımızı söyle.”

“Önce onu aç,” dedi Xander.

“Tamam,” dedi Xena.

“Güzel, içine pil koymayı unutan kişi sendin,” dedi Xander makul bir şekilde. “Onu çalıştırmak için önce açman gerektiğini hatırlayacağını nereden bilebilirdim?”

“Tamam, tamam. Sonra ne yapacağım?”

Xander’in talimatları doğrultusunda Xena duvarın önünde duran plastik kutuyu ittirdi. Bir noktada iğne sağ ta-

rafta sallanıyordu.

“Metal,” dedi Xena.

“Çiviye benzer şeylerden biri olmalı,” dedi Xander.

Xena onu bir kez daha ittirdi ve iğne sola doğru düştü, sıfıra. Düzenli aralarla –ellerinde cetvel olmadığından mesafeyi ölçemiyorlardı– iğne dönebilirdi. Bunu tahmin etmek kolaydı: Her elli santimi bulmak ya da diğer çivinin nerede olabileceğini tahmin etmek zorundaydılar.

Sonra ansızın, sonuncudan sonra altıncı santimde iğne tekrar döndü ve sanki sağ tarafa yapışmış gibi durdu. Xena küçük kutuyu hafifçe itti. İğne hâlâ tartının kırmızı noktasında duruyordu.

Göz göze geldiler. “Burada bir şey olmalı,” dedi Xena hafifçe. “Metalden yapılmış, uzun kablo gibi ya da çerçeve gibi bir şey ama çivi değil.”

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Şimdi ne olacak? Ahşap paneli duvara zarar vermeden nasıl kaldıracaklar? Bunu düşünmeye başladılar. Xena ahşap paneli ucundan tutmaya çalıştı.

“Onu sımsıkı tutabilir misin?” dedi Xander, Xena’nın ensesine dikilmişti.

“Git buradan,” dedi Xena onu iterek. Ellerini kaldırdı. “Ne yazık ki tırnaklarım çok kısa.” Xena başını saldı. “Eğer okuldaki diğer kızlar gibi uzun tırnaklarım olsaydı şimdiye kadar ucunu elime almıştım.”

“Eğer bu odada kalan kişi odaya tekrar geri dönerse ne yapacağız?” diye sordu Xander.

“Bu bizim almamız gereken risk,” dedi Xena. Fakat o da çıkardığı ses kadar kendini güvende hissetmiyordu.

Acaba bir odaya gizlice girip, içerideki bir şeyleri kırmanın cezası nedir? Eğer yakalanırsak arayabileceğimiz biri var mı, yani Amerika'da olduğu gibi. Xena ahşap panele bakıp ellerine tükürdü. Belki küçük bir sürtünmeyle...

Fakat Xena bir kez daha denemeden önce, Xander onun koluna asıldı.

“Bak,” dedi Xander pencerenin dışını göstererek.

Xena onun gösterdiği yöne baktı. Öğrenciler avludan yatakhaneye doğru koşuyorlardı.

“Onlara tablodan söz ederiz,” dedi Xander. “Onlara şeyi söyleriz...”

“Onu söylemeyi unut!” dedi Xena. Bize asla inanmayacaklardır. Sadece daha önce hiç tanımadıkları iki Amerikalı çocuk dedi diye tabloyu bulmak için duvarı sökmeyeceklerdir. Bu hikâyeyi biri sana anlatsa acaba buna sen inanır mıydın?

“Evet,” dedi Xander inatla, fakat bunu kastetmemişti. Bunun kulağa çılgınlık gibi geldiğinin o da farkındaydı. Şimdi en kötüsü ise öğrencilerin onlara doğru yaklaşan seslerinin koridorlarda duyulmasıydı.

“Burada birini gördüğüme bahse girerim,” dedi çocuklardan biri cümlesine “efendim” i ilave ederek.

“Hiçbir şey yok,” diye uzaklardan bağırان adamın sesi duyuldu. Odanıza kim girmek istesin ki?”

“Bilmiyorum,” dedi çocuk. Fakat birini gördüğüme...”

“Çabuk ol,” dedi Xena soluğunu tutarak. “Artık kaybedecek vaktimiz yok.” Hızlı bir hamleyle önce kardeşini yatağın altına itti sonra kendisi girdi. Tıpkı sihirli şapkanın

içinde kaybolan tavşan gibi, kendilerini kimsenin görme-yeceğini umarak yatağın altına gizlenmişlerdi. Xena, Xander'in toz alerjisi nedeniyle aksırıp yakayı ele vermelerinden korkuyordu.

Kapı açıldığında ses çıkartmamak için soluklarını tutular. Xander'in kalbi öylesine çarpıyordu ki, kalbinin sesinin bütün İngiltere'den duyulduğunu sanırdınız. Xander yutkundu.

“Burada kimse yok,” dedi adam.

“Fakat burada birilerini gördüğümden eminim,” dedi çocuk. “Odanın ışıkları yanıyordu ve perdeleri açıldı...”

İçinden *kahretsin*, diye düşündü Xena. Neden perdeleri tekrar kapatmayı akıl edemedik? Eğer çıkacak sesin karşı taraftan duyulmayacağını bilse bu hatasından dolayı alınına vuracaktı.

“Kaybolan herhangi bir şey var mı?” dedi adam. Bir duraklama oldu.

“Hayır, yok” dedi çocuk en sonunda. “Bir şeylerin kaybolduğunu düşünmüyorum.” Cılız hışırtı seslerinden çocuğun fotoğrafları tekrar sıraya koyduğunu anladılar.

Bir süre durakladıktan sonra “Sizin aile resimlerinizi çalmak isteyebilecek bir hırsız düşünebiliyor musunuz?” dedi adam. Bu olaya mantıklı yaklaşılmaya çalışıldığı her halinden anlaşılıyordu.

“Hayır, efendim,” dedi çocuk.

“Güzel, o zaman buradan gidelim,” dedi adam.

“Sanırım pazartesi günü yapılacak sınava hazırlanacaksn, değil mi?”

“Evet, efendim,” dedi çocuk.

Xander biraz rahatlamaya çalıştı.

Kapı tekrar açıldı ve adamın ayak sesleri koridorda duyuldu. Xena ve Xander birbirleriyle bakiştılar. Eğer çocuk burada kalıp ders çalışırsa ne yapacaklardı? Bazı hışırtı sesleri duydular. Xena yatağın altından çıkmayı istedi, ama sesler bu kadar yakından geldiğine göre gelenler onlara çok yakın olmalıydılar. Bu durumda kendilerini riske atmaya değer miydi?

“Geliyorum Fraser,” adam kapının önünden seslendi.

“Evraklarımı topluyorum,” dedi çocuk.

Derken bir sessizlik oldu. Acaba çocuk odada ne yapıyordu? Derken çocuk öncekinden daha yüksek bir sesle “Bu da nedir?” diye sordu.

“Ne nedir?” Adamın sabrı taşmış gibiydi.

“Bu efendim.” Onun heyecanlanması son derece normaldi. “Bunu yerde buldum. Bana ait değil. Bunu daha önce hiç görmedim. Bu nedir?”

Bu kez Xander’in hatası olduğu için alnına vurma sırası onundu. Bir metal dedektörü! Onu yerde bırakmışlar.

Tekrar ayak sesleri duyuldu. Xander artık daha fazla dikizlemeye dayanamıyordu. Orada duran sarı saçlı, genç görünümlü bir adam gördü. Genç görünümlü adamın yanında biri vardı. Oh hayır olamaz, onun yanında duran adam Xander’in tanıdığını iddia ettiği kişiydi. Adam çocuğun elinden metal dedektörünü aldı.

“Neden, bir metal dedektörü...”

“Hapşu!” diye Xena aksırdı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Bir anda herkes şaşkınlıktan olduğu yerde donakaldı. Yatağın altından Xander, Xena'ya dikkatle bakıyordu. Burununu çekip ses çıkaran Xena değil miydi? Xena, şu an dizlerinin ve ellerinin üzerinde yatağın altına eğilmiş olan adama ve herkesi dikkatle inceleyen erkek çocuğa bakıyordu.

Adam geri adım atınca, Xena ve Xander de yatağın altından çıktılar. İkisi birbirine yaklaşarak ayakta durdular, nereye bakacaklarını bilmiyorlardı.

“Şimdi,” dedi adam. “Siz kimsiniz? Neden bu yatağın altında saklanıyorsunuz?”

İkisi daha adama cevap vermeden, oradaki çocuk ses-

sizliği bozdu. “Sizi tanıyorum!” Çocuk kendisine endişeyle bakan Xander’i eliyle işaret ediyordu.

“Ben de sizi tanıyorum,” dedi Xander. “Siz futbol maçında topumu çalmıştınız.”

Çocuk öfkeden hızlı hızlı solumaya başladı. “Siz daha topa ayağınızla nasıl vurmanız gerektiğini bile bilmiyorsunuz,” dedi.

Xander öfkeden çılgına dönmüş bir şekilde “Biz de oynamasını biliyoruz,” deyip sözlerine devam edeceği sırada ellerini beline dayamış adam sözünü kesti.

“Spordaki üstün özelliklerinizden daha sonra konuşun,” dedi. “Ben Bay Nolan, sanat öğretmeniyim. Umarım Fraser’ın odasında bulunmak için iyi bir mazeretiniz vardır.”

Xena derin bir soluk aldı. “İşte görüyorsunuz,” diye söze başladı. “Bizler detektifiz ve Sherlock Holmes’un gerçek torunlarıyız.” Derken Xena sustu. Konuşurken ne kadar gülünç olduğunu biliyordu.

“Devam edin,” dedi sanat uzmanı Bay Nolan. Xander adamın gülmemek için dudaklarını büzdüğünü gördü.

Xena, Bay Nolan’a tüm hikâyeyi detaylı bir şekilde anlatırken, Xander söze karışıp birkaç ilavede bulundu.

Çocuk onların anlattıklarına inanmadığını gösterir birkaç ses çıkardı. Fakat Bay Nolan ona kızıp, tüm dikkatini Xena ve Xander’in söylediklerini dinlemeye verdi.

En sonunda Xena sözlerini bitirdi. Odayı derin bir sessizlik kapladı.

“Lütfen bize yardım edin,” dedi Xena kısa bir sessiz-

likten sonra. “Artık elimizde hiç ipucu kalmadı. Eğer *MOR ŞAPKALI KIZ* tablosu burada değilse, artık onu aramaktan vazgeçmek zorunda kalacağız.”

“Mükemmel!” dedi en sonunda resim öğretmeni. “Tuhaf ama anlamlı. Ben de her zaman o tabloya ne olduğunu merak etmişimdir.” Adamın yüzünü mutlu bir gülümseme kapladı.

“Yani bir paneli kaldırabilir miyiz?” dedi Xander coşkuyla.

“O kadar da çabuk değil!” Bay Nolan yardım etti. “Fraser,” dedi Bay Nolan çocuğa dönerek. “Lütfen müdürün odasına gidip ondan buraya gelmesini söyler misin?”

“Bunu müdüre neden ben söylüyorum,” dedi çocuk, yüzü birden asıldı. “Neden benim yerime ikisinden birini yollamıyorsun?”

“Ne?” dedi Bay Nolan gülerek. “Yani bu tehlikeli suçlulara buradan kaçmaları için bir şans mı vereyim? Bunu aklımdan bile geçirmiyorum. Hayır. Sen git.”

Birkaç dakika sonra koridordan gelen sesleri duydular.

Fraser kapıyı açarken “Buradalar, efendim,” dedi. İçeri beyaz saçlı bir adam girdi.

“Nolan?” dedi içeri gelen adam ellerini birbirine sürterek. “Fraser bana hikâyenin bir kısmından söz etti. Ne oldu?”

Sanat öğretmeni Xena'nın anlattıklarını okul müdürüne özetleyerek anlattı. “Ben de böyle olabileceğine inanıyorum,” dedi okul müdürü. “Tablonun nerede gizlenmiş olabileceğini düşünüyorsunuz?”

Xena sessiz bir şekilde duvarı işaret etti. Okul müdürü duvara vurmaya başladı.

“Sanki duvarın içinde bir şeyler varmış gibi ses geliyor.” Derken okul müdürü sanki cebinden bir şey çıkarmak ister gibi üzerini silkeledi. “Nolan?” dedi. “Elinde çakı ya da onun gibi bir şeyler var mı?”

Sanat öğretmeni üzerinde böyle bir şey olmadığını ifade eden üzgün bir ses tonuyla; “Üzgünüm, efendim,” dedi.

Çocuk sıranın çekmecesini açıp çok bıçaklı bir çakı çıkardı.

“Teşekkürler,” dedi okul müdürü. Biliyorsun sizlerin okulda çakı ya da keskin aletler kullanmanıza izin yok. Bu bende kalacak.”

Çocuk Xena ve Xander’e öfkeli bir bakış attı.

Bu arada okul müdürü en uzun çakıyı çıkarıp, parmaklarını söylenen panelin üzerinde gezdirdi. “Affedersiniz, içeride boru ya da ona benzer bir şey olmalı,” diye uyardı bir yandan paneli çakıyla açmaya çalışırken.

Tahta kalktı, yerden tavana kadar olan bir delik açıldı, fakat bu delik altı santimden daha büyük değildi. “Açıklamaya bile lüzum yok,” dedi. “İlginç!” Okul müdürü elini kapağı açmak için döndürdü, panelin arkasına uzanmaya çalışırken biraz homurdandı. “Elimi daha uzağa götüremiyorum,” dedi. “Girişi çok dar.”

“Bir parça panel daha açalım,” dedi Xander.

“Hayır,” dedi okul müdürü. “Olmayacak bir şeyin peşinde koşmak için okula daha fazla onarım faturası çıkartmak istemeyiz.”

“Bir kez de sen dener misin?” dedi okul müdürü Xander’e. Xander kolunu panelden içeri sokmasına rağmen, maalesef kolu derinlere uzanacak kadar uzun değildi. Bunun üzerine Xander kız kardeşine baktı.

“Xena?”

Xena ben yaparım der gibi başıyla onayladı ve okul müdürü onun arkasında durdu.

Xena elbisesinin kolunu omzuna kadar sıyırdı ve parmaklarını bir kaç kez esnetti. Sonra gözlerini kapatıp, derin bir soluk alıp içeri uzandı.

YIRMİNCİ BÖLÜM

İlk önce, hiçbir şey. Xena parmaklarını gerdi ve neredeyse deliğin içinde dönerken omzu yerinden çıkıyordu.

“Hiçbir şey mi?” Xander’in sesi gerginlikten boğuk boğuk çıkıyordu.

“Henüz değil,” dedi Xena. Derken parmakları soğuk, sert köşeli bir şeye değdi. “Buldum!” dedi Xena.

“Ne buldun?” diye sordu Xander.

“Sert bir şey,” dedi Xena. “Sanıyorum bu tele parmağımı çengel gibi takabilirim.” Herkes Xena’yı teli çekerken büyük bir sessizlik içinde soluğunu tutarak izliyordu.

Sürpriz bir şekilde o şey hareket etti. Xena onu tekrar çekti. O her neyse duvar boyunca kayarak daha da yaklaşıyordu.

“Dikkatli ol!” Resim öğretmeni sevinçten havalara zıplıyordu. “Ona zarar verme! Buradan benim bir başka tahta daha çıkarmama izin ver.” Bu kez okul müdürü, Bay Nolan’ın tahta kaplamadan bıçakla ikinci parçayı çıkartmasına karşı çıkmamıştı.

Xena tekrar uzandı. Diğer herkes nefesini tutarken kolunu oynatıp elini çıkardı. Eliyle altın renkli çerçevesi olan bir şey yakaladı...

Mor Şapkalı Kız.

Tabloya bakarken zaman sanki hiç geçmiyormuş gibi geldi. Hatta Fraser’ın bile ağzını bıçak açmıyordu.

“Gazetenin bu taslağın aslına uygun yapılmamış bir taklit olduğunu yazacağından hiç şüphem yok. Tablodaki resmin yüzündeki ifade gazetede alaycı gibi gözüküyor, hatta ressamın çizdiği kopyalarda da böyle. Burada ise yüzde somurtkan bir ifade. Batheson bu tabloyu yaparken tutku ve espriyle yapmış. Bu kesin. Ona baktığınızda ressamın model ile dalga geçip bir anlığına onu güldürdüğünü sanırsınız.” Tablonun zeminindeki renkler gördükleri kopyalardakinden daha yumuşaktı, modelin gözleri daha canlı bir yeşildi.

“Sanki sana bakıyormuş gibi?” dedi Xander.

“Ya da sana ters ters bakıyor gibi,” dedi Xena. “Robert gerçekten *çılığın* biri olmalı. Bu yalnızca babasının onun öyle poz vermesini istediğinden değil, insanların üzerine elbise giymiş bir erkeğe şaşkınlıkla bakacaklarını bile bile yine de elbiseyle poz vermesinden ötürü.”

Xander, Xena’ya başını salladı. “Bana tablo hakkında

bir şeyler söyle.”

Sonraki saatler şaşkınlıklarla dolu geçti. Okul müdürü, Xander ve Xena'nın ailesini ve bir de gazetecileri çağırmıştı. “Küçük oda öğretmen ve öğrencilerle tıka basa dolmuştu. Kalabalık koridorlara kadar yayılıyordu. Herkes Bay Nolan'ın sanki camdan yapılmış gibi elinde büyük bir titizlikle tuttuğu yeni bulunan tablo hakkında sorular sorup yorumlar yapıyordu.

Bindikleri taksi onları evlerine otobüsten çok daha çabuk bir şekilde getirmişti. Hâlâ daha yeni keşiflerini anlatmaya vakitleri vardı. Evlerinin kapısına geldiklerinde, TV'de Worthington Erkekler Okulu öğrencilerinin bulduğu kayıp bir tablodan söz edildiğini duydular.

Ertesi gün çok heyecanlı geçti. Kahvaltıdan hemen sonra telefon çaldı. Arayan Andrew'di.

“Aferin” dedi Xena'ya. “Tebrikler. İkiniz de mükemlersiniz.” Andrew'in bu övgüsü karşısında Xena'nın yüzü kızarmıştı.

“Teşekkürler,” dedi Xena, Andrew'e.

Anlık bir sessizlikten sonra Andrew “Size önceleri yaptığım hareketlerden ötürü özür dilerim. Mary Hala bana Watson'un, Holmes'un en yakın arkadaşı olduğunu hatırlattı. Eğer ben sizinle iyi geçinemezsem Watson çok mutsuz olacak. Anlaştık mı?”

“Ha?” diye sordu Xena. Andrew, Xena'dan daha önce hiç duymadığı kadar çok kahkaha duydu.

“Bu Latince ‘barış’ anlamına gelir,” dedi Andrew.

“Bu eski bir tarz, ama aramızdaki tartışmaya artık bir son vermeyi istemenin bir başka yolu.” Adam utangaç bir edayla bunu söyledi ve daha Xena ona cevap veremedi sözlerini sürdürdü. “Ben sizi ve ailenizi bu akşam için Ünlü Dedektifleri Koruma Derneği’ne davet edecektim. Bu kez toplantımız Victoria ve Albert’te gerçekleşecek.”

“Orası Londra’nın en şirin müzesi!” dedi Xena. “Ayrıca Batheson tablolarının sergilendiği yer.”

“Doğru bildin,” dedi Andrew ve hoşça kalın deyip gitti.

Çabucak bir şeyler atıştırdıktan sonra, bütün aile metro istasyonuna doğru ilerledi. South Kensington durağında indikten sonra yürüyüş yoluna çıktılar. Muhteşem kırmızı beyaz müze tam karşılarında duruyordu.

“Burası çok güzel bir bina,” dedi Xander yürüyen merdivenlerden yukarı doğru çıkarken. Üniformalı bir koruma kapıyı gösterişli bir şekilde açtı. Andrew içeride onları bekliyordu.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Xena, Andrew’e.

“Buradan,” dedi Andrew.

“Bize çok yardımcı oldu,” dedi Xena ama yine de Andrew’i takip edip ortaçağ sanat eserlerinin sergilendiği geniş koridordan geçip bahçeye çıktılar. Oradan da kirli camları ve parlak çinileri olan bir odaya girdiler.

“Burada!” dedi tanıdık bir ses.

“Mary Hala?” diye sordu Xander.

Andrew kapıyı iterek açtı, Ünlü Dedektifleri Koruma Derneği üyeleri oradaydı. Hepsinin yüzü gülüyordu.

“Bu çok sevimli, değil mi?” dedi Mary Hala. “Bathe-

son'un tüm eserleri tura çıkmadan önce burada bir gün daha kalacak... buna ikinizin bulduğu kayıp tablosu da dahil!"

Anneleri bundan etkilenmiş gibi bir ses çıkarttı. "Bulduğunuz tablo şimdi sergileniyor!"

Abner at the Fair (Abner Panayırda) adlı tablosu duvarda Mary Hala'nın solunda, *Cedric Flying a Kite (Cedric uçurtma uçuruyor)* ise onun sağında asılıydı. Xena ve Xander kalabalıktan diğer eserleri görememişti.

Mary Hala kollarını açtı. "Sizin detektif olacağınızı kalbimin en derin yerlerinden hissedebiliyordum," dedi Mary Hala ve onları kucaklarken burnunu çekti.

"Her zaman onların çok yetenekli olduklarına inandım," dedi babaları. Ne kadar sevindiği her halinden belliydi.

"Biz oldukça gururluyuz," dedi anneleri.

"Sizler beklediğimizden de fazlasını yaptınız," dedi Bay Brown ve her yerden onlara "Tebrikler!" ve "Aferin!" sesleri yükselmeye başladı. Xena ve Xander odanın tam ortasında çekingen bir şekilde durup, nereye bakacakları ya da ellerini nereye koyacaklarını bilemezken birden herkes "They Are Really Good Fellows" adlı parçayı söylemeye başladı.

Parça biter bitmez sorunla ilgilenilmişti. Saçları darma-
dağın ama mutlu görünen bir adam elinde kahverengi bir kağıda sarılmış büyük bir paketle içeri geldi.

"Ben Bay Fontaine'im," dedi. "Louis Fontaine, Victoria and Albert Müzesi'nin müdürüyüm. Bu müzenin ve bu ülkenin yaptıklarınızın bir takdiri olarak size bu küçük ar-

mağanı vermek istiyorum. Siz kaybettiğimizi sandığımız büyük bir ustanın eserine bizleri tekrar kavuşturdunuz.”

Xander, Xena'nın Fraser'ın odasındaki yatağın altından onu nasıl ittiğini hatırlayarak sırıttı.

“Bizler sonsuza dek sizlere minnettar kalacağız,” dedi Bayan Fontaine. “Umarım bu hediyemizi bizlerin içten teşekkürleriyle kabul edersiniz.”

Xander paketi eline aldı. “Teşekkür ederim,” dedi. “Hediyemizi şimdi açalım mı?”

“Lütfen,” dedi Bay Fontaine ve onlar paketi açmak için üzerindeki kurdeleyi çözüp kahverengi kâğıtları çıkarırken bir adım geride durdu.

“Ne ama?” Her şey göz açıp kapayıncaya kadar olmuştu.

“Sen bize verildin...” Xander konuşmasına başladı fakat tamamlayamadı. *Mor Şapkalı Kız* yoksa onlara mı verilmişti?

Xena kahkahalara boğuldu. “Tablodaki kızın gözlerine bak,” dedi Xena. Hem sevinmiş hem de biraz üzülmüştü. Xander onlara hediye edilen tablodaki kızın gözlerinin kahverengi olduklarını, orijinalindeki gibi yeşil olmadıklarını gördü.

“Oh, bu ressamın yaptığı tablonun kopyalarından biri,” dedi Xander.

Bayan Fontaine başıyla onayladı. “Oturma odanızın duvarında çok güzel duracak, değil mi?”

“Bence muhteşem duracak,” dedi Xena. Xander de Xena'yla bu konuda hemfikir olduğunu belli etmek için başıy-

la onayladı. Onların arkasında, oda neşeyle çınladı.

Xena, Xander'e gülünce o da ona gülerek karşılık verdi. Xander ne düşündüğünü biliyordu. İkisi de aynı şeyi düşünüyordu.

Xander ve Xena kayıp tabloyu bulup herkesi mutlu ettikleri için kendileriyle gurur duyuyorlardı, fakat bu maceranın en iyi yanı değildi.

Maceralarının en iyi yanı, bu dünyadan gelmiş geçmiş en büyük detektif olan atalarını haksız çıkarmamış olmalarıydı. İkisinin de bildiği, Sherlock Holmes hayatta olsaydı onlarla gurur duyardı.